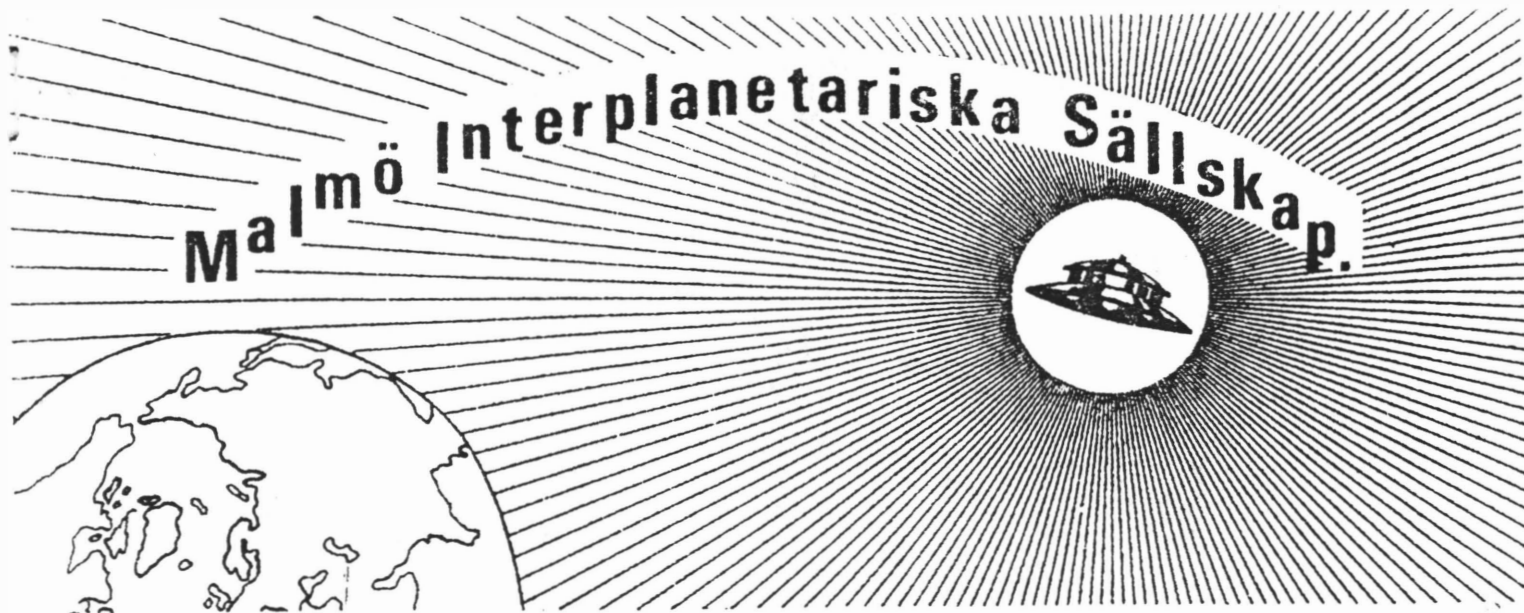

TELLUS

ORGAN FÖR M I S

Specialnummer med anledning av M I S 25-årsjubileum, dec. 1983.

Okt. -58 till Okt. -83.

MIS-are på sommarutflykt till Röstånga 1961.

Ragnar Schelin, Björn Gustafsson, Sigfrid Olsson, ?, Rune Persson, Gert Carlsson, Ivar Pålsson, Jan Nilsson, Gunnar Bodenäs, Ebbe Johansson, Astrid Gärdsmark, Evy Åberg, Ingvar Westerlund, Alve Holmqvist, Hildegard Olsson, Gunni Holmqvist, Sven Svensson, Hjalmar Bondesson, Lisbeth Bondesson, Sture Olsson, Ann-Mari Johansson, Anna Nilsson.

Med anledning av att M I S firar 25-år ger föreningen ut detta extrastora nummer av vår tidning Tellus. Det var en stund sedan sist, men så har vi tagit till lite extra med tanke på högtidsdagen. Som vanligt består tidningen av ett blandat material. Vi försöker ha samma blandning som våra föredrag utgör.

Och vad är bättre, än att låta en annan tidning precentera vår förening.

**S A X A T U R T I D -
N I N G E N S Ö K A R E N**
nr 4, 1980.

Först lite om tidningsverksamheten hos M I S, och om hur en människas upplevelse av UFO-fenomenet kan leda vägarna till vår förening.

Gert Carlsson, Alve Holmqvist och Yngve Freij —

Det gänget hade tidigare varit redaktörer för Tellus och dess efterföljare Galax, små UFO-tidskrifter från Malmö Interplanetariska Sällskap, MIS. 1955 följde Orion med mer populärvetenskaplig betoning och i mer påkostat tryck, med Yngve Freij som redaktör. Satsningen gick dock inte ihop ekonomiskt.

(Därefter har Sven Svensson varit redaktör för tidningen Tellus, numera med hjälp av Sven Persson och Torsten Bussenius.)

Hemma hos Yngve finns också ett unikt lånebibliotek, som omfattar mer än 1 300 volymer sökarböcker samt över 200 småskrifter och ca 115 tidskrifter. Endast Arcanum-medlemmar samt medlemmar i Malmö Interplanetariska Sällskap kan låna från biblioteket, vid personligt besök eller per postorder.

Yngve berättar att han kom in på ockulta och andliga frågor genom sitt intresse för flygande tefat. Och han kan på minuten säga, när det intresset föddes. Det var något av en omvändelse, och den ägde rum den 14 december 1961 klockan 23.20. Vid den tiden hade Yngve astronomi som sin stora hobby, och vid en paus i teleskoptittandet såg han för första gången något som måste be-

tecknas som oidentifierade flygande föremål — UFOs.

— Det var en V-formation av sju eller nio svagt lysande skivor, säger Yngve. Jag betraktade den uppstigande stjärnbilden Orion vid horisonten, då föremålen dök upp. Jag trodde först att det var en flock fåglar, men när formationen var nära zenit förstod jag att det inte var det. Och någon annan naturlig förklaring kunde jag inte hitta.

Yngve granskade sedan flera tidningar för att se om någon annan hade observerat detsamma som han. Men ingen tycktes ha iakttagit de märkliga föremålen.

Ytterligare en puff framåt fick Yngves intresse när han några veckor därefter såg ett nyhetsprogram i TV, där Ivan Troëng intervjuades om UFOs och gav svar som föreföll Yngve trovärdiga. Samtidigt fick han vetskap om tidskriften Tid och Rum, och i denna fanns adressen till Malmö Interplanetariska Sällskap, och sedan rullade det på ...

— UFO-fenomen, ockultism och andliga frågor hör ihop, menar Yngve. Det spelar ingen roll var man börjar — med yoga, filosofi, astrologi — man kommer ändå fram till att där finns en andlig verklighet som är oändligt stor och fascinerande. Man kan i längden inte göra olika yogaövningar, studera filosofier och religioner eller läsa om UFOs utan att börja fundera över sin egen roll i universum och komma in på många andra andliga frågor.

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP

MIS, Malmö Interplanetariska Sällskap, som nämns i reportaget om Arcanum, är Sveriges äldsta UFO-förening. Med åren har den emellertid ändrat karaktär och har nu ett mycket brett program. Dess verksamhet är mest att likna vid Måndagsgruppens och Klubb Kamelens i Stockholm. MIS är alltså i första hand arrangör av föredrag och diskussioner om UFO, astronomi, rymdforskning, kärnfysik, ockultism och yoga m m. Den röda tråden är att ämnena ska bidra till eget sökande och ökat medvetande.

MIS startades i samband med att en redaktör för en tysk UFO-tidskrift, Karl Veit från Wiesbaden, 1958 besökte Sverige som före-

dragshållare på inbjudan av Edith Nicolaisen, bokförlaget Parthenon i Helsingborg.

Efter föredraget gavs impulsen till startandet av den nya föreningen, som skulle få namnet Malmö UFO-Sällskap. Intresserade som åhörde föredraget hade möjlighet att genast anmäla sig. 1962 ändrades namnet till Malmö Interplanetariska Sällskap.

1959 kom Alve Holmqvist med och blev kassör, vilket han varit sedan dess. Han berättar:

– Medlemsantalet var länge 15 – 25 personer, som dessutom mer eller mindre fick gå under jorden med sina intressen för att inte bli

utskrattade. Nu räknar vi 120 medlemmar och ofta kommer ett hundratal besökande till mötena, vilka hålls den första fredagen i månaden. Ordföranden Ebbe Johansson, som är institutionstekniker vid Sjöbefälsskolan, har ordnat med lokal på skolan för sällskapet.

– Intresset för den typ av ämnen vi tar upp växer ständigt, säger Alve vidare. Vissa ämnen drar mer än andra, och ibland måste vi hyra en större lokal. Stort gensvar från allmänheten fick vi då vi firade 20-årsjubileum 1978 och arrangerade ett tre dagar långt symposium, där bl a Hans Granqvist, den kände radiorösten från Hong Kong, talade om TM, Zen och andra meditationsformer. Det talades också om olika livsfilosofier, universums svarta hål, UFOs och mycket annat.

Adressen är MIS, Box 2012, 200 12 Malmö 2.

Ödesfrågor för Nilsson, Svensson och Einstein

Ur Kvällsposten den 16/8 – 83.

boknytt

■ Mitt i labyrinten finns svaren på alla våra livsfrågor.

Labyrinten – den är förstås livet.

Mitten – den är förstås döden. Eller?

Peter Nilsson är astrofysiker och skönlitterär författare. Liksom vi andra dödliga irrar han omkring i sin labyrint på väg mot mitten. I sina romaner har han grubblat mycket över tidens och människans gåta. I anslutning till den senaste, *Arken*,

skrev han fyra essäer där han smidigt parar ihop vetenskapliga fakta med mytens och mystikens spekulationer kring dessa tidlösa frågor.

Essäerna har nu publicerats i boken *Mitt i labyrinten* (Norstedts). Peter Nilsson behandlar historiens flygande människor, tiden, intet och minnet. Till synes kanske disparata ämnen som dock ska visa sig vara olika sidor av samma mynt.

■ FLYGFÖRSÖK

Mitt i labyrinten finns det rumslösa. Ända sedan

■ SÖNDERFALLET

Mitt i labyrinten finns det tidlösa. På jorden är vi fångna i tidens universum. Fysiken säger att det bara leder åt ett håll – entropin, ett ökande sönderfall. Österländsk filosofi lär oss att vi ska komma tillbaka och genomgå labyrintens process många gånger. Befrielsen ligger i att utträda ur detta ekorrhjul. Först när man når det tidlösa har man förstått gåtan om tiden.

Peter Nilsson beskriver också tiden med hjälp av kvantmekaniken. Enligt denna existerar det flera lika tidsuniversa. Varje vägval jag gör i min egen

tidslabyrint har en motsatt motsvarighet i en annan. Vi existerar parallellt i dessa olika labyrinter och varje vägval konstituerar ett autentiskt liv. Jag kommer att tänka på taoismen som hävdar att själva livet är tao. Man behöver inte nå mitten (döden) för att få befrielsen. Den kan ligga i livet självt.

■ GULD

Mitt i labyrinten finns intet – som också är allt, urämnet för skapelsen. Det kan kallas för Gud. Nilsson citerar Newton som bekräftade att Gud

är "en oändlig och allestädes närvarande ande i vilken materia rör sig enligt matematiska lagar". Vilken klagörande kombination mellan djup mystik och strikt matematik!

Aven 1900-talets kvantmekanik har hävdats att partiklar kommer ur intet (ett slags energi), sammansätts till varelser med en viss existens på jorden och återgår till intet för att formas till en annan skepnad.

■ MISSADE DJUPINGAR

Mitt i labyrinten finns minnet. Vissa kallar det själen eller Gud. Djuppsy-

kologen Carl G Jung (som dock inte nämns i boken) har kallat det vårt kollektiva omedvetna. Där lagras alla arketyper och myter som är gemensamma för människor i alla tider i ett tid- och rumslöst intet. Enligt Jung möter man det redan i livets drömmar. Det är lite synd att Peter Nilsson inte har tagit med djuppsykologernas syn på mitten av labyrinten.

Det är också konstigt att han inte ens nämner Fritjof Capra som med sin banbrytande *Fysikens Tao* beskrev beröringspunkterna mellan den moderna fysiken och österländsk filosofi och mystik.

■ GÅR VIDARE

Det bästa med Peter Nilssons bok är att han trots presentationen av tunga fakta från stora och små tänkare inte dödar lusten hos läsaren att själv spekulera vidare. För detta berör både Svensson och Einstein och alla får ändå till slut instämna med Piet Hein (Gruk) när han säger:

"At vide att man intet ved, er dog en slags alvidenhed".

THERESA OLLÉN

munken Eilmer på 1000-talet har människan velat spränga gränsen för det mänskliga och försökt flyga. De flesta dog efter korta luftturer och de som klarade sig (efter ännu kortare flygningar) betraktades med misstanke som fallna änglar. De hade ju försökt ta sig bortom molnen – upp till Gud!

För Goethes Faust blev döden den stora flygfärd. Anden lämnar materien och kastas ut i labyrintens mitt – en högre rumslös realitet.

Ur "FAKTA OM UFO - FLYGANDE TEFAT", av Västerås Tvärvetenskapliga Förening.

HISTORISK TILLBAKABLICK

Okända flygande farkoster har inte bara observerats i vår tid. Mängder av urkunder från hela världen innehåller berättelser om farkoster som onekeligen visar stor likhet med våra dagars UFO. I praktiskt taget alla gamla kulturer finns det legender om rymdfarkoster och "människor som kom från skyn". En indianlegend från Peru, säger följande: "På den tiden innan vatten täckte Jorden, talade våra förfäder med folket från himlen som kom på den glänsande vägen i skyn". I den välkända Altamiragrottan i Spanien finns förutom tusentals teckningar av djur, också andra tecken och former som onekeligen för tanken till andra saker än djur. Det är svårt att föreställa sig att primitiva människor, utrustade med stenyxor och klädda i djurhudar, enbart med hjälp av sin fantasi skulle kunna föreställa sig föremål som i så påtagligt hög grad liknar farkoster, stående på fyra ben och försedda med antenner och stegar, lika de som finns idag. I vår egen bibel finns ett i UFO-sammanhang ofta citerat exempel från Hesekiel 1:4 "Och jag fick se en stormvind komma norrifrån, ett stort moln med flammande eld, och ett sken omgav det, och mitt däri, mitt i elden, syntes något som var såsom glänsande malm." Beteckningen lysande moln är intressant. I moderna UFO-rapporter beskrivs ibland farkosterna som lysande moln. Ett annat exempel från bibeln, i andra Mosebok beskriver hur Israeliterna leds genom öknen av ett lysande moln. Låt oss sedan göra en liten resa genom världshistorien och titta på några av de uppteckningar man kan hitta i gamla krönikor och tidningar.

1450 f.Kr. Farao Totmes III såg tillsammans med sin arme, "mäktiga eldcirklar" i skyn. De lyste starkare än solen.

99 f.Kr. "Mot solnedgången gick ett runt föremål, liknande en sfär, eller en cirkulär sköld genom skyn, från väst mot öst."

1269 6 dec. Ett underligt ljus format som ett kors lyste högt uppe i luften och sken ner på staden Krakow, Polen, och hela landet.

1619 Flüelen, Schweiz. Ett enormt långt, lysande föremål som flög utmed en sjö, iakttaget av prefekten Christopher Schere.

1752 Ångermanland, Sverige. Eldglober som utgick från ett långt, skinande, rörformigt föremål.

1772 30 okt. Notis i Norrköpings Wecko-Tidningar. Där uppges det att under dimmigt väder den 30 oktober 1772 kl. halv 7 på morgonen syntes på himlen en "Eld-Kula, efter ögonmåttet af et Thee-Fats storlek, som sedan den stådt et ögonblick stilla under samma tid den likasom blef något större, åkte från Öster til Väster wid pass en alns längd eller något däröfwer, hwarefter den förswann och lämnade som någon ljus eller klar rök efter sig!"

1845 25 juli. Florens, Italien. En enorm eldskiva "flera gånger större än månen", svävar ovanför staden.

1880 20 aug. En blänkande vitgyllene cigarr med spetsiga ändar iaktagen av M. Trecul i Franska Akademien. Ett mindre föremål iakttas senare lämna moderskeppet med en svans av gnistor i kölvattnet.

1904 24 feb. Ångfartyget Supply siktade tre lysande skivor av fyra gånger solens omfång. De flög i noggrann formering, först under några moln på en beräknad höjd av 1.500 meter. Sedan steg de upp i molntäcket och försvann.

UTTALANDEN AV AUKTORITETER

U Thant, FN:s f.d. generalsekreterare: "Näst Vietnam är UFO-problemet det viktigaste i världen."

Bernard Lowell, - Chef för det berömda Jodrell Bankobservatoriet i England: "Visst finns det övermänniskor ute i rymden".

Barry Goldwater, f.d. USA-senator: "Flygande tefat, UFO eller vad ni vill kalla dem, är verkliga".

Lord Dowding, flygmarskalk, överbefälhavare för R.A.F., det brittiska flygvapnet under andra världskriget: "Existensen av flygande tefat är styrkt med så starka bevis att jag är helt övertygad, och därför måste vi med allvar studera dessa fenomen. - Mer än 100.000 vittnesbörd om iakttagelser av flygande tefat finns registrerade".

Herman Oberth, professor, rymderans fader: "Då det finns mer än 70.000 vittnesbörd om flygande tefat - enligt Lord Dowding mer än 100.000 - är det inte lätt att motbevisa att det rör sig om farkoster som kommer från andra solsystem. I 11% fall, ca 8000 observationer, kan humbug, fantasi och hallucinationer helt uteslutas, ty det rör sig om gamla flygoffice-rare och radarbilder och fotografier från personer av högsta integritet". (Uttalandet gjordes 1960)

Pierre Closterman, en av Frankrikes mest berömda jaktplanspiloter: "De flygande tefaten existerar. Jag har själv sett amerikanska arméns hemliga dossier beträffande dessa problem och av den drar jag slutsatsen att de kommer från en annan värld. Varken Amerika eller Sovjetunionen är i stånd att bygga sådana flygfarkoster. Dessa tefat är resultat av en teknik som ligger på ett mycket högre plan än det som vår tekniska vetenskap hittills uppnått".

Albert M. Chop, f.d. Pr-chef för NASA: "Jag har under en lång tid varit övertygad om att flygande tefat är interplanetariska. Vi bevakas av varelser från yttre rymden".

Edward J. Ruppelt, kapten, f.d. ledare för amerikanska flygvapnets projekt Blue Book: "Vad utgör bevis? Måste ett UFO landa intill Pentagon, eller är det bevis när en markradarstation upptäcker ett UFO, sänder ett jetplan att jaga det, jetpiloten ser det, och får in det på sin radar, endast för att se UFO:t försvinna med en fantastisk hastighet? Är det bevis när en jetpilot beskjuter ett UFO och håller fast vid sin redogörelse även under hot om krigsrätt? Utgör detta bevis?"

NÅGRA BEMÄRKTA VITNEN TILL UFO-OBSERVATIONER

Senator Robert Kennedy, USA

Professor Herman Oberth, Tyskland

Professor Clyde Tombaugh, USA. (Planeten Plutos upptäckare).

Astronauterna James McDivitt och Edward White. (Gemini 4)

Astronaut Gordon Cooper (Mercury- Atlas 9)

Astronauterna Frank Borman och James Lowell. (Gemini 7)

Professor Lincoln La Paz, University of New Mexico.

Professor J.S. Hall, Lowell Observatory, Boston.

President Carter, USA.

Listan på observatörer kunde göras nästan oändligt lång.

Med denna uppställning vill vi ej försöka bevisa UFOs existens utan vi vill med den påvisa att UFO-frågan diskuteras och behandlas även i de högsta politiska och vetenskapliga kretsar.

Mycket att läsa

Över hela jorden lägger vetenskapsmän pussel

Byggde vi kärnreaktorer redan för 60 000 år sen?

Mycket tyder på att det fanns en högt utvecklad civilisation på jorden redan för 60 000 år sedan.

Vissa experter är också övertygade om att våra tidiga förfäder fått besök från en annan planet och fick kunskaper som bl a gjorde det möjligt för dem att bygga kärnreaktorer, utföra hjärntransplanterationer och tillverka jetplan.

Bevisen för detta upptäcktes för länge sedan — innan den högt utvecklade teknologin ännu blivit återuppfunnen. Följden blev att ingen förstod innebörden i fynden. De lämnades att samla damm på hyllor eller lådor i museernas källare.

Nu har vetenskapsmännen dammat av fynden och använt modern teknik för att undersöka och datera dem.

Och de medger att de är förbluffade över resultatet. För vad de kommit fram till är en "omöjlighet" — om vi inte helt och hållet skriver om mänsklighetens historia.

Besök från yttre rymden

En av dem som tror att förklaringen till den tidiga civilisationen kan ligga i ett besök från yttre rymden är Maurice Chatelain, en av de ingenjörer som hjälpte till att sända USA:s rymdskepp Apollo till månen.

För att stödja sin teori citerar han vittnesmål från flera astronauter som är övertygade om att de sett utomjordiska rymdfarkoster.

Chatelain menar att besökare från rymden inte bara skulle förklara vår tidiga högtstående teknologi, de skulle också kunna ge svaret på en fråga som förbryllat flera generationer av biologer.

Han säger att de resenärer som

kom hit från en avlägsen värld för 65 000 år sedan inte var anpassade till jordens vatten, luft och gravitation. För att deras avkomlingar skulle bli mer lämpade för förhållandena på jorden alstrade de barn med de primitiva människorna. Det är anledningen till att människans hjärnvolum ökade från 800 kubikcentimeter till det dubbla på en utvecklingshistoriskt sett ytterst kort tid.

— Och, säger Chatelain, en man med en hjärna på bara 800 kubikcentimeter kan omöjligt ha åstadkommit det vi nu vet att han gjorde.

Bländ annat kände människan för 60 000 år sedan till den s k Nineve-konstanten. Den skrivs med vårt moderna talsystem 195 955 200 000 000 och är ett bastal för astronomiska kalkyler. Det påträffades på lertavlor i ruinererna efter kung Assurbanipals palats. Han härskade i Assyrien omkring år 650 f Kr.

Modeller av flygplan

Chatelain menar sig ha kunnat fastställa att konstanten måste ha räknats fram för 64 800 år sedan på grundval av planeterna Uranus, Plutos och Neptunus omloppsbanor. Alla tre är omöjliga att upptäcka med blotta ögat.

Men Nineve-konstanten är bara ett led i en serie märkliga mysterier i vårt förflutna.

Där finns också de 14 s k fågelobjekten. Ett av dessa påträffades av arkeologen dr Khalil Messiha år 1969 i källaren till Kairos museum. Där hade det legat i en låda sedan det ursprungligen hittades 1898. Ingen hade då förstätt att det rörde sig om en modell av ett flygplan — modern flygteknik existerade ju ännu inte.

Var det ett rymdskepp från en fjärran planet som startade vår civilisation? Många anser sig ha sett "flygande tefat", bl a några astronauter. Men ibland kanske det är fråga om syner som den här: molnformationer.

Men dr Messiha hade varit modellflygentusiast i sin ungdom och insåg vad det rörde sig om. Han bad flygexperter titta närmare på fyndet.

De kom fram till att det var en modell av ett flygplan som byggts för tunga transporter i låg fart. Dess konstruktion med snedställda vingar påminner starkt om ett NASA-projekt för samma ändamål.

Messihas modellplan och 13 liknande fynd har gjort att forskarna fått ett nyväckt intresse för den urgamla hinduiska skriften Samaranga Sutrad. Den avslöjar nämligen en ingående kunskap om flygplanskonstruktion och -funktion och tar också upp frågor om lämplig kost och klädsel för piloter.

Kineserna upptäckte Amerika?

En annan gammal text som studeras med nyväckt intresse är "Shan Hai King", en geografisk skildring som tros datera sig till den kinesiska kejsaren Yus tid för snart 4200 år sedan.

I århundraden betraktades den som en ren myt. För den berättade detaljer om länder som man inte kände till. Men nyare forskningar har visat att den ger en förbluffande korrekt beskrivning av delar av Nordamerika för 4500 år sedan.

Möjligheten att kineserna kom till Amerika 4000 år före Kolumbus stärks av Piri Reis karta, daterad 1513.

Man vet att den turkiske örlogskaptenen Reis kopierade sitt verk från 20 äldre kartor.

Kartan förbryllade kapten Arlington M Mallery i amerikanska flottans sjömättningsverk. Han hade fått en kopia av den i present

från en gästande turkisk sjöofficer.

Kapten Mallery upptäckte att den visade Sydamerika och Afrika i korrekt longitud i förhållande till varandra — 200 år innan någon europé kunde känna till Amerika. Men det var bara början.

Mallery fann också att kartan mycket exakt visade kustlinjen av Drottning Mauds land i Antarktis — mer än 300 år innan man bevisat att kontinenten verkligen existerade.

Och den kustlinje Reis anger förefaller att stämma bra överens med den man nu genom ekolodning kunnat konstatera under det tjocka istäcket.

Kartan återger också korrekt en bergskedja som inte upptäcktes — eller återupptäcktes — förrän 1952.

Professor Charles H Hopgood gjorde med hjälp av dator en undersökning av denna och andra 1500-talskartor vid Keene State College i New Hampshire. Han är övertygad om att de innehåller kunskaper som överförts från karta till karta sedan en avlägsen forntid, innan isen ännu täckte polartrakterna.

4000 år gammal hjärnkirurgi

Hopgood tror också att de ursprungligen ritats av ett folk som kände till jordens verkliga storlek, ett folk med avancerad matematik och lantmätare som hade precisionsinstrument till sitt förfogande.

Fynd som tyder på en högt utvecklad kirurgi har gjorts på så vitt skilda platser som Sydamerika, Centralasien och Armenien.

Ett team sovjetiska forskare från (Fortsättning nästa sida.)

(Forts. från föreg. sida.)

universiteten i Leningrad och Ashkhabad hittade 30 skelett i en centralasiatisk grotta.

Till sin överraskning fann de att flera visade tecken på att ha genomgått hjärtopperationer. Genom att studera de avsågade revbenen kunde man också fastställa att patienterna överlevt operationen i åtskilliga år.

Kranier från ett fynd i Sovjetrepubliken Armenien, mer än 4000 år gamla, visar också spår av en förbluffande högtstående hjärnkirurgi. Ett av dem kom från en kvinna som dött ungefär 35 år efter det att hon fått en skallskada som åstadkommit ett decimeterstort hål i hjässbenet som måste ha frilagt hjärnan. Hålet hade täckts med ett lock av djurben och under de år som gått efter den svåra operationen hade nytt ben växt ut kring detta.

Förhistoriska grottristningar i avlägsna delar av de sydamerikanska Anderna visar indianer som utövar en operationsteknik vilken är fullt modern än i dag.

Där ingår hjärt- och hjärntransplantationer. Närbilder visar en ingående och exakt kännedom om blodomloppet. Andra visar patienter som får hjälp av sofistikerade livsuppehållande maskiner.

Fynden är lika förbluffande som de skulle av en neandertalmänniska som hittades i Rhodesia

1921 och som hade ett perfekt cirkelrunt hål i vänstra tinningen.

Moderna rättsmedicinare kan bara finna en förklaring till hålet — att det åstadkommit av en kula från ett skjutvapen.

Än mer fantastiska är de tecken som tyder på att den förhistoriska människan byggt en kärnreaktor.

Uranmalm från en ny gruva i Gabon i Västafrika visade sig ha en oförklarligt låg halt av uran 235.

Forskarna började fråga sig om uranet kunde ha förbrukats vid en kedjereaktion.

Sedan fann man spår av fyra sällsynta grundämnen — neodymium, samarium, europium och cerium — ämnen som bildas vid en kärnklyvning med uran.

En del vetenskapsmän hävdar att reaktionen skett spontant. Men enligt Nobelpristagaren Glenn T. Seaborg, tidigare chef för den amerikanska atomenergikommissionen, är detta en omöjlighet.

Han påpekar att för att få en sådan reaktion krävs mycket, mycket rent vatten som inte finns i naturen. En förorening på ett par miljondelar är nog för att hindra en kärnreaktion.

Syndafloed?

Chatelains förklaring att människans bortglömda teknologi kommit från yttre rymden är inte den enda teorin. Forskaren Rene Noorbergen hävdar i stället att det förekommit en enorm översväm-

ning, något i stil med Bibelns syndafloed.

Han påpekar att det inte bara är Bibeln som talar om en översvämning som utplånat så gott som hela mänskligheten. Liknande legendar har funnits bland många folk som aldrig hört talas om Bibeln.

Om bara en handfull människor överlevde från en specialiserad civilisation som vår skulle bara en obetydlig rest av de samlade kunskaperna finnas kvar.

Men andra iakttagelser gör teorin om besök från yttre rymden allt mer sannolik.

I England har transportministeriet i sex års tid studerat 1631 rapporterade fall av oidentifierade flygande föremål — UFO:s. Det visade sig att 750 var flygplan, 203 satelliter eller delar från rymdrameter, 108 var meteorologiska ballonger, 170 stjärnor, 121 meteor, 106 signalraketer och liknande. Men 173 kunde inte förklaras utan lades åt sidan med beteckningen "otillräckliga informationer".

I 20 år registrerade amerikanska flygvapnet alla UFO-rapporter i sitt projekt Blå Boken. Resultatet analyserades av en kommission under ledning av professor Edward Conco vid Coloradouniversitetet. Kommissionens 1000-sidiga rapport lämnade 30 procent av de rapporterade iakttagelserna oförklarade.

Astronauterna James McDevitt och Ed White berättade att de

observerat ett silverglänsande antennförsedd föremål när de kretsade runt jorden i Gemini IV. NASA:s experter ansåg att det var hylsan till uppskjutningsraketen de sett, den svävade i omloppsbanan bredvid dem.

— Men det kunde det inte vara, säger McDevitt. Den var på fel plats vid fel tidpunkt. Det måste ha varit något annat.

Rymdstyrelsen tiger...

Andra amerikanska astronauter har rapporterat att de iakttagit klart glänsande föremål på sina rymdfärder. En av dem, Gordon Cooper, säger:

— Amerikanska rymdstyrelsen känner mycket väl till att intelligenta varelser från andra planeter regelbundet besöker jorden för att observera oss. De har mängder av bevis för detta men håller tyst.

Ätminstone hälften av jordens astronomer håller för möjligt — eller rent av troligt — att vi hålls under uppsikt av besökare från andra planeter.

En sådan astronom är professor J. Allen Hynek. Han har begärt att NASA ska återuppta sina undersökningar av UFO-rapporterna.

— Lösningen på det mysteriet är en av de största utmaningarna för mänskligheten, säger han.

Och om män som Chatelain har rätt att det betyda att vi måste skriva om människans hela förhistoria. □

Arbetet den 11/8-83.

Nytt solsystem upptäckt

Amerikanska vetenskapsmän har med hjälp av ett teleskop som går i en bana runt jorden upptäckt ett skal med partiklar runt stjärnan Vega. Partikelskalet kan vara planeter.

De kosmiska fragmenten är utspridda i en vidsträckt ring runt Vega, som befinner sig på 241 miljoner km avstånd från jorden, och som är himlavalvets tredje ljusstarkaste stjärna.

Vega-partiklarna tyder på förekomsten av ett planetsystem, menar Conway Snyder vid laboratoriet Jet Propulsion i Kalifornien i USA.

— Något liknande har aldrig tidigare skådats, och det är det som gör upptäckten så spännande.

Astronomer har i flera decennier utforskat himlavalvet på jakt efter bevis på förekomsten av andra planetsystem.

— Otroligt, Jonason, konserverad dinosaurie-stuvning!

Ur SDS 22/8-83.

"Forskning i
Sydsvenskan.

Z-PARTIKELN - DEN STÖRSTA UPPTÄCK- TEN SEDAN TRAN- SISTORN.

Åke Hallgren berättar om z-partikeln, som upptäckts i den sju kilometer långa partikelacceleratorn vid Cern i Geneve. Upptäckten förklarar grundläggande krafter i naturen och den bekräftar att vårt världsallt kom till i en stor explosion.

Redaktör: Bo Teglund.

Den största upptäckten inom fysiken de senaste 25 åren, den största efter transistorn!

Så beskrivs upptäckten av Z-partikeln vid Cern i Geneve. Nu kan forskarna bättre förstå en av naturens grundläggande krafter, svag växelverkan, som bl a ligger bakom solens energiutstrålning.

De nya forskningsresultaten harmonierar också väl med Big Bang-teorin, som säger att världsalltet uppstod vid en enorm explosion för 15-20 miljarder år sedan. Nu kan fysikerna i detalj berätta vad som hände under de första minuter-na vid universums skapelse.

Z-partikeln avslöjades i världens största partikelaccelerator, som finns vid Cern. Här accelererar man protoner till hastigheter som ligger mycket nära ljusets. Men forskarna har även lyckats skapa och tämja antimateria: Nu använder man knepet att även accelerera antiprotoner till nära ljushastigheten.

När svärmar av protoner och antiprotoner möts och kolliderar skapas mängder av olika partiklar. Z-partikeln har visat sig vid just den energinivå teoretikerna förutsagt. Fyndet gjordes sent i våras.

Tidigare i år lyckades forskarna vid Cern producera positiva och negativa W-bosoner, även de vid de rätta energinivåerna. En annan stor upptäckt!

Vad är då W och Z för några underliga partiklar som kräver så enorma anläggningar för att visa sin rätta natur? Det bör här

påpekas att den stora acceleratortorn är hela sju kilometer lång.

Elektromagnetisk växelverkan

Enligt den moderna fysikens senaste teorier består all materia i universum av samma små byggstenar, de viktigaste är kvarkar och elektroner. De här byggstenarna hålls samman av specella krafter. Kvarkar finns i bl a protoner och neutroner, materialet till alla atomkärnor. Kvarkarna anses vara odelbara, liksom elektronerna som kretsar runt atomkärnorna.

För att elektronerna inte ska flyga iväg från atomkärnorna måste de hållas kvar av en kraft, som man kallar elektromagnetisk växelverkan. Denna kraft verkar mellan de positivt laddade protonerna och de negativa elektronerna, kraften förmedlas

av fotoner, viktlösa "ljuspartiklar".

Den ena stark den andra svag

I själva atomkärnan talar fysikerna om två olika slags krafter, stark och svag växelverkan. Den starka kraften verkar på mycket kort avstånd och håller ihop protoner och neutroner i atomkärnan - kraftförmedlaren kallas meson. (Inuti protonen växelverkar kvarkarna med något som kallas gluoner).

Den svaga kraften visar sig då neutroner omvandlas till protoner, eller omvänt. Förmedlarna av denna kraft är W-bosoner, det radioaktiva sönderfallets partiklar. De kan vara positivt eller negativt laddade, eller neutrala. Den oladdade W-bosonen kallas också Z-partikeln.

Den stora protonacceleratorn vid Cern är hela sju kilometer lång och cirkelrund. Den finns i en tunnel under jorden. Tusen magneter omsluter acceleratorn för att hålla partikelströmmen i en smal bana. När protonerna nått upp till nära ljushastigheten tillåts de kollidera med antiprotoner som kommer från motsatt håll i samma höga fart.

Även W-partiklarna verkar på mycket korta avstånd. Teorier-na förutsäger att W och Z är nära släkt med fotonerna, men till skillnad från de senare är de mycket tunga. Detta betyder för fysikerna att det krävs höga energinivåer för att de ska visa sig i laboratoriet.

Det nära släktskapet mellan den elektromagnetiska kraften och den svaga kraften gör att forskarna nu talar om dem som en enda kraft, den elektrosvaga kraften. Det innebär att de båda krafterna är identiska vid en viss hög energinivå.

Målet för dagens fysiker är att förena alla naturens krafter till en enda superkraft. Vid ökande energi ska samtliga krafter (gravitation, stark och svag kärnkraft, elektromagnetisk kraft) bli mer och mer lika varandra.

Men vägen till "den stora föreningen" är lång. Gravitationen, denna fantastiska naturkraft som verkar på mycket stora avstånd (miljoner eller miljarder ljusår), vet fysikerna ännu inte någonting om när det gäller dess fysikaliska natur. Gravitationens kraftförmedlare kallas graviton. Ännu har ingen lyckats spåra någon sådan. Det finns inte heller någon möjlighet att göra det med dagens teknik.

Krafternas superförening

I jordiska laboratorier kan man inte uppnå så höga energier att man får riktiga bevis för alla krafternas superförening i en enda urkraft. Men många fysiker anser att det just i Big Bang, den största tänkbara energikoncentrationen, rådde total överensstämmelse mellan naturens krafter.

De stora upptäckterna vid Cern detta år ger en antydning om denna krafternas superförening. Efter fynden av W- och Z-partiklarna kan det stora laboratoriet fira sin hittills största triumf. Experimenten är också en stor seger för de nobelprisade fysiker som förutsade W och Z i teorin.

ÅKE HALLGREN

FOTNOT.

Cern betyder Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire. Anläggningen började byggas på 1950-talet och den är ett resultat av de europeiska fysikernas strävan att konkurrera med USA och Sovjet. Cern ägs av följande medlemsstater: Sverige, Norge, Danmark, Belgien, Nederländerna, Frankrike, Västtyskland, England, Österrike, Italien, Grekland och Schweiz.

Ur SDS 17/7-83

Rymdvarelser finns i USA?

WASHINGTON-TT-Reuter.

En 23 år gammal officiell rapport om ankomsten till Jorden av nio varelser från yttre rymden är förmodligen sann och flygvapnet har fortfarande deras kvarlevor i förvar.

Det säger Larry Bryant, ordförande i organisationen "Medborgare mot hemlighållandet av oidentifierade flygande föremål" (Cause).

Enligt rapporten, som levererades till dåvarande FBI-chefen J Edgar Hoover 1950, hade de nio

landat med tre flygande tefatr i New Mexico. Rymdvarelserna var en meter långa och liknade människor.

Stämning

Bryant hävdar nu att informationen i rapporten är sann och har inlämnat en stämning till en federal domstol där han kräver att flygvapnet lämnar ifrån sig kvarlevorna.

Flygvapenminister Vernon Orr har fått ta del av stämningsansökan och har 60 dagar på sig att svara.

- Den amerikanska regeringen försöker dölja något, säger Bryant till nyhetsbyrån Reuter.

Reuters har av flygvapnet fått en kopia av dokumentet som en talesman anser vara äkta.

I rapporten, en del av ett memorandum från Guy Hottel, chef för FBI:s Washingtonkontor, med titeln "Flygande tefat, informationer om" citeras en utredare från flygvapnet. Denne namnges inte.

Ögonvittne

Utredaren har i sin tur citerat ett förmodat ögonvittne:

- De flygande tefaten var runda och upphöjda i mitten. De var drygt 15 meter i diameter. I vart och ett fanns tre varelser med mänsklig form men bara en meter långa. De var klädda i ett metalliskt tyg av mycket skir typ. Varje varelse var bandagerad på samma sätt som de tryckdräkter som används av testflygare.

FBI-utredaren har lämnat uppgifterna utan åtgärd, heter det vidare.

En FBI-alesman säger nu att han har hört talas om både memorandum och rapport.

- men de är inte värda ett yttan, tillägger han.

Bevis finns?

Men Bryant står på sig. Han är övertygad om att informationerna är riktiga. Han citerar ett annat Pentagondokument som flygvapnet publicerade härom dagen. I det står att en av försvarsdepartementets underrättelsesektioner fram till 1959 hade "en avdelning för interplanetära fenomen".

- Varför skulle de ge den ett sådant namn? frågar Bryant. Jo, sannolikt därför att amerikanska tjänstemän har bevis för att det finns liv på andra planeter.

I Bryants stämningsansökan står det att en del av de varelser, vilka han kräver frigivna kanske fortfarande lever. Han hävdar att de har fränhänts sina medborgerliga rättigheter och "rätten att färdas fritt".

Pentagontalesmannen Henry Catto sade gravallvarligt i fredags att de främmande varelsernas kvarlevor inte givits någon publicitet enär Pentagon inte kunnat meddela deras närmaste.

Ur SDS 16/7-83.

i korthet

Utomjordisk besökare exploderade?

En våldsam explolosion som inträffade över Sibirien för 75 år sedan orsakades av allt att döma av något som härrörde från yttre rymden. Det har vetenskapsmän nyligen slagit fast.

Explosionen över Tunguska hördes tusentals kilometer bort, och himlen täcktes av rökmoln som syntes också i London.

Enligt vetenskapsmännen tyder allt på att det var en "utomjordisk" besökare som detonerade för 75 år sedan över Sibirien. (Paris-TT/AFP)

Invånarna i den isolerade bergsbyn fick
besök från rymden.

V I K A S T A D E S T E N E F T E R R Y M D V A - R E L S E R N A

Skrikande av skräck inför de jättelika varelserna från rymden gick byborna i södra Bolivia till attack. Men trots att de kastade så stora stenar de förmådde tycktes varelserna inte känna någon smärta. Till sist gav de sig ändå i väg i ett stort, lysande föremål som försvann med svindlande hastighet ...

Den andra och tredje mars i år upptäckte invånarna i den lilla byn Ckolo i södra Bolivia ett märkligt föremål som med blixtrande ljus flög fram och tillbaka över himlen. Ögonvittnen påstod att det hade formen av en sombrero. Och den fjärde mars hände något ännu märkligare.

- Jag var på väg hem från arbetet, berättar Juan de Dios Condo-ri, när jag hörde min fru och mina barn skrika av skräck. Jag rusade mot mitt hus och fick se två varelser framför min dörr. De såg absolut inte mänskliga ut. De var mer än två meter långa och bar silverfärgade dräkter som glänste så man blev bländad. Jag skrek till dem, och de började långsamt röra sig mot mig. Jag skrek på hjälp.

Grannarna kom springande. Ett tiotal av dem ställde sig i cirkel runt jättarna och började kasta sten på dem, men de verkade inte känna någon smärta alls trots att stenkastningen pågick flera minuter.

Plötsligt tog varelserna ett skutt. Man kunde knappt se att de rörde benen, de liksom flög rakt upp flera meter, och sedan bara försvann de. På natten syntes liksom de två föregående nätterna det märkliga föremålet på himlen, och även i fyra grannbyar lade man märke till det.

+

Polisen gjorde undersökningar, och en student som hjälpte dem att intervjua befolkningen blev själv vittne till fenomenet.

- Det passerade över byn och var synligt för alla. Det gick fortare än något annat här på jorden.

Myndigheterna kunde bara bekräfta att ett stort lysande föremål, omkring 50 meter i diameter, hade iakttagits i trakten, och att åtskilliga vittnen hade intygat att ett UFO gästade deras by.

+

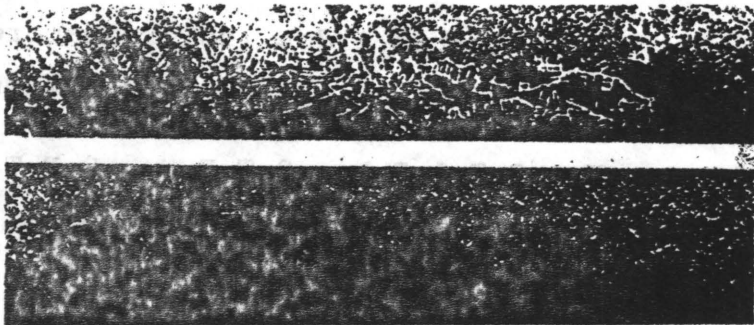
Ur Allers nr: 33, 1983.

Redaktör: Barbro Kochen. Under rubriken: VAD VÄRLDEN TALAR OM.

+

VÅR FANTASTISKA VÄRLD

□ Mayafolket levde för tusentals år sedan. Men nu kan deras mysterium avslöjas — med radar från rymden!

Radarbilden och ovan samma bild tolkad av data. Kanalerne syns tydligt.

Radarbilden avslöjar mayafolkets hemlighet!

■ Rymdforskarna stirrar förbluffade på de märkliga strecken som löper fram och tillbaka över fotot.

Man var i färd med att utveckla en ny radar, som skall kunna blicka ner genom molnen på Venus från kretsande rymdsonder.

Och det var när man testade radarn på jorden, genom att fotografera delar av Centralamerikas djungelområden, som man upptäckte de mystiska strecken.

Radaranläggningen var monterad på ett flygplan, som flög över Guatemalas och Belizes djungler, som praktiskt taget alltid är täckta av tjocka moln.

När radarbilderna från djungelområdet framkallades, löpte strecken som ett tydligt nätmönster över 10 000-tals kvadratkilometer.

Först när rymdforskarna kopplade in arkeologer fick mysteriet sin förklaring: De gåtfulla strecken i djungeln var lämningar av kanaler, som grävts av mayafolket för flera tusen år sedan!

På det här viset fick en av historiens märkligaste gåtor sin lösning. Hittills har nämligen ingen kunnat lämna en godtagbar förklaring till hur mayafolket kunde producera tillräckligt med livsmedel för sin försörjning.

Mayafolkets kultur räknas som en av forntidens märkligaste civilisationer. Den började spira omkring 1000 f Kr och levde kvar till omkring 1100-talet e Kr.

Mayafolket gick alltså sin undergång till mötes ungefär samtidigt som kungar som

Sverker den äldre och Erik den helige regerade i Sverige!

I dag vittnar övervuxna tempel och palats om mayafolkets storhet. Man byggde också väldiga pyramider av sten, som reste sig ända upp till 70 meters höjd.

Mayafolkets kärnland omfattade en stor del av södra Mexico och sträckte sig in i grannländerna Guatemala och Belize. Det är i det här området som NASA:s rymdradar nu funnit de mer än tusen år gamla kanalerna!

Totalt omfattade mayafolket mellan 2 och 3 miljoner invånare. En så stor befolkning kunde inte födas genom ett extensivt svedjebbruk i djungeln.

Kanalerna man funnit var inte stora. De var kanske en halv meter djupa och en till tre meter breda. Men de ringlade sig fram tusentals kilometer genom djungeln. Idag ligger de begravda i den eviga grönskan. Och utan rymdradarns hjälp hade de aldrig återupptäckts.

Men den nya radarn har en förmåga att se det som inget annat instrument kan registrera. Den är avsedd för att tränga igenom planeten Venus flera mil djupa molntäcke.

Inte nog med att radarn kan se rätt igenom jordens molnager den har också en förmåga att upptäcka nästan obefintliga nivåskillnader på marken.

Trots att mayafolkets kanaler legat begravda i djungeln i hundraårtals år, så upptäckte rymdradarn dem genom de praktiskt taget omätbara variationerna i den ovanförliggande urskogsvegetationen!

Upptäckten av kanalerna i

Guatemala gör att forskarna nu måste ompröva sin gamla uppfattning om mayafolkets kultur.

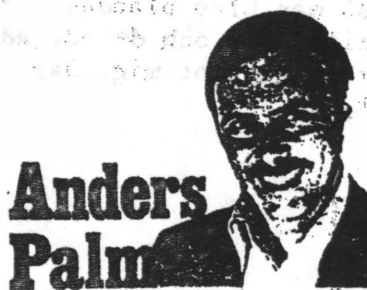
Tidigare har man trott att det bara var de forntida folken i den gamla världen: i Egypten, Babylonien, Indien och Kina, som haft förmåga att skapa ett avancerat jordbruk.

Nu vet man bättre. Också hos mayafolket har det funnits en rik jordbrukscivilisation, med tusentals kilometer mödosamt utgrävda bevattningskanaler. För att kunna åstadkomma denna väldiga arbetsinsats, måste mayafolket ha stått på en högre nivå och varit bättre organiserat än man tidigare kunnat drömma om.

Vad som särskilt utmärker mayafolket var deras mycket omfattande astronomiska kunskaper. Speciellt dyrkade de Venus, aftonstjärnan.

I mayafolkets kalendarium figurerar till och med ett särskilt venusår!

Därför är det desto märkligare, att den rymdradar som NASA låtit ta fram just för att utforska Venus mysterier, också skulle skingra dimslöjorna kring en viktig del av det försvunna, gåtfulla mayafolkets egen historia!

Anders Palm

M A G N E T I S K F Å N G E N S K A P

=====

O C H F R I G Ö R E L S E

=====

av Torsten Bussenius

Fångenskap - frihet, hur mycket lever vi inte under dessa motsatsbegrepp dagligen. Så mycket snärjer oss och förtrycker oss, och så stor är längtan hos många av oss till frihet, total frihet. Men hur många vet vad en sådan frihet är för något och hur den ser ut?

Och hur underhållande är inte ämnet? Hur många filmer har inte gjorts och böcker skrivits om omöjliga och fantastiska flyktförsök från fängelser som ansågs omöjliga att fly ifrån: "Flykten från Alcatraz" eller "Flykten från Djävulsön" t ex.

Alla fängelsemurar har sina hål, överallt dyker det upp snillen som hittar dem. Men det gäller fysiska, materiella murar, för när vi ser dem och känner dem, då först kan vi leta efter hålen, tänka ut flyktplaner. Det finns emellertid ofriheter vars murar vi inte kan se, ofriheter som vi inte riktigt kan ta på. Och hur kan vi finna hålen i murarna, när vi inte ens funnit murarna?

En sådan annorlunda ofrihet känner många av oss när vi skådar upp mot stjärnvärlden, ut i universums oändlighet. Inte längre väggar håller oss fångna, utan oändliga avstånd. Det finns Science-fictionidéer om att jorden är en "Djävulsö", en fängelsehåla i vår vintergata för dess mest oroliga element.

Alla fängelser har sina rymlingar, har även jorden sina rymlingar? Alla murar har sina hål, men är rummet och tiden en mur som man kan göra hål i? Berättelser cirkulerar om personer som ofrivilligt förflyttats i tid och rum. Är det som för oss ter sig som en tom rymd i verkligheten en mur att kunna ta sig igenom?

Så länge man tror att rymden är tomhet så är ljusets hastighet i denna tomhet det snabbaste sättet att färdas. Och i så fall kan vi som ufo-förening glömma allt vi pratat om, alla rapporter om närkontakter avskrivs som hjärnspöken. Avstånden är för stora, enormt för stora, för att resa i från en beboelig planet till en annan.

Vi inom M I S har nu i 25 år i våra tankar skådat ut i ett hägrande universum, ofta med en sorts oförklarlig frihetslängtan. Kanske med en oftast omedveten längtan bort från jordelivets börjor och trångsynthet. Finns det ingen därute som begriper bättre

än vi? Varelsor som kan korsa tid och rum, som besegrat universums väldighet?

Vi anar att vår bundenhet till vår begränsade verklighet har med oss själva att göra, med våra egna begränsningar som själsliga människor, och många av oss söker svaren inom oss själva.

Så har vår verksamhet varit 25 år av resor utåt och inåt. Ena gången har vi sökt fast förankring i de senaste, vetenskapliga rön-
nen och fått det mänskliga vetandets föda - men också begränsning. Nästa gång har vi kanske kastat oss ut i fantasiens värld, lyssnat på ibland vettiga teorier, ibland alldeles sjövilda idéer. Lite av science-fiction har det väl ofta också varit ibland.

Men mest har vi älskat att höra och se sådant som .. KORSAT VÅRA GRÄNSER.

Många spännande personer har kommit och ibland gått också i vår förening. Själv minns jag med glädje hon som kom från en annan planet, han som hade köpt en tomt på månen, han som är sin egen moster (genom reinkarnation), han som varit med och byggt Cheopspyramiden, hon som erbjöd föreningen medlemskap i ett sällskap som planerade att bygga en stad ute i rymden, eller han som alltid kunde peka ut var norr låg, även om man band bindel för hans ögon och snurrade på honom. Kort sagt; vi är ett spännande gäng!

Och många spännande individer har också under åren gästade oss och talat om ting så att världen nästan upplöstes under våra fötter.

Så var där t ex en gång då Ebbe Johansson, vår vanligaste ordförande, talade om sin idé med sin "svarta låda". Och då anade en del av oss, att här fanns murbräcken som kunde göra hål i rums-tids-muren.

Det är om dessa sällsamma ting som denna artikel ska handla.

+

Ljusets hastighet är bedömd efter dess färd i vakuum. Man tror att det är tomt i rymden mellan stjärnorna. Men det finns ingen tom rymd. Vad som förefaller vara vakuum är istället ett oerhört starkt elektromagnetiskt kraftfält som binder samman allt i universum, det är den dragningskraft kropparna har på varandra.

Det är en vågrörelse - en vibration - som är själva materiens ande. Detta kraftfält är tvåfaldigt, det består av den uppbyggande och den nedbrytande kraften i ständig växelverkan. Magnetfältet känner vi och upplever vi inte medvetet, ändå är det det mest påtagliga i vår existens och det styr vår existens fullständigt. Vi upplever det som våra naturlagar, att liv måste förtära liv för att

leva, som liv och död, hetta och kyla, ljus och mörker. Alla tankeformer i detta magnetfält är likaså dualistiska med upplevelser av ont och gott, fult och vackert, långt och kort, antipati och sympati, och våra medvetanden är lika subjektiva som dessa tillstånd är.

Magnetfältet är himlakropparnas påverkan på varandra och binder dem samman. Ja, hela galaxer håller fast varandra och existerar i olika förhållanden till varandra. Bland dessa krafter har vi uppmätt ljusets hastighet "i vakuum". Man säger, att ljusets hastighet är den snabbaste möjliga hastigheten i universum.

Men precis som ljus färdas långsammare i vatten än i luft, så färdas det långsammare i detta magnetfältet än i VERKLIGT vakuum. Problemet är, hur man uppnår verkligt vakuum, eftersom det inte finns normalt i vår värld och vårt universum.

Ljus färdas inte, det är stilla! Det är detta magnetfältet som gör avståndsupplevelsen. Såsom vatten är tjockare än luft och rörelser däri långsammare, så ger magnetfältet i rymden en tjockhet, ett motstånd mellan kropparna, och vi måste färdas för att nå någonstans.

Om det vore verkligt vakuum i vårt universum, så skulle ljuset inte färdas, det skulle redan vara framme. De få som upplevt inre ljusupplevelser vid meditation vet, att det framkallas av inre stillhet. När alla sinnen är i total stillhet, alla känslor och tankar, då brukar det komma en illuminationsupplevelse, ett ljus lyser genom hela ens väsen.

Rum och tid är materia. Rums-tidsupplevelsen motsvarar svängingstalet i universums magnetfält.

Universum är en fyrsidig pyramid, en fyrdimensionell verklighet, vars spets är odimensionell. De gamla kineserna talade om Tao och De Tio Tusen Tingen. Tao var det stora, oförklarliga. De tio tusen tingen är mångfalden av kropparna-jagen. Mångfald gör avstånd-rum. Mellan kropparna-jagen uppstår rörelser, fysiska som psykiska. Genom rörelsen uppstår tidsupplevelsen. Endast genom att på något sätt vidröra det Odimensionella, pyramidens spets, Tao, kan något göras som överskrider detta universums naturlagar.

Det finns ingen möjlighet att utifrån vår fysiska värld färdas snabbare än ljuset. Vi är helt av denna världen, lever och är uppbyggda av detta magnetfält, har samma fördröjningseffekt på ljuset i vår egen inre atomvärld, och ett vakuum är det mest

skrämmande en människa kan råka ut för. Ja, allt som kan skräm-
ma en människa har som sin djupaste orsak detta vakuum. Hela
vår fantasivärld är uppbyggd av detta vakuum såsom ett omedve-
tet försvar mot det. Det är o-natur i naturen, men också över-
natur i ordets sannaste mening. Det framkallar alltid självbe-
varelse-drift hos detta magnetfält och i oss själva.

För "Gud" vilar i detta vakuum. Och varje rörelse som fram-
kommer ur vårt universums alla livsformer har som undermedve-
ten orsak "Gud i vakuum". Allt, precis allt, kretsar kring det-
ta. Men förutom de esoteriska skolorna så är allt i vår natur,
inklusive oss själva, motkrafter till Gud i vakuum. Vårt mag-
netfält är en motkraft till Gud i vakuum.

Det är detta magnetfält som är vår verkliga natur och våra
naturlagar. Det är vad indierna kallade Mayas slöja, vikingar-
na för Midgårdssormen som slingrade sig runt världen, egyptier-
na för Isis slöja, bibeln för "denna världens furste", medel-
tidens invigda för "Den Stora Draken" och trollkarlarna i Cas-
tanedas bok "Örnens gåva" för "Örnen", som de gör allt för
att passera. Det är det magnetfält som vi kom att leva under
när Adam och Eva smakat på kunskapens träd på ont och gott.
Det är dualismens värld. Vårt magnetfält är "marken" som blev
förbannad för Adams skull. Enligt Herren skulle Adam vidare ar-
beta i sitt anletes svett och Eva föda sina barn med smärta.
Det är en beskrivning hur människan förvandlade ett högre mag-
netfält till vårt nuvarande magnetfält med dess nuvarande na-
turlagar. Naturlagarna är magnetfältets uttryck och det enda
sättet vi känner av det på. Det är den VERKLIGA materien.

Detta magnetfält håller allt i rymden såsom i ett skruvstäl.
Människans öde är likaså en magnetisk kropp. Allt i makro-
och mikrokosmos är i relation till vartannat i ett världsöde
som är det universella karmat. Också vi är såsom i ett skruv-
stäl. Ett magnetiskt skruvstäl som vi upplever som vårt öde.
Vårt öde är framskapat av handlingar och tankar som är påver-
kade av dualistiska känslor och medvetandeformer såsom vi mö-
ter allt med sympati och antipati utifrån vår prägling, som
attraktion och repulsion.

Det är det gamla testamentets Gud, karmaguden, "öga för öga,
tand för tand", till skillnad från nya testamentets Gud, om
vilken Jesus undervisade, "Gud i vakuum".

För egocentrisitet är täthet, tyngdkraft. Människans "tät-
het" håller henne i ett lika förtätat universum och på en
lika förtätad planet.

När vi går i skogen så säger vi: "Nu är vi i naturen". Kunde träden tala, så skulle de kanske också säga: "Vi är i naturen". Om allt i naturen är i naturen, vad är då naturen? Det måste vara den "Gud" som styr naturen, alltså vårt magnetfält, den "fallne Guden", denna världens furste.

Människorna i denna världen har inga egna krafter. Alla krafter vi upplever är lånta krafter, ett växelspel mellan varelser och himlakroppar, för människan har ännu inget inre kraftcenter, ett magnetiskt center - en vaken själ. Alla krafter vi upplever i vårt universum emanerar från "fallet", från de krafter vi tog med oss till vårt nuvarande tillstånd. Vi ser källorna i solarna och galaxcenterna. Och såsom ingen människa kan värma sig själv inifrån, utan värmes av solen, så är allt vad vi gör styrt av impulser utifrån, impulser vi sällan känner till.

Vi är ingenting utan solen.

Denna verkligheten blev inte verklig och fast förrän vi var här. Materian är en illusorisk upplevelse av ett tillstånd. Vårt undermedvetna är också materia. Undermedvetna känslor och oformulerade tankar, allt som spökar inom oss, det är materia men i en vibration, ett magnetiskt tillstånd, som vi inte kan uppleva. Ändå styr det oss osynligt. Så finns det också ett undermedvetet universum såväl i makrokosmos som i mikrokosmos.

Davidstjärnan är symbolen för vårt universum, dit även livet "hinsides" hör. De två trianglarna som i varandra pekar upp kontra ner, är symbolen för den uppbyggande och den nedbrytande kraften och vårt eget själstillstånd, den dubbla själen som hör denna världen till och är dödlig. Den är av dödsnaturen, av lagen om alltings födelse, uppgång, vissnande, nedgång och död i ett evigt hjul. Här lever allt av vartannat och motsatskrafterna är i ständigt krig mot varandra, ett universellt världskrig i mikro- och makrokosmos. Ju längre balansen varar mellan krafterna, ju längre livslängd har kropparna.

Man måste "lura" universum, om man ska kunna resa i dess oerhörda avstånd. Det finns en möjlighet, en rent teknisk möjlighet, att avverka så stora avstånd, att inte följa samma lagar som ljuset måste följa i magnetfältet. (Här kommer Ebbe Johanssons "svarta låda" in i bilden).

Genom två elektriska magnetpoler-motpoler kan man i ett rum skapa ett vakuum genom att låta det positiva och det negativa

kraftfältet ta ut varandra. De neutraliserar varandra, blir ett med varandra, uppgår i varandra och blir till intet i varandra.

Ett vakuum är rums-tidslöst. Det är ett "ingenstans" som finns överallt. Det är det Ginnungagap som vår fornnordiska mytologi talade om, den oändliga tomhet som omger allt men ryms i det minsta. Det är oändligt men saknar utsträckning i tid och rum. Det är den tomhet i vilken alla ting har sina rötter enligt Buddha. Inför denna tomhet finns ingenting verkligare än drömmar. Olika drömmar - olika världar. De är bara verkliga var för sig, och de rör bara vid varandra i sina överkligheter, i vakuum.

En farkost som är av denna världen kan inte komma in i detta tillstånd, men den kan "röra vid" det. Vad som då händer är, att i den stund farkosten hamnar i detta avmagnetiserade vakuum, så spottas den ut igen på annan plats i tid eller rum, vanligast i rum. Och då vanligen i ett "naturligt hål".

Vad är ett naturligt hål?

Jag skrev tidigare om att det finns berättelser om personer som tyckts göra ofrivilliga resor i rum eller tid, vanligast i rum. Och jag undrade om rymden var en mur som man kunde göra hål i. Mayas slöja är ju ett magnetfält, och detta magnetfält uppträder som regel hela tiden olika, är föränderligt som allt annat. Ja, hela vårt lufthav är fyllt av magnetiska stormar samt mera stabila fältlinjer som är såsom "magnetiska landsvägar".

Då och då händer det, att det sker naturliga avmagnetiseringar, om än det är emot magnetfältets självbevarelsedrift. Sådana magnetiska vakuum kan både uppstå naturligt och kan skapas på teknisk eller magisk väg. "Hålen" kan vara mer eller mindre avmagnetiserade. Det har då gått en maska på Mayas slöja.

Ibland läser vi om platser där människor ser många konstiga saker, och det händer saker som inte alls hör hemma i vår värld. "Den sjungande skogen" i Afrika t ex, där allting förändras hela tiden så att de som går in där inte kan hitta ut igen. Träden därinne ändrar sig hela tiden. Några platser finns i England där hundar och folk försvinner och man ser "överkliga" saker där, På sådana platser verkar det också ofta finnas en större UFO-verksamhet.

Det finns något som kallas "UFO-fönster". Mängden av UFO-upplevelser är här enormt mycket större än på andra platser. I år har det t ex skrivits mycket om Hessdalen i Norge. Jag vill kalla de platserna för mer eller mindre avmagnetiserade områden, naturliga "hål". Kanske är det här farkosterna kommer när de tar hoppet i

tid och rum. Naturliga, magnetiska landningsplatser. Utan att passera, resa i, tid eller rum, så tar de "hoppet" - rums-tids-hoppet - från sin värld till vår. Och utan att befinna sig någonstans däremellan.

Väl inkomna i vårt jordiska livsfält, så begagnar de sig av våra magnetiska stormar eller "landsvägar" och färdas på dessa. De "seglar" på våra magnetvindar.

Den UFO-upplevelse jag och två andra haft, där såg vi hur farkosterna hade svårt att stå stilla, de stod liksom och darrade hela tiden däruppe, med små, korta förflyttningar hela tiden. Det var som om de inte kunde stå stilla. Så plötsligt kunde de göra en U-formad rörelse över en stor bit av himlavalvet med en hastighet våra farkoster ligger långt efter, och UTAN NÅGON ACCELERATION. Det fanns ingen accelerationskraft alls, det var som om de bara "släppte efter". Efter att ha varit högt uppe på himlen försvann de i en stor U-rörelse bakom horisonten på c:a 2 sek.

Det gav mig just känslan av, att de följde med bara, följde med något som redan fanns, en osynlig kraft. Det var som att se en blomfluga - de där flugorna som liknar bin och som kan stå alldeles stilla i luften nästan, och så plötsligt låter de vinden ta dem och flytta dem till en annan plats där de åter står stilla i luften.

Det finns en tredje, neutral kraft. Den är ursprunglig, en enhet ur vilken de två motkrafterna kommit. Positivt och negativt är två krafter vars drift är att uppgå i varandra och bli ett. Detta orsakar den enhetskraft som är den neutrala kraften. För oss är det bara ett vakuum, men det är också Livets träd och dess frukter kommer alltid inifrån.

På grund av bieffekter i vårt magnetfält så är dessa två-enhetsupplevelser sällsynta. Det är samma "bieffekter" som vi alla bär inom oss och som hindrar oss alla att "bli ett" med varandra - egoism kallar vi det.

Man och kvinna utgör dessa motpoler. Och när de "blir ett" med varandra, så skapar de ett vakuum, de blir tillfälligt "till intet" i varandra, och en själ kan reinkarnera.

Livmodern är kvinnans "svarta låda". Genom vakuum kommer en själ till jorden, ibland interplanetariskt även där. Dess magnetiska tillstånd - "vibration" - bestämmer alltid var den ska ha sin existensplats, här som hinsides.

Varje förflyttning från en plats till en annan kommer av en förändring av vårt eget magnetfält, vårt andliga tillstånd om

ni så vill. Ödet är ett magnetiskt nätverk som vi själva spinner och blir inspunna i. Om så vi bara flyttar från Lomma till Eslöv, så beror det ytterst på magnetiska förändringar, små eller stora, hos oss själva eller hos platserna.

För att nå tillbaka till den värld som urmänniskan en gång utdrevs ifrån, så måste hon först vinna en själ - ett magnetiskt center - ur vilken hon än en gång äter av Livets träd. Så förvandlas hennes stoftkropp, känslokropp och tankekropp till en magnetisk natur där ingenting förflyktigas som här - hon är en evighetsvarelse. Då "står hon inte naken inför Gud", utan har en uttrycksform för en högre värld - det ursprungliga Eden. Och då säger Skriften, att vi ska se en ny himmel och en ny jord.

Tarotkort: Naturens förvandling från det ursprungliga livsfältet till det nuvarande, hur "Gud i vakuum" blir till Materiens Gud. Två magnetiska naturordningar som man och kvinna söker enhet i, först genom sann kärlek och sedan genom begär och åtrå. Och Gud ser sig i man och kvinna, de är tillsammans Hans avbild. Gud är den enhet som är stillheten mellan de två polerna, den neutrala kraften.

För det ändamålet finns det esoteriska skolor. En sann esoterisk skola förfogar över ett magnetfält av övernaturen. Genom det får själen föda och kan växa. När vi i bibeln läser om Noaks ark, så ska arken symbolisera en esoterisk skola (enl både Gurdjieff och Lectorium Rosicrucianum). När en grupp människor låter sina gemensamma magnetiska center - själar - stråla samman och bilda en gruppenhet, då är de såsom en luftbubbla under vattnet, den måste stiga till sitt rätta element.

När Jesus säger, att var helst två, tre eller flera är församlade i hans namn så är han mitt ibland dem, då åsyftas deras själar sammanstrålning i kärleksbindning vilket skapar ett magnetfält av Övernaturen. Därför måste man vara minst två, ty kärlek är vakuum, och då den häftar vid kroppar och ting blir den till åtrå och begär.

Varje sann esoterisk skola försöker slussa människosjälar tillbaka till Övernaturen, till det eviga livet.

Världskarmat är såsom ett stort hav i och av vilket vi lever. Vid varje tidsålders slut går det stora vågor på detta hav, det slukar liv. Hela livssnurran snurrar fortare och fortare, tills en hel kultur drunknar och går under. Dess undergång fanns redan såsom själva dess kärna hela tiden. En Noaks ark är en båt på begärshavets alla växlingar, en esoterisk skola eller grupp i vilken människosjälen finner sin stillhet och inte fångas av de höga ödesvågorna mer än kroppsligt kanske.

De som reser i rymden har visserligen inte nått så långt som till "en ny himmel och en ny jord", men de har passerat den tröskel som man måste komma över för att komma ur ett för trångt magnetiskt fängelse. Vi är inte, i dubbel bemärkelse, rumsrena.

Så har fängelset verkligen murar, magnetiska murar. Men en sak är att beskriva flyktvägar, en helt annan sak att verkligen rymma. Vi är i ett naturligt fängelse som vi själva har varit med om att skapa.

Man kommer inte att kunna förstå rums-tidsresor, därför att människans magnetiska natur endast tillåter henne att tänka tankar av samma magnetiska natur. Förutom ett fåtal, udda personer. Och dessa utgör "jordens salt".

Det har alltid funnits esoteriska skolor i världen, det har alltid funnits vägar. Men då de vägarna är raka motsatserna till all sorts självhävdelse, så är de inte populära. Världen har alltid försökt utrota dem eller bilda ockulta efterapningar men med inriktning på egots utveckling istället. Men Läran har aldrig kunnat stoppas, har man utrotat den under ett namn, har den snart uppträtt igen under ett annat namn. Världens magnetfält vill skydda sig mot hål i sin verklighet, mot vakuum.

Cheopspyramiden, kungens kammare; Astralljuset säges brytas av pyramiden just i kungens kammare. Kungagraven symboliserar just egots död, denna naturens död, och själens uppståndelse, precis som korset gör.

I graven fanns livet. Något av ett vakuum fanns där, ett magnetiskt center av övernatur.

En "svart låda" igen, fast mera på psykisk nivå kanske?

Tarotkort: Vägen är en balansgång mellan och ett förstående av den positiva och den negativa kraften. Då uppväcks den neutrala själen som sedan styr de två motsatskräfterna.

+

I ett kvarts sekel har M I S - Malmö Interplanetariska Sällskap - försökt att föra fram dessa saker. Kvaliteten på vår magnetiska radiation kanske inte motsvarar den hos en esoterisk skola, men många av oss har säkert känt, att det är något mer än på normala platser.

Vid Ebbe Johanssons första föredrag i slutet av 50-talet kom det en (1) person. UFO-problemet hade inte trängt in i människors medvetanden än. Idag görs det filmer om ämnet som slår kassarekord över hela världen. Men handlingen i filmerna är allt för mänsklig, pang-pang i rymden, den speglar bara människans egna tankar, inte rymden.

När man skickade rymdskepp till månen, så var det en kapplöpning mellan Sovjet och USA, en prestigehistoria. Idag planerar man för kärnvapen i rymden. Människan visar sin magnetiska, oerhörda egoism. Den stärker bara hennes tyngdkraft och binder henne med samma tyngdkraft vid jorden.

Människan har låtit sin litenhet komma ut i rymden, inte låtit rymdens storhet komma in i sig.

Därför kan hon inte förstå.

S L U T

Kan de flygande tefatens gåta lösas i Nyköping?

- Vi flydde för livet förföljda av brinnande klot

Ingenstans i Sverige har det iakttagits så många flygande tefat som över Nyköping. Flera ögonvittnen uppger att de blivit förföljda av mystiska, lysande föremål och sprungit för livet.

Är tiden äntligen mogen att lösa de flygande tefatens gåta?

Text: ÖRJAN BJÖRKHEM

Bild: ÅKE CYRUS

Teckning: HARALD NYGÅRD

Vad är det som händer i Nyköping? Inom ett litet område på 30 gånger 30 kilometer syns det flygande tefat stup i kvarten. Vi har precis som i Norge ett så kallat "tefatsfönster", inom ett litet område syns det många fler flygande tefat än man hade "väntat" sig.

Det är inte heller så att det är ett fåtal tefatsentusiaster som ser tefaten. Sedan 1964 har 146 personer i Nyköpingstrakten sett flygande tefat vid 45 olika tillfällen! Det är inte underligt att de så kallade ufologerna har blivit specialintresserade av vad det är som händer i Nyköping.

Carl-Anton Mattsson och Dan Mattson har specialstuderat Nyköpingsfenomenen och också kommit fram till en intressant teori som kan förklara de flygande tefaten – och kanske också förklara många av Sveriges uråldriga skeppssättningar.

För att försöka få lite klarhet både i själv teorierna och om några tefat verkligen finns, så samlade Allers ihop flera olika

En kväll 1979 fick makarna Jogersö plötsligt se fyra lysande föremål på himlen över Nyköping.

vittnen för att höra deras historier, och jämföra dem med den nya tefatsteorin.

– Det här är faktiskt ett historiskt tillfälle, sa Dan Mattsson. Det har aldrig tidigare hänt att man på det här sättet har samlat vittnen och jämfört deras berättelser.

Ouppklarade fall

Men det är viktigt att påpeka att vi ufologer inte talar om flygande tefat. Vi talar om "UFOS" vilket betyder oidentifierade flygande föremål, vi vill inte uttala oss om det verkligen kan röra sig om besökare från främmande planeter.

– I själva verket, fyller Carl-Anton Mattsson i, gäller det mycket för oss att visa att det som människor har sett inte alls är någonting märkligt. Genom att jämföra med flygkorridorer och liknande kan vi ofta förklara många "tefatupplevelser" som alldeles naturliga fenomen. Atminstone 95 % av alla sådana här "oförklarliga" upplevelser kan vi

klara upp. Men det blir 5 % kvar, eller ett femtiotal fall om året, och dessa pekar på att det rör sig om en speciell grupp av fenomen.

Man hade kanske väntat sig att de som ser "tefat" är en speciell grupp människor som är intresserade. Men så är det inte, i UFO-föreningen i Nyköping är det bara en enda som har sett ett UFO – och henne gjorde de till ordförande. De som under årens lopp har sett UFOS, har inte därför gått in i föreningen. För ofta är det en skrämmande upplevelse som man inte vill vara med om en gång till.

Sören Unnskog som är projekteringsingenjör på

gatukontoret i Nyköping kan inte själv vara med om mötet. Han berättar per telefon:

– Det hände den femte juli 1980. Jag var tillsammans med en kamrat och min dotter för att fiska vid Nävsjön. Vi var ute på en liten brygga när vi såg ett lysande klot som for runt över Nävsjön.

Plötsligt började farkosten röra sig mot oss där vi sitter på den alldeles oskyddade bryggan mitt ute i sjön.

Sören och hans kamrat och dottern far springa för livet, men på ett par hundra meters avstånd stannar det lysande klotet och försvinner sedan rakt upp i himlen

"Förföljd av tefat"

Sven Närholm arbetar som operatör på järnverket. Han blev en gång förföljd av ett tefat då han körde förbi Nävekvarn.

– Jag körde hem från jobbet då jag fick se en ljusglimt ovanför bilen. Jag trodde det var ett flygplan och saktade in. Då gjorde föremålet det också! Det hade blågrönaktig färg och lyste litet. Det följde mig nästan en och en halv mil och rörde sig alldeles i trädkronhöjd i samma hastighet som min bil.

Sven Närholm blev mest intresserad, den gången. Några tefat har han aldrig trott på.

– Men nästa kväll blev jag faktiskt rädd – för då hände exakt

samma sak! Jag har varit väldigt skeptisk, men jag vet ju vad jag själv har upplevt – det här måste vara någonting som kommer utifrån, kanske från en annan värld.

Hallvy Flemk är skolmålidsbeträdare och hon fick se ett flygande tefat på samma väg ett och ett halvt år senare.

– Det stormade den kvällen då min man och jag kom körande. Plötsligt fick jag se ett eldfärgat hjul komma glidande – men det märkliga var att det rörde sig mot vinden. Och alldeles under tefatet – för det såg nästan ut som ett tefat – stod träden stilla, medan de andra träden rörde sig häftigt i stormen.

Samma föremål iaktogs på avstånd av två andra observatörer och det var först i UFO-Sveriges arkiv som det blev klarlagt att det fanns flera vittnen till fenomenet.

– Det var faktiskt Hallvys upplevelse som fick mig intresserad av UFO-fenomenet, säger Dan Mattsson.

Märklig upptäckt

Dan och Carl-Otto Mattsson började rita in de olika observationerna på en karta och jämföra rörelseriktningar och försöka se efter om det fanns någonting speciellt i terrängen som kunde förklara observationerna.

– Då upptäckte vi någonting märkligt, säger Dan Mattsson. De allra flesta observationerna hade gjorts i närheten av järnmalmsfyndigheter i områden med magnetisk aktivitet. Här fungerar inte en kompass eftersom den magnetiska aktiviteten är så hög.

Det framgick snabbt att det inte rörde sig om ett tillfälligt fynd. En genomgång av alla svenska tefatsobservationer visar att de är mycket vanligare i närheten

av järnmalmsfyndigheter. I Kiruna ser folk ofta tefat. Men inne i landet – långt från bergslagsbygderna – där finns det inga tefat.

Järnmalm finns också ofta i förkastningssprickor, där jordskorpan en gång har brustit. Stenen i sprickan utsätts för enorma spänningar – ett tryck som kan leda till att kvartskrystallerna ger upphov till starka elektriska urladdningar.

– Det här betyder att vissa tefatsobservationer skulle kunna vara ett fenomen som påminner om kulblixtar, säger Carl-Otto Mattsson. Men det finns ting som talar mot den teorin. Det finns en sak till som brukar förekomma samtidigt med järnmalm, magnetiska områden och förkastningssprickor. Det är urgamla skeppssättningar som järnåldersfolket satt upp. Ofta vet vi inte varför de placerats just där.

På Gullingsberget utanför Nyköping finns det ett par egendomliga skeppssättningar. Från berget har man en milsvid utsikt – mer än hälften av de "flygande tefat" som visat sig vid Nyköping hade kunnat ses från berget

Har de ett ärende?

Det kan alltså vara så att järnåldersfolket kände till någonting som vi inte vet.

Men så mycket är i alla fall klart, det är både vittnen och experter eniga om. tefatsobservationerna i Nyköping rör sig om *verkliga* fysiska fenomen. 146 olika personer inbillar sig inte samma sak. Artikelförfattaren är själv litet skakad. Skeptisk till tefat har han alltid varit – men det är säregat att de som drabbas av dem inte är de som är intresserade av dem, utan vanliga människor som helst inte velat ha någonting med några tefat att göra.

Kanske är de som de kulblixtar som vetenskapen nu lär ha erkänt. Men de passar inte in där. Visar sig sambandet mellan järnmalm, skeppssättningar och flygande tefat hålla – som det ser ut att göra – då är de flygande tefaten varken kulblixtar eller något rötmanadsfenomen. Då är de någonting som inte hör hemma i vår värld som vi känner den. ■

19720413, kl 22.15: Sven G Närholm blir under två nätter efter varandra förföljd av ett UFO. Se artikel.

19760821, kl 18.28: Kurt Berg med hustru och svärmor ser ett silverglänsande triangelformat föremål omgivet av ett gulaktigt sken som med stor hastighet rör sig mot Nävekvärn. Strax därefter ses samma föremål av Olle Eklund.

197609: Veikko Tupasela ser tillsammans med två personer en formation på 16–18 skivformade föremål som passerar deras fis-

kebåt. Föremålen omges av en ljuskrans.

19760930, kl 20.01: Håkan Lundgren ser tillsammans med sin mor en formation av 15–20 lysande föremål som formationsflyger över himlen.

19770108, kl 15.35: Fem röda föremål rör sig på himlen söder om Nyköping, de två största har kupol, medan de tre mindre har diskusform. De observeras under tjugo minuter av inte mindre än 53 olika personer

19780618, kl 15.30: Hjordis Möller och två små pojkar ser ett

'Öronbedövande ljud när jätteföremål passerade'

Här är ett urval av alla iakttagelser av märkliga fenomen, som gjorts i trakten av Nyköping de senaste tio åren och som inte kunnat förklaras på "naturlig" väg. Uppgifterna är hämtade i tidskriften UFO-AKTUELLT nr 4 1982. Där redovisas 45 ögonvittnesrapporter från perioden 1964–1982.

otroligt stort lysande objekt passera över himlen med ett öronbedövande ljud.

19790220, kl 23.40: Elvy Jagersö och hennes make får se ett aggformat föremål komma nära deras bil. Bilmotorn stannar så att de blir stående vid vägganten. Efter en stund avlägsnar sig föremålet och bilen går genast igång.

19790417, kl 21.00: Elvy Jagersö med make får se fyra lysande föremål på himlen över Nyköping.

flyger fram 10 meter över marken. Plötsligt stannar den till och far sedan med en väldig fart lodrätt upp genom molntäcket.

19800705, kl 23.50: Peder Eriksson, Sören och Ann-Kristin Unnskog blir jagade av ett flygande objekt vid Nävsjön. Se artikel.

19811015: Morgan Lundberg och en kamrat får se ett klotrunt föremål som stiger ner från himlen. Några meter över marken blir det osynligt! När de närmar sig

platsen hörs ett starkt brummande ljud, vilket får dem att förskräckta rusa i väg därifrån.

1981 11 21, kl 15.00: Halvy Flemk får genom bifönstret se ett runt eldfärgat hjul ovanför trädtopparna. Se artikel.

1981 12 22, kl 13.40: Birgitta Lundberg får tillsammans med 9 andra personer se en skiva som på låg höjd passerar över ett villaområde.

1982 05 25, kl 22.25: Inger Midell får se ett lysande klotformat föremål framför sin bil. Då hon kommer närmare får hon se ännu ett klot. När hon kört förbi förföljs hon en stund av ett av kloten.

1982 10 01: De tre brandmännen Björn Lindh, Christer Jonsson och Håkan Jonsson möter ett oidentifierat föremål på Bråviken. Radarn gör plötsligt utslag då de färdas in i en stor svart cirkel på vattnet. Här upphör radarn att fungera. Rodret låstes och båten snurrade hjälplöst runt, som om någonting stort under vattnet dök snabbt. Kanske var det en ubåt – kanske var det ett UFO.

Ur Allers nr: 36, 1983.

Batteri från 200 år f Kr ger arkeologerna gråa hår

År 1800 upptäckte Galvani batteriet. Genom att kombinera exempelvis två metaller och en syra kunde man nu alstra och för första gången lagra elektricitet.

Det var i alla fall vad man trodde. Men då den tyske arkeologen Wilhelm König i en gammal partisk bosättning fann en egendomlig lerkruka, ställdes alla de gamla idéerna på huvudet.

Lerkrukan var åtskilligt angripen av tidens tand, men man kunde i alla fall nödtorftigt identifiera innehållet. Här fanns det en kopparcylinder runt en rostig järnten. Första tolkningen var givetvis att krukans skulle utgöra något mindre vanligt sätt att bevara skrifter på – men König var inte dummare än att han insåg att den såg ut som ett batteri!

Och det fick den inte lov att göra. Den bosättning som König grävde ut hade nämligen existerat från år 248 före Kristus till nådens år 226. Var den egendomliga lerkrukan ett batteri, så innebar det att batteriet varit känt ungefär 2000 år före Galvani!

Först blev König givetvis utskräddad. Men en annan tysk forskare, Arne Eggebrecht byggde en kopia av lerkrukan och hällde i vindruvsjuice. Det omöjliga batteriet svarade med

att producera en halv volt och tillräckligt mycket ström för att tända en glödlampa. De andra arkeologerna har fått ge sig, nu kallas den lilla lerkrukan allmänt för bagdadbatteriet och presenteras som sådant vid det irakiska museet.

Men batteriet innebär problem på fler nivåer. Då Eggebrecht försökte lista ut vad de gamla parterna kunde ha använt batteriet till, tänkte han på deras fina förgyllda småföremål. En del av dem har utan tvekan tillverkats på det vanliga sättet – genom att klistra fast tunt guldblad – men andra har ett så tunt guldlager att det föreföll som om guldets pläters fast med hjälp av elektrolys. Nya experiment med batteriet visade att det gick utmärkt att använda det till elektroplatering. En förarglig detalj i det här sammanhanget är att det ger upphov till misstanken att många av museernas gamla äkta guldföremål kanske bara är pläterat silver.

Men det stora problemet är givetvis att om parterna haft tillgång till elektricitet och förstått att använda den – då är mycket av vår historia felaktig.

Det vill väl ingen arkeolog riktigt tas med. Men i Irak står i alla fall ett två tusen år gammalt batteri utställt på ett museum.

Märkliga ting har avslöjats i vår galax. Vintergatan, med hjälp av modern teknik på senare år. Det är bl a stjärnor som sprutar ut materia i enorma hastigheter, stjärnor som roterar med hundratals varv i sekunden och stjärnor som tycks bli så förtunnade av svarta hål att de periodvis upphör att lysa.

Astronomin är nu på väg in i datoråldern på bred front. Stora datorer har länge varit nödvändiga för att beräkna banor för olika rymdfarkoster. Sonder till andra planeter har styrts med stor precision, rymdfärjornas landningar har kunnat utföras häpnadsväckande perfekt.

Nu kopplas datorerna till teleskop och i framtiden kan de när apparaterna på kort tid ge resultat som det nu tar månader och år för forskarna att nå.

Upptäckter varje år

Vår galax Vintergatan består av närmare tvåhundra miljarder stjärnor. De flesta himlakropparna är tämligen ointressanta objekt, tycks det, men nya märkliga ting siktas varje år. Svårigheten är att skilja agnarna från vetet. Den klassiska metoden där astronomen med öga och mikroskop studerar fotografiska plåtar av himlen tar inte bara lång tid, den är också osäker. En dator kan analysera detaljer på plåtarna betydligt bättre och snabbare än ögat.

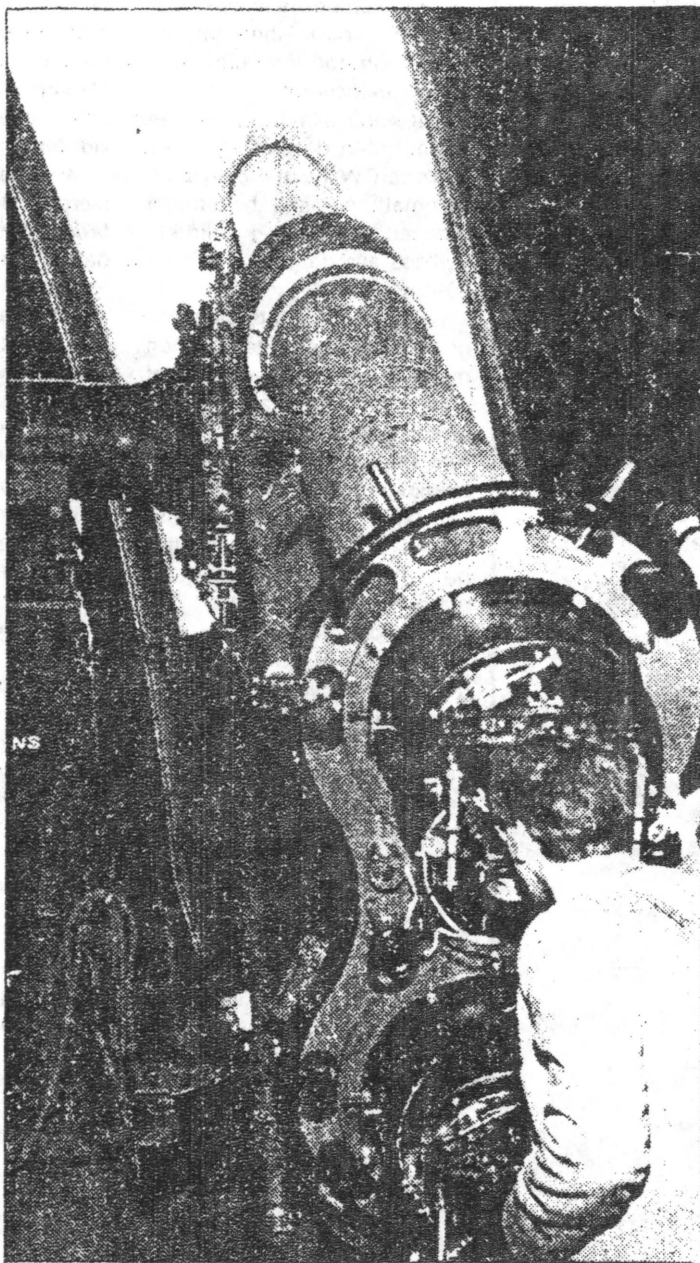
Den moderna teknikens uppgift är att rätt tolka den elektromagnetiska strålningen från rymden, en strålning som utgörs av radiovågor, synligt ljus samt röntgen- och gammastrålning. Tekniken har förbättrats åtskilligt på senare år och bl a lett till upptäckten av mycket snabbt roterande neutronstjärnor i Vintergatan.

Neutronstjärnor är märkliga himlakroppar. Man tror att de är slutprodukter vid stora stjärnexplosioner, där stjärnans inre trycks ihop till en kula med mycket stor täthet - en tesked materia av denna typ väger hundra miljoner ton.

Rotande neutronstjärna

Roterande neutronstjärnor som sänder ut strålningspulser kallas även pulsarer. Forskarna har hittat hundratals sådana, de

Nu kopplar datorn till teleskopen

Datorerna kopplas till teleskopen. I framtiden kan apparaterna på kort tid ge resultat som det nu tar månader för forskarna att nå

flesta har perioder mellan 0,5 och 1 sekund.

Under 1982 upptäckte Donald Backer med hjälp av ett stort radioteleskop (305 meter i diameter) i Puerto Rico, att ett tidigare känt himlaobjekt, pulsaren 4C21.53, roterade 642 gånger i sekunden - att döma av de strålningspulser som sändes ut

Hur kan en neutronstjärna, tung som solen, men endast omkring 10 km i diameter, rotera så snabbt? Olika förklaringar har getts. En är att pulsaren successivt berikats med gasmassor från en närbelägen stjärna och ökat farten. Slutligen har den närbelägna stjärnan exploderat och försvunnit och lämnat pulsa-

ren kvar att rotera med otrolig hastighet.

Ytterligare en sådan snabb neutronstjärna har hittats på senare tid.

Ett annat nyupptäckt vidunder fins på cirka 11 000 ljusårs avstånd. Det är den jetsprutande stjärnan SS 433. Den sprutar ut materia åt två olika håll medan den roterar, och materieströmmarna vräks ut med hela 25 procent av ljushastigheten till ett avstånd av tio miljarder kilometer från stjärnan. Även här tror man att det rör sig om en neutronstjärna men någon vetlig förklaring till jetsströmmarna har forskarna inte kommit på. SS 433 studeras nu intensivt av astronomerna. De senaste rapporterna visar att stjärnan levererar gammastrålning och att den utslungade materien till stor del består av magnesium.

Märkligast av alla

I närheten av ljusstarka stjärnan Capella finns ett annat fenomen, stjärnan Epsilon Aurigae (i stjärnbilden Auriga, som betyder Kusken). Om de senaste teorierna håller är Epsilon Aurigae den märkligaste av alla stjärnor.

Stjärnan, som befinner sig på 1 900 ljusårs avstånd från jorden, roterar i en elliptisk bana runt ett tungt svart hål (en materieförtätning vars gravitationskraft är så stor att inte ens ljuset förmår lämna den).

Epsilon Aurigae är en mycket stor och ljusstark stjärna, bestående av tunn gas. Vart 27 år kommer stjärnan mycket nära det svarta hålet, innanför den så kallade Roche-gränsen där det svarta hålets tidvattenkrafter deformar stjärnan. Den blir ellipsformad på grund av det svarta hålets starka gravitation, och därmed osynlig från jorden.

Förmörkelsen av stjärnan Epsilon Aurigae har studerats tidigare, men någon förklaring till fenomenet har forskarna inte kunnat lämna förrän de svarta hålen blev accepterade. Det kan nämnas att Epsilon Aurigae har sin mörka period just nu och studeras intensivt av astronomerna.

ÅKE HALLGREN

Varför censureras vissa UFO-rapporter?

49-årig kvinna redovisar flera intressanta upplevelser

Ur "LIFO" nr:
3, 4 o. 5
1977.

Intervju och sammanställning:
Thorvald Berthelsen

Fru Tea Sannebrant, bördig från Blekinge, berättar här om flera intressanta UFO-upplevelser. I enstaka fall händer det, att en och samma person råkar ut för närbildkontakt, delvis med inslag av parapsykologiska biseffekter av en annars fysisk upplevelse.

Många sk UFO-forskare blir illa berörda av dessa biseffekter, vilka de uppfattar som störande i en annars god rapport. De påtar sig rollen att censurera och inte publicera materialet. Det passar inte in i deras föreställningar om UFO-fenomenen som mekaniska och fysiska fordon från vårt eget fysiska universum.

Det är dessa personer som gör UFO-forskningen en björntjänst och håller tillbaka utvecklingen genom att undanhålla och förtiga de aspekter som ger nya och bredare tolkningar av fenomenen.

Så sent som i november förra året fick fru Sannebrant kontakt med UFO-Sverige och vi kan nu presentera de redogörelser, som tidigare ratats av andra. Berättelsen rymmer dels verkliga upplevelser, som återges i denna artikel, och dels drömmupplevelser, som presenteras i en följande artikel i nästa nummer. På grund av det omfattande materialet har skildringarna således måst delas upp i två avsnitt.

Jag låter här fru Sannebrant med egna ord återge händelseförloppet och hur dessa bemötts tidigare:

- Under alla år har jag hört människors eviga prat om att vetenskapen är så intresserad. Av vad då? - och vem är vetenskapen?

- När man tar kontakt med någon av följande och redogör för sina upplevelser blir svaren i stort sett dessa:

Kyrkan lyssnar och säger därefter, att det är oförenligt med Jesu lära och Guds ord. Profetiska upplevelser fanns för 2.000 år sedan - men det var då det - och sedan har inget hänt. Skulle någon eller några från Guds värld komma hit så skulle de komma till biskoparna och kyrkans män - och eftersom de inte gör det så finns de inte. Änglar betyder budbärare - och andar skola vi icke tala med. Allt annat är villfarelser och irrlärar.

En präst som tagit del av min historia sade: "Kära lilla fru Sannebrant - ack ja - var finns det etiska? Säg var finns det estetiska i denna historia? Jag hittar det ingenstades! Var finns Frälsarens sköna lära? Ack, fru Sannebrant - akta er själ!"

De frikyrkliga säger: Djävulens bländverk!

Fysikerna säger: Omöjligt - punkt och slut!

Astronomerna säger: Omöjligt - till närmaste stjärna är det ljusår och fortare än ljuset går ingenting.

Alla forskare säger i korus: Omöjligt!

- Talar man med en psykiater så heter det, att människan är i affekt - det är schizofreni eller förföljelsemani.

- Kommer man sen till UFO-entusiasterna, hör man det allra märkligaste! Efter att i alla dessa år ha vänt

mig till olika UFO-utredare har följande hänt: a) Fyll i den här blanketten. b) Vi behöver mycket pengar i vårt arbete. Ge oss ett bidrag på 50 till 100 kronor och prata inte så mycket. Stöd vår verksamhet! c) Berätta allt ni upplevt - men uteslut det psykiska! Vi vill ha klara och rediga detaljer - farkostens utseende i detalj och helst konkreta bevis. d) Man lyssnar med ett halvt öra på det jag har att berätta och säger sedan: "Det var väl inget mot i Amerika! Där kidnappas människor av UFO:n - och de tar t o m boskap och äter upp dom!"

- Jag har vänt mig till Eugen Semitjov, men han har aldrig hört av sig. Jag sökte kontakt med UFO-forskare i Göteborg - aldrig ett ord eller svar därifrån. Jag tog kontakt med en tefatsbokförfattare - inget svar.

- Jag fick träffa en man som bor på Lidingö. Vi samtalade i två timmar - sedan aldrig ett ord mer från honom. Han höll på att medelst datamaskin lösa UFO-gåtan (Projekt URD). Man stoppar in alla detaljer i datan och frågan är då - vad är det man vill?

- Vad gör man när man utsätts för byråkratiska förhör som aldrig resulterar i något? Dessa förhör är rent materiella: avståndet, höjden, sågs några fönster, fanns det människor i föremålet, färg, ljud, lukt, såg det ut som metall, som guld, som silver, såg man igenom det? Är du säker på att det inte var i en bil du såg det, så att det var reflexer?

- Jag ville börja med detta för att visa hur det är att ha råkat ut för komplicerade upplevelser och hur man blir behandlad.

Första observationen 1932

- Jag bodde i Björkeryd, två mil norr om Karlskrona på rena landsbygden bland skog, slätt och enstaka bondgårdar. Det fanns en handelsbod, ett mejeri och en liten järnväg gick förbi.

- År 1932 var jag i femårsåldern och lekte utanför vårt hus en sensommarekväll då jag fick se något på himlen. Det såg ut som ett sakta flygande, långsmalt stuprör, något spetsigt i nosen. Det lyste blått om det - utom mot slutet av röret, som var rött.

- Föremålet gick ljudlöst och sakta på låg höjd och jag hade god tid att titta på det. Efter en stund ropade jag på mor, som kom ut och fick se en skymt av det, innan det försvann bortåt horisonten.

- Dagen efter läste mor i tidningen och sade: "Du kan vara lycklig du, för det du stod och tittade på i går. Det står i tidningen att vetenskapsmän skulle velat se det du såg".

- Bra, sade jag - då kan jag berätta vad jag såg.

- Nej, sa mor, de ville ha sett det själva - vad du såg det bryr dom sig inte om.

- Det jag som liten unge kunde konstatera var, att föremålet inte verkade vara så själlöst som en raket man tänder på och skickar upp och som far iväg för att sedan slå ned. Denna gick sakta och lugnt, som en

styrd flygmaskin eller ett styrt luftskepp och verkade vara av metall.

- Jodå - jag minns den mycket väl trots att jag snart fyller femtio.

En gäst från en annan dimension?

- Jag var femton år och vi bodde kvar i Björkeryd. Mina föräldrar var stränga och hade ålderdomliga idéer. Det fanns inte många ungdomar i byn och jag hade inget umgänge. Denna vinterkväll 1942 var det djup snö och strålande månsken.

- Plötsligt fick jag en obetvinglig lust att ge mig ut och åka skidor i månskenet. Jag var förvånad över den pockande, för mig främmande känslan av att jag måste ut. Nej, sa far. Nej, sa mor. Jag tiggde, bad och bönade, grät och gnällde tills mor och far gav efter. "Åk då ner på fältet, så vi ser dig, men inte mer än en timme", sade far.

- Jag ut som om jag haft en raket i ändan. På med skidorna. Det rasslade som glas när jag gled nedför tomten, över stenmuren och ut på fältet. Det gnistrade som miljoner diamanter... och där på fältet kändes det som om jag åkt in i ett tomt intet - eller rättare, som om jag åkt in i ett paradiset, där tiden stod stilla och allt var fullkomligt. En överjordisk frid fyllde mig. Jag hörde vattenfallet i fjärran - dödyst för övrigt, men underbart.

- Plötsligt tyckte jag att jag hörde inom mig - i mitt huvud - en glad pojkröst som sade:

- Vad gör vi nu då? Skall vi åka ikapp till skogen?

- Kör till, tänkte jag förvånad. Jag tittade mig omkring åt alla håll - det fanns inte ett levande väsen... Det fanns ingen mer på fältet än jag själv, och jag tog det för en ensam flickas fantasi - man pratar ibland med sig själv och ger sig själv svar. En rolig lek i ensamheten. Jag åkte iväg mot skogen.

- Jag vann, sade fantasirösten. Anej, jag vann, skojade jag.

- Vi åker mot gården - flytta på dig klumpoxe, sade rösten. Du vann - jag vann - hejsan, hoppsan, haha... - det här var kul.

- Jag åkte än hit, än dit skojande med "rösten". Jag hade jätteroligt. Plötsligt sa den främmande rösten: Nu är det tid för dig att åka hem - vi träffas - ja det gör vi - vi möts. Hej så länge - tack för i kväll - vi ses.

- Framme vid stenmuren försvann känslan av detta underbara tillstånd. Jag frös, var trött och ville in och få kaffe.

- Inkommen möttes jag av åskvädersstämning. Far läste tidningen - vippade med foten och var rasande.

- Vad har hänt nu då? tänkte jag och tittade på klockan. Jag var punktlig. Hade dom grälat? Det verkade inte bättre... Far lade ner tidningen och blängde på mig. Han hade ett helsikes humör...

- Jaså, det var därför hon var så angelägen att få ut och åka skidor. Hade hon träff?

- Träff?

- Och med vem om man får fråga. Vem träffade du på fältet?

- Inte en käft. Jag var ensam.

- Stå inte och ljug mig rakt upp i ansiktet, rasade far och smällde en örfil mitt i ansiktet på mig. Tror du inte vi såg dig med den andre?

- Vad i herrans frid - jag var ensam!

- Håll truten - tror du inte jag har ögon att se med!

- Far måste ha sett min skugga i månskenet.

- Skuggan följer människan min lilla vän och åker inte än framför och än bakefter henne - så det så.

- Hade far blivit rubbad? Jag vände mig vädjande till mor - men möttes av iskyla.

- Mor satte sig på en stol och sa:

- Jag såg er också. Far gick in i salen för att titta efter dig och ropade: Tekla, kom skall du få se. Och jag såg dig åka ner på fältet - men vid stenmuren stod en pojke och tittade efter dig. Han åkte efter dig ner på fältet och där stod ni och pratade länge. Sen åkte ni i kapp upp till skogen och stod där och pratade - och sen åkte ni i kapp hit till gården. Det var en grannpojke - men han var inte härifrån, för jag känner alla härifrån och honom har jag aldrig sett förr... han var smal, fint byggd och hade ett vackert ansikte. Och som han åkte - det var som om han flugit genom luften! Men jag såg inga skidor... han dansade fram och ni hade så roligt... än var du före honom - än var han före dig... och sedan följde han dig tillbaka till stenmuren och där försvann han och jag såg inte vart han tog vägen... vem var han?

- Jag satte mig på en stol och gned min kind. Plötsligt befann jag mig i den situationen att allting var fel. Jag svor på att jag varit ensam. Mor och far svor på att jag haft sällskap. En timma hade de stått och tittat på mig och "den andre" - en timma.

- Vad åkte jag med? Mor beskrev honom som lite längre än jag, 160 cm, smärt, vig och klädd i helskuren svart eller mörk skidkläder. Mörkt tjockt hår, finmejslat, lite mörkt ansikte, skarpa men vackra ansiktsdrag... hon såg honom tydligt vid stenmuren.

- Jag fick en örfil - och det var det värt. Jag hade fått ett bevis på att det existerar något mycket märkligt besök från en främmande dimension!

Genomlystes av stråle från UFO

- Det var den 14 december 1946 och klockan var över tio på kvällen. Det var mörkt, molnigt och ingen måne syntes. Jag hade varit på besök hos några vänner på en gård som hette Spångarna och var på väg hem till mitt föräldrahem i Björkeryd.

- Mina vänner Sven och Barbro följde mig en bit på väg, men vände tillbaka ungefär halvvägs. Jag gick ensam på en landsväg som löper på krönet av en sandgrav. Det var dödstyst och mörkt i alla gårdarna.

- Medan jag gick hörde jag ett spinnande ljud. Jaha, tänkte jag, nu kommer bussen från Karlskrona. Den brukar gå den här vägen sista turen. Ljudet försvann och ingen buss dök upp. Jag tänkte inte vidare på ljudet, eller varifrån det kom.

- Plötsligt skar en strålkastare mig i ryggen - ljuset var skarpt grönt och så klart att jag tydligt såg min skugga på vägen. Snällt gick jag åt sidan för att låta bussen passera mig.

- Ingen buss passerade! Där gick jag en god stund i ljuset och så tänkte jag att det kanske är en militärbil, eftersom den har gröna strålkastare. Jag blev lite irriterad över att den förmodligen stannat på backkrönet och pojkarna i bilen roade sig med att lysa med strålkastarna i ryggen på mig.

- Jag började förvånas inbilla mig att ljuset gick rakt igenom mig, som en röntgenstråle. Jag tyckte mig genomlyst igenom både ben och celler - ända in i nervsystemet. Det framkallade en förvånad, lite skräckblandad undran... Samtidigt tyckte jag att jag hörde några tala med varandra. Det var mansröster och de talade ett språk som jag inte förstod - det tycktes bestå av enbart bokstäver.

- Plötsligt sade någon: "Kan du höra mig?"

- Vad tusan nu då? tänkte jag, och det var då jag vände mig om och fick se tingesten i luften. Det fanns ingen bil på backkrönet! Jag fick se något, som kom mig att få hjärtat i halsgropen - för första tanken var att det var månen som störtade.

- Ner från ovan kom en stor, intensivt lysande grön skiva. Inget ljud! Den kom rakt emot den plats, där jag stod. Den föll inte, utan gled genom luften som en het kniv genom smör. Storleken är svår för mig att bedöma men den måste ha varit enorm, för jag har sett flygplan på den höjden och de har verkat små. Den måste i varje fall ha varit lika stor som en villa. Den tog god tid på sig och jag hade tillfälle att titta på den ganska länge.

- Skivan kom sakta neråt, men jag kunde varken se torn eller annat - det var bara en skiva. Det som förbryllade mig var att den verkade styrd av något. Samtidigt hade jag en känsla av något levande. Jag kände mig iakttagen. Skivan kom närmare och jag stirrade på den för att försöka komma underfund med vad det kunde vara.

- Jag tror vi har någon här, hörde jag rösten igen.

- Vem i helsike är ni - var kommer ni ifrån och vad tusan är meningen med detta? tänkte jag.

- Ett roat skratt... Bli inte rädd - vi är inte farliga - vi har kontakt. Jo, det är möjligt - det går - vi kommer inte närmare.

- Kom ner så jag får titta på er! Vad är det för skoj!

- Inte nu - vi kommer tillbaka.

- Känslan av att vara genomlyst försvann - och med det hörde jag inget mer.

- Plötsligt började skivan gå uppåt igen. Alltså var det inget fallskärmsljus. Den rörde sig lätt och obehindrat - inte alls som något flygplan. Jag tänkte - gode Gud, den är ärstyrd, men vad styr den?

- Den lyste på molnen så att jag såg hur tjocka dessa var när den gick uppåt i en reva mellan dem. Den ställde sig lite på snedden och gick saktare och saktare och jag ropade:

- Vänta - kom ner - nej förresten, jag vill följa med!

- Skivan satte plötsligt upp en fart som var otrolig och var i ett nu försvunnen. Så hörde jag ett ljud - men ingen blix eller sådant. Bara ett obestämbar ljud. Det var med djup besvikelse jag såg den försvinna. Den brydde sig inte om mig!

- Plötsligt återfick jag mitt dagsmedvetande och skräcken kom.

- Vad står jag här och skriker om - är jag klok? Nu kommer den kanske rusande som ett lokomotiv och gör slarvsvilta av mig... Så började jag med vilt klappande hjärta springa mot hemmet - och nu skrek jag av fasa.

Liknade en örönmanet

- År 1947 flyttade jag till Stockholm. Jag har alltid varit flygintresserad och följde träningsflugit med en Cessna 172. I början av sextioalet var min man och jag med i ett satellitfölgargång. Det var en del folk från Tekniska högskolan med i gruppen, som leddes av rolf Moore från FOA.

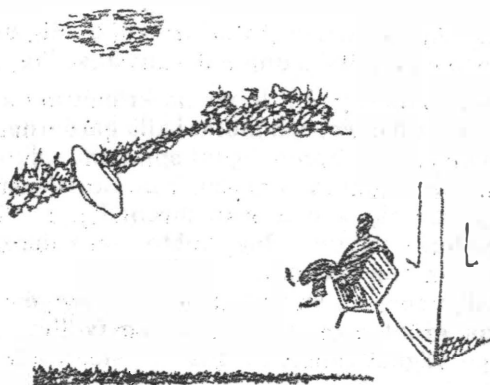
- Vid denna tid var jag en kväll efter arbetets slut på väg hem med två kassar mat från affären i Björkhagen utanför Stockholm. Just då pratade vi mycket om den då uppsända satelliten Echo (Anm: Amerikansk kommunikationssatellit av passiv typ, som reflekterade mottagna signaler. Echo I utgjordes i princip av en aluminiumbelagd ballong av 30 meters diameter som sändes upp 1960. Echo II hade en diameter av 40 meter och sändes upp 1964.)

- Jag fick se Echo komma ovanför de små lätta molnen. Himlen var blekt blå och det fanns även "trasiga" moln. Ovanför dessa kom Echo. Den var lika stor som månen, men nästan genomskinlig och såg ut som en örönmanet.

- Jag stannade och njöt av anblicken av Echo - så sakta den gick däruppe. En herre kom promenerande förbi mig och tittade frågande. Jag ville förklara mig och sade: Titta där uppe - Echo - den kommer och går där - satelliten som dom skickat upp. Ja, men titta där - den kommer där!

Landad flygfarkost förlamade vittne

Ill Johan Hedman

- Mannen stirrade skrämt på mig - inte på himlen - och skyndade förbi mig.

- Jag gick uppför stentrapporna och höll utkik på Echo. Rund och stor gick den in i ett moln - kom ut igen - och försvann bakom tallen. Den kom fram igen och försvann bakom ett hus för att åter synas igen.

- Så vacker den var... nu står maken på balkongen och tittar på den med kikaren. I ungefär tre minuter följde jag den med blicken och gick sedan in. Min man satt och läste tidningen!

- Har du inte tittat på Echo? frågade jag.

- Echo?

- Ja... E som i Erik och ko som i ko. Den gick framför näsan på dig här utanför nyss - den kanske är kvar - nej den försvann bakom huset där.

- Echo? - Ja!

- Vi skall gå ut och titta på Echo i kväll. Just nu befinner sig Echo på andra sidan jorden.

- Oh!

- Skivan - den manetformade, som gick däruppe i molnen. Den genomskinliga saken - vad hade jag sett?

- Jag störtade på telefonen och ringde Bromma. Hade de sänt upp någon väderleksballong? Nej så hade inte skett. Jag ringde flygflottillen i Tullinge och frågade vad dom hade för sig: - Ingenting för närvarande. Expressen visste inget. Ingen hade sett något.

- Jag satte mig ner och funderade: Om nu detta var ett UFO... vilka skickliga killar i så fall... sända ut ett tefat just den dag miljoner ögon stirrar ut mot rymden efter Echo... och inte en enda jäkel rier än jag såg det - och i tre minuter!

- Förmodligen var det inget UFO. Jag tröstade mig med att det kanske var en målballong som slitit sig för Visbyflygets ballongbogserare och drivit in över Björk-hagen.

- Jag beslutade mig för att glömma skivan. Echo fick vi se på kvällen som en lysande punkt - inte större än Sirius - och den var inte det minsta lik "maneten" på himlen.

- Jag fick veta att FOA hade en avdelning som sysslade med UFO och jag ringde dit. Först kände man inte till denna avdelning, men så småningom kopplades jag till en man som skrattade åt mig:

- Det är riktigt, att vi började med att undersöka en del rapporter som kom in - men det var bara prat i tomma luften. Folk hade sett något dimmigt eller suddigt objekt - vad skulle vi ta oss till med dem? Inte en enda vettig beskrivning - inget som gick att ta på, sammanfattade mannen på FOA.

Fru Sannebrant har redovisat tre UFO-iakttagelser. Hennes problem har varit, att hon även berättat om skidturen och sina drömmar för tidigare utredare.

Hennes dröm, poängterar hon, är en dröm och ingenting annat. Men vad är drömmar? Denna intressanta och gripande skildring får ni läsa i nästa nummer.

- Det var en varm och vacker kväll i mitten av juli, berättar vår sagesman, som jag råkade ut för något som jag aldrig trott kunde hända mig. Klockan var omkring 23.00. Den besvärande värmen inomhus gjorde att jag gick ut och satte mig på en bänk utanför bostaden. Området framför där jag satt var en stor och öppen gräsplan. När jag suttit en stund fästes min uppmärksamhet på ett stort föremål, som avtecknade sig mot månen.

- Föremålet ifråga kom allt närmare och närmare och till min häpnad och kanske också i viss mån förskräkelse såg jag det gå ned på gräsmattan cirka 30-40 meter framför mig. Det sänkte sig sakta och alldeles ljudlöst och liksom studsade ett par gånger innan det stod stilla i ungefär 45 graders lutning.

- Jag kunde iaktta farkosten helt tydligt. Den var nämast cirkelrund, uppskattningsvis fem-sex meter i diameter, tjock på mitten och avsmalnande mot sidorna. Färgen var gråaktig, föremålet verkade vara av metall. Det saknade vingar och fönster.

- Jag tyckte att jag borde ha vittnen till händelsen och ämnade stiga upp för att tillkalla någon inne i huset. Men jag kunde plötsligt inte röra mig. Benen var helt förlamade och jag var fullständigt oförmögen att stiga upp från bänken. Känslan av förlamning sträckte sig även upp i kroppen. Det hela var ytterst obehagligt.

- Så småningom började farkosten höja sig från marken. Tyst steg den rakt upp för att på omkring 50 meters höjd svänga i stark vinkel och försvinna i östlig riktning. Och det märkliga var att samtidigt började den förlamande känslan i benen och kroppen att minska och jag kunde gå in i bostaden.

Källa: Hallandsposten 16 sept 1976 / J. Hedman.

Fotnot: Berättaren, Gunnar Bengtsson, 60, från Falkenberg, avled i september 1976 bara någon månad efter att han hade gjort sin förbluffande iakttagelse. Han uppges ha varit en person känd för sitt lugn och sin trovärdighet.

I förra numret kunde ni läsa om fru Tea Sannebrants UFO-upplevelser och hur hon tidigare bemötts av vissa sk UFO-forskare.

Problemet har varit, att hon tagit med även de paranormala, och speciellt denna drömmupplevelse från år 1956, vid kontakterna med dessa ufologer. Hon anar ett samband och händelserna griper in i varandra.

Vad är drömmar? De gamla drömtolkningarna börjar bli alltmer förlegade. Vissa drömmar öppnar förmågan till förutsägelser, likaväl som resor i tiden och rummet. Detta ger oss anledning att ställa frågan, om världen omkring oss kan vara skapad på ett annat sätt än vi vanligen föreställer oss. Vi vet, att sömnen är en mycket aktiv process och att vår hjärna då arbetar kanske ännu hårdare än då vi är vakna. En sådan möjlighet kan därför inte avvisas utan vidare.

De flesta människor minns inte vad de drömmar - men fru Sannebrant mindes allt med skärpa och detaljer och hon skrev ned drömmen några veckor efteråt:

- Detta har inte något som helst med verkligheten att göra - det är en dröm. Däremot förändrade sig ingenting som i en vanlig dröm. Allting var sig likt från början till slut. Den 6 maj 1956 skrev jag ned denna dröm och i inledningen skrev jag då bl.a.

Glömmer ej

"Jag kommer aldrig i hela mitt liv att glömma den känsla av fullständig frid och harmoni, som strålade ut från de båda främlingarna. Jag har aldrig kunnat tänka mig, att en känsla från en dröm kunde sitta kvar i trakten omkring hjärtat - långt efter det att drömmen borde vara glömd. Men den sitter kvar - och jag kan när som helst påminna mig alla detaljer i den egendomliga historien."

Jag visade ibland denna drömmupplevelse för höga tekniska auktoriteter - män som läste och vände på bladen. De hittade inget matnyttigt. Ofta mörknade de i ansiktet och fräste: "Atombomben! Kan just tro det - det är som alla andra religiösa domedagsprofeter! Tjafs! Fantasier av överspända hjärnor!" Så kastade de papperen ifrån sig.

En civilingenjör läste igenom den och studerade papperen noga, varefter han utbrast: "Det viktigaste fattas!"

Vad då?

"Det är inte vidimerat. Ingen kan bevisa, att du skrivit det just det året. Det finns inga vittnen. Det skulle ha vidimerats av din man och av andra, som du hade hos dig, när du berättade det första gången."

Sorgligaste historien var Ivan Troeng. 1971 hade han en artikel om UFO i tidskriften Sökaren. Jag läste den och ringde upp Troeng, som genast blev intresserad. Han ville ta del av materialet och begärde även ett foto av mig. En tid därefter fick jag ett brev från Sven Magnusson på Sökaren, i vilket det stod: Beklagat - denna artikel passar ej i vår tidning.

Jag hade på intet sätt medgivit publicering. Troeng hade tolkat min dröm som astralvandring och på eget bevåg försökt sälja den till tidningen.

Ser du aftonstjärnan?

"Ser du aftonstjärnan?" frågade Gerda.

Min make, min väninna och jag hade tagit en liten tripp med bilen under skärtorsdagskvällen. Vi hade åkt runt Stockholms omgivning och nu stod vi stilla på en liten väg vid Huddinge. Jag hade en stund suttit tyst och tittat på den glasklara, kalla himlen. Solen hade gått ner, men de röda färgerna vid horisonten dröjde kvar, övergick i gult, grönt, blått och violett. Snön, som var kvar, låg stelfrusen och hård vid vägkanten och i diken lyste is. Träden stod som jättestora, kala kvastar mot himlen. Jag hade fantiserat om, att om man tog strutsplymer och band fast på björkgrenarna, skulle man få påskris värdiga en jätte. Det var kallt. Svinkallt.

"Ser du aftonstjärnan?"

Det var Gerda som väckte mig till verkligheten. Jag tittade åt det håll hon pekade. Där stod aftonstjärnan som en gnistrande juvel och sände nålvassa strålknippen omkring sig.

"Javisst", sade jag. "Det är Venus."

"Heter den Venus?" frågade Gerda. "Jag har bara hört den kallas 'Aftonstjärnan'."

"Javisst", sade jag. "Den är både aftonstjärna och morgonstjärna. Halva året det ena och halva året det andra. Hon arbetar i skift. Förresten är hon en planet, precis som jorden, och lika stor fast täckt av molnmassor. Ingen människa vet hur där ser ut."

Gerda satt tyst en stund. "Tror du att det finns människor på dom där?" frågade hon.

"Tror jag säkert", svarade jag. "Varför skulle jorden vara den enda planet som intelligent liv utvecklats på? Förutsättningarna för liv bör väl i all rimlighets namn finnas även på andra planeter, som ligger på ett visst avstånd från en sol. Det finns miljarder sådana system ute i rymden, precis lika vårt solsystem. Allting tycks byggt på matematiska grunder, och en stor regelbundenhet härskar överallt. Skulle då jorden vara en outsider??? Men däremot tror jag inte, att de ser ut som vi. De kanske har tentakler och känselspröt i pannan, och är ludna på hela kroppen. Eller också ser de ut som stora skalbaggar, fast de kan tänka logiska tankar."

"Varför heter den Venus?" frågade Gerda.

Jag såg på min makes ögon, att han var road.
"Tyst, Lasse", sade jag. "Var snäll nu!"

Men han skrattade och frågade: "Venus - är det inte en donna, som inte har några kläder på sig?" och därmed gick det allvarliga samtalet över i skämt om kärleksgudinnor och lättfärdiga kvinnor. Gerda hade trevligt och skrattade gott åt Lasses infall.

Efter en stund startade han bilen och vi åkte hem till oss och åt en god smörgås och drack en kopp the. Det smakade gott efter åturen. Sedan Gerda brutit upp och åkt hem till sig, var det vår tur att anse dagen som avslutad och vi bäddade för en god sömn. Innan jag drog ner rullgardinen kastade jag en blick på stjärnhimlen och beslöt mig för att försöka komma till någon kurs, där astronomi behandlades. "Godnatt och blinka lagom", sade jag.

Detta var tydligen upphovet till mina tokiga drömmar den natten! - Skärtorsdagsnatt - den natt, då häxorna reste till Blåkulla för att fira påsk - förde mitt undermedvetna ut på äventyr - äventyr, som jag är säker på, att ingen annan kunnat drömma om.

Bilen stannade

"Lasse - varför stannar bilen?"

Jag drömde, att Lasse och jag reste ut på semester och med bilen full av väskor och bråte var vi på väg söderut. Vi hade just kommit till en öde trakt med hedmark på båda sidor om vägen, inga människoboningar så långt ögat nådde - bara hed, enbuskar och halvvuxna tallar. Det började bli mörkt, det blåste friskt och molnen jagade som osaliga andar över himlen. Det såg ut att börja duggregna när som helst. Och just här stannade bilen! Effekten bara gick ner för att slutligen helt avstanna.

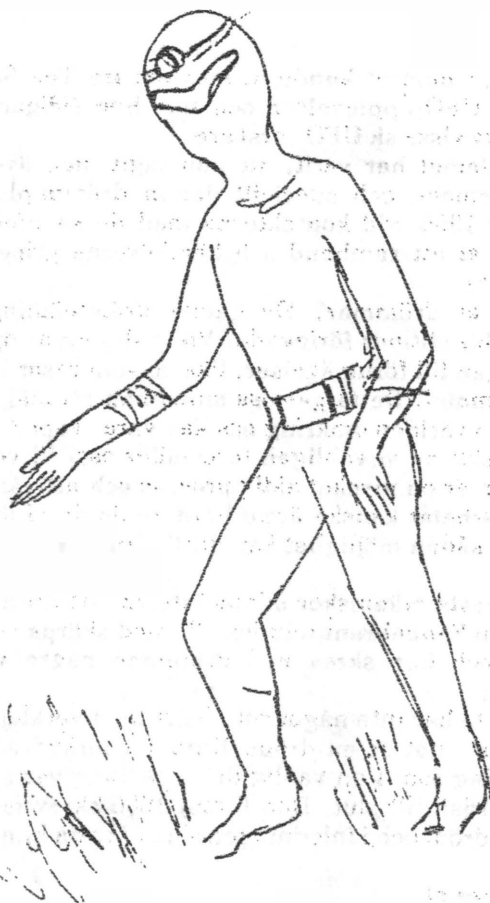
Lasse funderade. "Vete sjutton vad som tog åt den - bensin har den, och batteriet är nytt - jag ska titta på motorn." Han gick ut och lyfte på huven.

Jag satt kvar i bilen och tyckte det var ruggigt - och trist att behöva stanna just där. Jag vet inte, när jag började få den känslan av att vara iakttagen, men den kom krypande och fyllde med ens hela kupén. Jag tittade runt omkring, men kunde inte se något annat än enbuskar och tallar, grå moln och rak väg. Men känslan släppte inte. Den bet sig kvar.

Så kom Lasse in, torkade av händerna på trassel och sade: "Nu går den igen - vad det var vet inte jag."

"Lasse", sade jag, "det känns så kusligt - det känns som om någon tittade på oss."

"Du och dina känslor - det finns inte en katt på avstånd som ögat ser - eller håller du på att få hjärnspöken? Kom så går vi ut och sträcker på benen ett slag - det var skönt må du tro, och du har inte rört på

dig sen i förmiddags. Tag på dig jackan och knyt om skallen, för det blåser."

Kallt och ruggigt

Jag gick ut. Fy, vad det kändes kallt och ruggigt, och fy, så det blåste! Vi började gå in bland enbuskarna på heden. Det mörknade mer och mer. Ljungen slafsade och slog mot benen och jag tänkte: O, om det ändå vore vår med blommande ginst - syrener och näktergalar och - - - Ja, en trädrott satte krokben för mig och vips låg jag raklång på marken bland tuvor och bråte. Klirr, klirr - jag blev alldeles kall - väskan hade gått upp och naturligtvis spred sig allt innehåll bland bråten! Jag sade några ord som kom Lasse att hoppa högt. "Vänta, jag har en ficklampa", sade han och tillade olyckligt: "I bilen. Har du inga tändstickor?" "Hade", sade jag. De ligger under en tuva tillsammans med fyra ettöringar och en nyckelknippa. Hoppas de har det trevligt!" "Vänta här så hämtar jag lyktan" sade Lasse och började springa tillbaka mot bilen.

Jag låg på knä och rafsade bland tuvorna. Jag hittade en sten och en puderdosa - en spegel och en trädrot. Enbuskarna rasslade och nu kom Lasse. Han tände ficklapman, och ett intensivt ljus lyste upp marken. "Lys här" kommanderades jag. "Vad är det för en nedrans lykta du köpt? Grön? Är den modern?" Nu hade jag hittat alltsammans och slängt ner det i väskan häller om buller. Jag skulle just resa mig, då jag såg en hand sträckas ut mot mig för att hjälpa mig upp. En tunn, smal hand, klädd i en brun handske utan sömmar. Jag kände nackhåret resa sig på ände: Det var inte Lasse!!! Jag stirrade på handen, men sträckte i alla fall ut min smutsiga labb och fattade den, och i samma stund anade jag, att en hjälpsam främling hjälpte mig på fötter.

Nu kom Lasse. "Det tog litet tid, den låg inte i - - - vad i hel...???" Nu såg jag den främmande. Han var klädd i en brun overall - åtminstone verkade den brun i ljuset. Han bar en huva för huvudet, och lyktan bar han som en gruvarbetare - i pannan. Han var något längre än jag och mindre än Lasse, smärt och mjuk i rörelserna - säkert en sportmänniska, tänkte jag. Han tecknade till Lasse och sade inte ett ljud. Lasse talade tyska, engelska och svenska, men han svarade inte. Förmodligen stum, tänkte jag.

Vart går vi?

Den främmande tog Lasse i armen och mig i handen och började lotsa oss bort från den olycksaliga platsen, mildt och vänligt. "Lasse, vart går vi?" "Vet inte, men han vill, att vi ska följa med", svarade Lasse.

En underlig atmosfär omgav främlingen. Jag borde vara rädd, men var det inte. Han ingav en känsla av fredlighet och ro, styrka och psykisk balans, om tacksamhet och förtroende.

Jag kände mig som ett mellanting av häktad fylle-rist och vingskjuten kråka. Visst var det vansinnigt att följa med en främling så där - bovar och banditer går lösa och man vet aldrig, vad man råkar ut för. Men konstigt nog så fanns ingen misstro eller rädsla, det var bara som det skulle vara.

Nu började det duggregna. Det kom stänk på mina glasögon och jag såg dåligt. Plötsligt skymtade jag något bland träden. Jag kisade och försökte se mellan regnstanken-vad var det som såg så konstigt ut? En stor mastodont inne bland träden? En tank. Naturligtvis var det en tank. Jag hade aldrig sett en sådan i verkligheten, bara på bild, men jag föreställde mig, att den såg ut så där. Den var bred nertill och med ett torn mitt på, stor, tung, men den hade varken kanoner eller kulsprutor synliga, bara en

"Sa har såg dom ut - ungefär. Håret var grovt, påminde om knäpphållsilke, och glänste som om det varit tvinnat som detta. Ögonen hade samma effekt som man erfar när man tittar på halvadelstenen tigeröga - man bottnar inte, ingen pupill - och dom var stela vad ögonen beträffar. Kan inte begripa hur man kan drömma ihop en sådan fantasifigur! För fantasi är det. Det dröjde länge innan jag fick se stenen tigeröga och funderade då på vad den liknade... vred och vände på den... så gick det upp: Visst tusen - killarnas ögon!

Jag har många fina teckningar. Rev dom sedan folk skrattat så de storknat. Man pekade på prins Valiant och massor av seriefigurer. Valiant i all ära - men dessa var tunna och torra och spröda - vi liknade riktiga köttberg och blöta som flodhästar mot dom."

(Illustrationer och kommentar: Tea Sannebrant)

massa ovala mörka punkter runt om på tornet. Det var en tank utan bandfötter, och ett monster bland maskiner. Det lyste lite omkring den, inte särskilt mycket, men den verkade ljus på ett besynnerligt sätt, som jag inte kan finna ord att förklara. Den syntes tydligt i regnet och mörkret.

Den främmande lotsade oss fram till sig - och jag såg en dörr skjutas åt sidan ljudlöst. Den bara försvann i väggen, och ett litet rum blev synligt. Den främmande tecknade åt oss att stiga in. Lasse klev in först - det var ett ordentligt kliv upp, men sen var han inne. Jag också - och så den främmande. Inkommen märkte jag, att ett ovanligt ljus rädde, det tycktes komma från ingenstans, eller rättare sagt från överallt - men inga lampor var synliga.

Ljuset var grå-blå-grönt-violett och mycket mildt för ögonen, men ändå syntes allt så knivskarpt tydligt. Var i herrans namn var vi?? Jag såg att dörren började glida igen bakom Lasse och jag tänkte "Ut!" och tog ett språng mot friheten utanför. Tanken var blixtnabb, men ännu snabbare grep den främmande tag i min arm och hejdade mig. Det var ett grepp av järn, men det gjorde inte ont. Men jag var förlamad för ett ögonblick, innan jag snurrade runt och stirrade in i den främmandes ansikte. Jag hade väntat mig ett vanligt ansikte, men nu stirrade jag rätt in i de guldskimrande outgrundliga ögonen, som hos en jättefjäril. "Lasse", skrek jag, "han är överklig, han är inte människa - han är - ja, jag vet inte!"

Vilka ögon!

"De!" rättade mig Lasse. De är säkert fler. Jag är nyfiken! Akta dig för dörren! "Inte jag!" förkla-

rade jag. Den främmande hade släppt mig och började kränga av sig den bruna huvan och handskarna. Jag såg ett mänskligt ansikte, rödbrunt som på en indian, med korpsvart rakt, nästan stripigt tjockt hår, klippt i lugg och jäms efter öronen samt ner i en snibb i nacken. Ansiktsdragen var tunna, regelbundna och egentligen fantastiskt vackra, ögonbrynen svarta och gick långt åt sidorna - men ögonen! Han skulle aldrig kunnat visa sig bland vanliga människor med de ögonen - det lyste som av dagrar och skuggor djupt inne i dem. Jag vet inte om det var ljuset eller själva livet, som pulserade och gav den egendomliga effekten.

Ytterligare en dörr hade öppnats, lika tyst och försvunten som den första, och nu såg jag ytterligare ett rum, som var runt, med en stång från golv till tak i mitten. Det lyste likadant därinne, och i dörröppningen stod en annan likadan underlig figur, med svart hår, kopparfärgad hy, fjärilsögon. Han var klädd i en blå tröja med kort ärm och blå byxor, utan tillstymmelse till pressveck. Det verkade vara ett härligt material i kläderna, någon sorts siden eller annat konstgjort material, som nästan flöt om honom.

Ingen sade något. En känsla av absolut frid och tidlöshet härskade därinne.

"Lasse - det luktar något konstigt här - det luktar som när du lagar radion - det luktar bränd elektricitet!"

"Det heter inte 'bränd elektricitet', det heter ozon och det är hälsosamt. Andas du bara. Förresten känner jag inget, jag har lite snuva."

Jag hörde ett svagt spinnande ljud. Stod det en maskin någonstans och drömde? Men det var ett ljud till - ett tickande och rasslande. Så fort någon sa ett ord, svarade ett ticktickellick någonstans, men var? Jo, där, på väggen. Vi visades in i det runda rummet - ett besynnerligt rum. Jag tittade på stång en i mitten. "Glas?" frågade jag Lasse. "Vet inte" svarade han. En trappa ledde upp till något som med litet god fantasi kunde kallas en "balkong" eller "andra våning". En balkong, som gick runt om hela tornet och var försett med ett mycket vackert räcke.

"Sitt - där". Det var det första ordet jag hörde från den främmande. Det kom så oväntat, att jag hoppade högt i luften och utbrast: "De kan tala!" Rösterna var mörka, mycket låga, men tydliga. Orden kom trevande och osäkra. Vi sjönk ner i ett par pyttesmå, golvfasta stolar. Lasses ögon flaxade runt omkring, men drog sig till en del av rummet, där väggarna täcktes av en massa underliga skalor och små lampor som blinkade, samt en stor, stor tavla, där röda, gröna och gula band på svart botten bilda-

de olika mönster. Dessa var ständigt i rörelse, och jag tänkte, att ett sådant klänningstyg skulle jag gärna vilja ha, dvs. det skulle ha de färgerna. "Det är en maskin alltihop", sade jag. "Jag har sett det" svarade Lasse. "Undras vad dom tänker göra med oss?"

"De hade kanske tomt i skafferiet, eller också samlar dom på konstiga souvenirer", föreslog jag. "Lasse - vad är det här för en maskin?"

"Jag trodde inte något kunde se ut så här", svarade han. "men det är tydligt att det gör det. Du vet förbasse mig mycket mer än jag, för du har ju sett ett sådant här tidigare!"

Inget "tefat"

"Nähä - det såg inte ut så här! Ett tefat är en rund mänlik skiva, som seglar omkring uppe bland molnen och lyser grönt och går upp och ner och hur som helst och är inte styrt av människor, men så här ser det absolut inte ut! "Jag protesterade ilsket.

Ett mjukt leende gled över ansiktet på den ene av de främmande. Han hade fina tänder, fast bredare än en människas.

"De är olika", svarade den främmande. "Vad kan vi kalla er för? Vad vi heter kan ni inte uttala. Vi har inte samma användning för namn som ni, men för att få namn, så kan ni kalla mig för Dorian och honom för Gorth. Tea och Lasse - lätt att säga!"

"Eftersom ni kan tala - var snäll och berätta vad..." Jag var visst litet för ivrig, för jag blev hejdad.

"Varför ni är här är kanske mest en tillfällighet. Ni kom ju rakt på oss. Vi såg er bil på skärmen här - vi kan se en hel del av trakten - och, ja - så blev det som det blev."

"Hur kan ni tala som vi?"

Underlig maskin

"Maskinen ni hörde där - den tänker själv och översätter alla ljud till vårt språk. Vi vet vad ni säger - visserligen talar ni inte som man gör här, och det gjorde det litet svårare för oss."

Lasse tittade på den blåklädde. "Är ni från en främmande planet?" Jag märkte att orden lät stela och munnen inte riktigt kunde göra tjänst.

"Ja, det är vi. Ni är lika främmande för oss som vi för er. Alldeles som Lasse tycker."

"Kommer du ihåg", sade Lasse till mig, "att du en gång sa att de första som kommer hit från en annan planet är vetenskapsmän och forskare, och inte blodtörstiga kannibaler med dödsstrålar och atompistoler. Har ni vapen, förresten?"

Dorian (han som stått i dörren när vi kom) skakade på huvudet: "Inte sådana som ni tror. Ni har rätt i er tanke, att vi är forskare. Vi har forskat ut det mesta om er och er värld, men det finns faktiskt gåtor, som vi inte kan lösa. Därför blir det intressant att få prata med er."

"Om ni vill veta något skall ni vända er till någon akademiker eller i vilket fall lärd person, och inte till oss vanliga dödliga, som inte känner till de stora vetenskaperna," sade jag. "Jag kan i vilket fall inte hjälpa er. Min intelligens är mycket liten, kanske Lasse kan, han är tekniker."

"Sådant vet man inte på förhand", svarade Gorth. "Du är en människa, kanske det räcker."

Ingen tillfällighet

En aning slog mig. Det var inte bara en händelse, att det var vi som råkat ut för detta äventyr. Vi var väntade och väl utplockade. Men varför?? Lasse var en ingenjör visserligen, men ack, hur mycket visste han om Einsteins stora matematik och världsfrågorna, och jag, som inte ens kan huvudräkning, det enklaste intellektuella arbete som finns. Varför?

Jag ville fråga, men kunde inte få fram orden - jag tyckte det jag tänkte skulle låta så vansinnigt dumt. Därför avstod jag från att säga något.

Dorian försvann ut genom dörren och kom efter en stund tillbaka med något, som han höll i händerna. "Berätta vad ni vet om det här", sade han och sträckte fram - ett litet, illa medfaret krucifix i trä, nästan groteskt i sitt grova utformande. Asynen av ett krucifix har alltid bekommit mig illa. Jag känner en stark ångestkänsla och medlidande gentemot den arma figuren, som visserligen är gjord av dött material - men ändå ...

Förbluffad

Jag kände mig förbluffad. Här kommer varelser, som vår upplysta värld säger inte existerar eller är sagofigurer och vilda fantasier - resande med luftfartyg som vi inte kan säga vad det är gjort av eller hur det drivs - och ber oss berätta om något, som är så åsidosatt som just religion! Om de hade gått fram till amerikanska presidenten och diskuterat världspolitiken eller till någon atomforskare och förklarat den högsta matematiken eller sökt upp påven i Rom för att tala om religionen genom tiderna - eller talat relativitetsteorier med någon ingenjör - skulle allt varit som det borde. Men detta var barockt i allra högsta grad! Lasse såg olycklig ut. "Det där kan jag inte så bra. Jag är ju tekniker."

"Använder du inte symbolen?" frågade Dorian och tittade på Lasse. Lasse såg ut som ett fråge-

tecken, som hade svårt att hålla kvar punkten under sig.

"Jag kanske kan berätta", sade jag. "men jag kommer inte ihåg allt eller i ordningsföljd, så det kommer att bli virrigt. Och inte vet jag, om jag har uppfattat den egentliga läran rätt - det jag säger är bara som jag fått itutat mig eller som jag uppfattat det. Varför söker ni inte upp en präst?"

"Därför att vi vill veta, hur ni, som inte är präster, uppfattar det här och vad ni kan berätta om det." Svaret var vänligt och tonen mild.

(Jag sände en tacksamhetens tanke till min gamla fnattiga lärarinna, som hade kört med kristendom de tre första timmarna varje dag i fyra år i skolan. Det här, små barn, skall ni lära er, för ni kommer att behöva det en dag, sade hon. Hon fick rätt, den gamla ragatan).

Biblisk historia

Jag satte mig tillrätta i stolen och började: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord - så börjar den visdomsbok, som kallas Bibeln. Den är urgammal, hur gammal vet ingen, men innan människorna kunde skriva, gick vissa sägner från far till son i släktled efter släktled, innan de till sist upptecknades..."

Jag berättade om skapelsen, om syndafallet, om Kain och Abel och människorna efter dem, om en del punkter i bibeln, som är litet svåra att förstå. Jag berättade om Noa, som Jahve utvalde för att bygga en "ark" och ta med sig sitt folk och två djur av varje sort för att överleva syndafloden - om regnet som skvalade 40 dagar och 40 nätter, om duvan och regnbågen, om profeterna och om Kristi födelse, levnad, lära och olyckliga öde, om lärjungarna och de kristna martyrerne under romarväldet. Om de olika läror, som fanns ute i världen, om den katolska, som var den ursprungliga kristna läran och om vår reformator - Luther - som greps av tvivel och ställde till revolution inom den kristna världen och om de religionskrig, där de "kristna" bad Vår Herre välsigna vapnen och avgöra, vilken tro som var den rätta, och att den rätta tron skulle segra. Slutet på allt mördande och plundrande blev ju, "att var och en hade rätt att tro vad han ville." Jag berättade om de 10 budorden som jag för min del tar som en lagbok - om hur de på ett besynnerligt sätt går igen i både koranen och andra läror, som vitt skiljer sig från den kristna. Faktum är ju, att flera av Kristi ord och goda lärdomsord fanns med och var anpassade till deras levnadsregler. Om Buddha, den unge prinsen, som tyckte så synd om människorna, och om den gamla fornnordiska gudasagan, om jätten Ymer och gudarna, som dräpte honom, och skapade jorden av hans

kropp, osv.. om likheten mellan Balder, mildhetens gud, och vår Kristus, som båda mördades nästan för nöjes skull, och så ända fram till våra dagar, då tekniken är guden och människan universums stora mästare, och om de frireligiösa sekter som krigade sinsemellan om vilken sekt, som var den rätta. Jag lät nog spydig. Jag hade aldrig haft ett så andäktigt auditorium att tala för. Men jag var torr i halsen och törstig. Ett kungarike för ett glas vatten.

Märklig dryck

Dorian hade försvunnit. Han kom in med fyra glas med något genomskinligt i. Vatten, tänkte jag. Han hade också en skål med frukt - frukt som jag aldrig sett förut. Jag tog ett glas - det var runt och slätt utan slipning och med en smacker fot. Innehållet var färglöst, men i konsistensen som saften i en burk med konserverade persikor. Jag luktade på den. Den luktade ingenting. Jag smakade - den smakade heller ingenting! Snopet. Lasse tittade på mig - för att se vad jag tyckte om det. Så rynkade han på näsan och började titta på frukten. Jag visste vad han letade efter - vindruvor, men det fanns inga sådana. Jag hittade något som liknade en apelsin. Den var brandgul, men innehållet var vitt och ungefär som ett moget sävstaholmsäpple, vitt och mjöligt och svagt sött. Jag fick något i munnen, en kärna, svart hård och omöjlig att knäcka med tänderna. Jag spottade ut den och såg att den var blank och droppformad. Jag bjöd Lasse en bit av frukten. Han grimaserade och åbakade sig, men så tog han en annan frukt och klämde på den, så att fruktsaften rann om fingrarna. Den var som en persika i konsistensen, fast inte luden, men med en stor stenhård kärna inuti. "Gott?" frågade jag. "Åjavars - i brist på annat så" svarade Lasse.

"Hur ser du på den här?" frågade Dorian och sträckte fram krucifixet.

Jag tog den och försökte känna efter vad jag verkligen kände och tänkte. "Jo," sade jag, "jag blir beklämd av att alltid möta den döde läraren - som inte kan svara på de frågor, som jag har att ställa honom. Jag vill ha honom levande! Jag anser att bibeln är en sorts lagbok, där man måste läsa mellan raderna för att förstå vad som menas, eller också bli undervisad av någon, som förstår den rätt! - Jag föreställer mig inte Gud som en gammal vitskäggig gubbe, som sitter på en tron med en stor bok och bockar för den ena döda själen efter den andra och säger: Den skall

till helvetet på 10 år och brinna i skärselden och den skall in i himmelriket direkt. Jag vill inte se honom som den store domaren, som predikar om synden och synden och synden och straffen och straffen. Jag vill se på Gud som den skapande kraften eller kanske - den levande kraften i allt varande - en kraft eller ett väsen, som tänkt allt det som tänks och gjort allt som görs - nej, jag kan inte förklara vad jag menar, orden tryter, men någon gammal gråhårig gubbe är det inte. Finns det något större straff för en människa än hennes eget samvete, efter det hon gjort något, som hon vetat att hon inte borde ha gjort???

Verkade långt borta

Dorian och Gorth såg ut att vara långt borta. Lasse såg litet villrådig ut.

"Den man, som var en symbol för livet, gjorde ni till en symbol för döden", svarade Dorian långsamt.

"Hur menar du?" frågade jag.

"Vi har sett detta, som du kallar krucifix nästan överallt, var vi kommit. Vi har sett platserna, där kriget utspelades i all sin hemskhet, alla de som dödar och dödat varandra. Vi kunde inte förstå, varför ni dyrkade döden och dödandet, och gjorde en bild av det och ställde upp överallt."

"Jamen, det gör vi inte heller", svarade jag. "Vi avskyr kriget - men pojkarna måste ut i det därför att de måste 'rädda sitt fosterland från inkräktarna', dvs. andra pojkar, som också måste ut för att 'rädda sitt land från inkräktarna'. De dör för att få leva, om du förstår vad vi menar."

Dorian skakade på huvudet och Gorth såg bort.

Jag fortsatte: "Ni måste förstå, att alla de stora människorna som leder land och riken är övertygade om, att deras idéer och uppfattningar är de enda rätta. Själv tycker jag de är vansinniga, men jag är ju bara en människa i högen och utan utbildning. Nog tycker jag att jorden är så stor, att alla kunde leva i frid och vänskap. Vi föreställer oss ibland, att det borde kunna vara en sådan tillvaro, och det kallar vi för en utopi - en överklighet. Vad har ni själva för livsuppfattning?"

"Vi har ingen sådan uppfattning som ni - utom just den, som mannen på krucifixet säger är den riktiga. Han var en stor man. Ser ni, vi håller det liv vi fått för 'heligt'. Vi anser, att varje dag är en gåva, en stor gåva, och vi går alla in för, att göra det allra bästa av den stora gåvan. Vi vet också, att det finns en skapande kraft, en oändlig storhet, som vi känner stor ödmjukhet inför. Vi ser inte döden som ni gör, där allt är slut. Vi vet, att döden bara är ett steg i vår utveckling - ailtung är evigt och kommer igen. Därför hyser vi ingen rädsla för när vår tid är ute."

En skärtorsdagsdröm

AV TEA SANNEBRANT

Jag satt och lyssnade på Gorth när han berättade. Jag kände mig så liten inför dessa båda män, som tycktes äga en sådan omätlig visdom och behärska en oändlig vänlighet och förmåga att förstå och överse. Jag skulle vilja fråga honom om så mycket, tänkte jag.

"Fråga på du", sade han. "Nu har vi frågat och fått svar och du får göra likadant."

"Jag förstår, att du läser tankarna", sade jag.

"Ja, det är inte så svårt. Du är ju en sändande och mottagande - ja, vad skall vi säga - radio" (han vände sig till Lasse; "ni kallar det väl så"). Du som är tekniker vet väl hur en radio fungerar och du vet väl också, att en människa och en radio har många likheter?"

"Nej" - sa Lasse och såg olycklig ut.

Jag tittade på glaset, som stod på ett litet bord, som Dorian fällt ner från väggen, då han kom in med frukt och glas. Jag tog det i handen. Det kändes verkligt och behagligt på något sätt. Vad är det för material? tänkte jag. "Glas?", frågade jag Lasse. "Slå det i golvet får du se", svarade han. Jag trodde att glaset var okrossbart, men slog det inte i golvet.

Lasse tittade runt väggarna. "Jag är nyfiken", sade han. "Jag vill titta på de där", och så pekade han på allt som glittrade och glimmade, blinkade och surrade. "Javisst", svarade Gorth, "kom så tittar vi."

Ville stanna

Dorian stod vid sidan om mig och jag förstod att det var meningen så. Gorth skulle ta hand om Lasse såsom tekniker och Dorian skulle ta hand om mig. Jag tittade på Dorian och undrade hur gammal han kunde vara. "Ungefär 30 år, enligt ditt sätt att bedöma tiden", svarade han, och jag hoppade till. Ett kungärr för en bråddel av hans intelligens, tänkte jag vidare. "Du klarar dig väl med vad du har - fast lite till skulle inte skada", sade han och såg roat på mig. Jag tittade på hans ögon. Det skimrade djupt inne i dem och jag undrade, hur han egentligen uppfattade omgivningen och mig. Jag fick inget svar på den tänkta frågan, men jag kände mig så nöjd och lycklig på något sätt att ha fått vara med om ett sådant sällsamt äventyr. Den oroliga världen utanför ville jag inte tillbaka till. Jag ville vara kvar här, eller resa - vart som helst - bara jag slapp komma tillbaka till osäkerheten, kivet, retligheten och jätet i en värld, där jag egentligen känt mig som en främling ända sedan jag var barn.

Säg mig omkring

Jag började gå omkring och titta litet för mig själv på vad som fanns inne i den besynnerliga maskinen.

Fortsättning från föregående nummer

Några lampor hade jag ännu inte hittat. "Nej", sa Dorian. "vet du inte att det är lika farligt att ha de öppna ljuskällor, ni använder, som att titta in i solen? Tittar man in i solen blir man blind på kort tid, men tittar man på starka ljus ofta, blir man också blind, det tar bara litet längre tid - och inte nog med det, man kan ta skada till andra sinnen också." Jag undrade vilka sinnen han menade, men fick inget svar på det.

Jag konstaterade att det fanns vanliga trappsteg upp till nästa "våning", d.v.s. där det vackra räcket fanns. Jag började kliva uppför - materialet verkade sprött, genomskinligt, men ändå så fasansfullt hårt och massivt. Bli klok på det, tänkte jag. Det liknar råglas - men känns som metall. Är det dröm eller verklighet, tänkte jag och petade på räcket. Det var stabilt och hade ett regelbundet, ganska ovanligt mönster, i vilket fall hade jag aldrig förr sett något sådant. Jag klev ner från trappan igen, och såg att Dorian var borta.

Maskinens hjärna

En dörr som jag inte sett tidigare stod öppen och jag ställde stegen dit. Innanför fanns ett litet, litet rum, med ännu flera underliga skalor och knappar på väggarna. Dorian stod med ryggen mot mig och hade dragit ut något, som kunde liknas vid en tunn skiva ur väggen, på vilken det var tecknat kurvor och streck. Jag stannade i dörröppningen. Jag visste att Dorian hade sett mig och visste att jag stod där, utan att han behövde vända sig om. Nu kör han ut mig, tänkte jag. "Kom in", sa han. "Får jag komma in?" frågade jag. "Javisst". "Finns det inga militära hemligheter här då?" "Militära? Nej". "Vad gör du?" "Det här är vår maskins hjärna. Jag bara ser till att allt är som det ska vara. Du förstår, att här ritas en "sekreterare" en viss skala för vart och ett av de moment, som gör att allt fungerar som det ska. Det kan hända missöden, och det måste vi veta". "Förlåt - hur flyger ni?" frågade jag och lutade mig mot väggen. Dorian såg tankfull ut. "Det finns 800.000 volt bakom väggen, där du står ..." !!! Jag hoppade högt i luften och ut på golvet. Dorian drog på munnen. "Du reagerar snabbt, men inte tillräckligt snabbt", sa han. "Det är inte alls så invecklat som du tror", sa han vidare. "vi flyger inte i vanlig bemärkelse, vi snarare seglar. Kraften? Jo, den tar vi från det kraftfält, som omger oss alla var som helst i hela universum".

??????? undrade jag. "Det finns ju ingenting där uppe i tomma intet ovanför vår atmosfär och jonosfär, och vad nu Lasse kallar de skikt, där radiovågorna studsar och hoppar. Där är det 273 grader kallt och tomt på allt."

Inte tomt i rymden

"Tomt!!!?" Dorian tittade på mig. "Är det vad ni tror? Det kan jag försäkra dig, att vad det än är, så tomt är det då inte!" Dorian sköt in "lådan" i väggen och sträckte ut handen mot mig. Jag ryggade undan och han såg undrande ut. "Är du rädd?" frågade han förvånat. "Jag bränns inte!" Han tog min hand och jag kände inte något annat än en vanlig människas grepp - men det var något annat med också - han verkade enormt stark, men inte med samma råstyrka, som vi människor ibland blivit utrustade med, utan han var stark inifrån, på ett sätt som bara sinnet kunde förnimma. "Kom så går vi ut för jag ska stänga här. Allt är som det ska vara."

"Hur hittar ni bland stjärnorna?" frågade jag. "Detta skepp är inställt från början, men det kan påverkas av oss utan att vi egentligen sitter och styr." - "Dorian - är era farkoster farliga att komma i närheten av? Du förstår, det enda jag hört talas om i det här fallet är att "främmande föremål som inte kunnat identifieras" har iakttagits och att de är runda som pannkakor och flyger fortare än flygplan och lyser grönt - jag har själv sett ett sådant - och att folk inte tror på dem som sett det, utan säger att "det var en ballong". Men så har jag hört, att en flygare i Amerika sett något, som var större än ett salsgoiv, och som sköt strålar efter hans flygplan."

Inte hotade

Dorian skakade på huvudet. "Nej", sa han. "Ingen har någonsin skjutit några strålar efter någon och kommer inte heller att göra det. Och varför skulle vi i så fall göra det? Vi känner oss inte hotade. Skulle vi även eller annan anledning bli förföljda, ökar vi bara vår hastighet. Vi kan kasta om, så att vi fortare än någon hinner ögna oss, kommer utanför synhåll. Men däremot skulle jag vilja säga, att träffar någon på våra farkoster, om de av en eller annan anledning är nära markytan, gör han klokast i att hålla sig på avstånd, tills dess han blir iakttagen eller hämtad. Som ni, till exempel."

"Varför det?"

"Ett barn som ser elden förstår inte att den bränns. Försöker det ta på elden, får det känna sveda. Barnet blir skrämt, och ger elden skulden."

"Jamen - ni har ju ingen eld?"

"Nej, men ett kompakt kraftfält omger vår farkost. Det är bara vi, som kan avgöra, när någon utomstående kan komma i vår närhet."

"Det där förstår jag inte", sa jag. Jag tyckte det snurrade i skallen.

Fjärde dimensionen

Just då hörde jag Lasse och Gorth dividera. Gorth föreläste och visade på en del skivor, som han stack

under näsan på Lasse. Lasse hade lättat på slipsen och såg tänkande ut. Jag hörde Gorth säga ... "men för att du ska kunna förstå det, måste du räkna om de värden du redan har, och som utgångspunkt måste du ta den fjärde dimensionen..."

"Fjärde...?? Det finns bara tre!"

"Nej, det finns fyra..." (Jag vill minnas att han även talade om tiden). - "Du måste överskrida er "absoluta gräns" och räkna baklänges." - Dorian skrattade litet; "Nu får Lasse en lektion, som han inte tänkt sig", sa han. Just då körde Lasse handen igenom kalufsen och sa; "Å, för ... - är det så enkelt! Det lär de aldrig komma på. De är ju inne på totalt fel spår, det klarar de väl aldrig ut!"

Jag funderade. Jag förstod inte ett spår av de ord som yttrades. Det var ord, som åkte in genom ena örat och ut genom det andra. Ljusets hastighet... inte vet jag hur fort det går. Åtta minuter tar det visst från solen till jorden. Men hur långt det sen är från solen till jorden, det har jag ingen aning om. Det finns väl inget som går fortare än ljuset?? Och det tyckte Lasse var enkelt. Ja, se ingenjörer!

Varför just vi?

Ingenjörer?? Jag började åter fundera. Det var någon mening med att det var just vi, som var här i denna egendomliga farkost. Den känslan kunde jag inte komma ifrån. Men vilken? Kanske var det så, att vi passade bra till för deras studer - Lasse, teknikern, den klartänkta och bildade, med skolor och vetenskap som grund - och jag, den oskolade, olärde drömmaren, som växt upp isolerad från människor och var väl så främmande för mänskligheten. Jag tittade på Dorian. Han såg road ut. Morr, tänkte jag.

Dorian, sa jag ljuger ni på Mars? Jag är inte från Mars. Var är du då ifrån? Hur skall jag kunna säga dig det, när du inte vet det? Du måste veta det, för att jag ska kunna säga det!

"Titta här på universum, sedd från er planet. Vet du vad de här punkterna är, Ja, det är solar, likadana som er. En del är större, varma, en del är svalare, och en del är nästan kalla. Ni har namn på dem eller hur? Vet du vad de heter?"

Jag förstod att jag inte visste mycket. Sirius, Orion, Stella Polaris vid tistelstängen på Karlavagnen och så var det stopp.

Mäktigare solsystem

"Här finns ett solsystem lika som ert (han pekade någonstans bland stjärnorna), fast det är större - mäktigare."

Det sa mig ingenting. För mig är alla stjärnor lika. Jag vet inte ens, om det är planeter eller solar. Men så gjorde jag mig säker i rösten och sa: "Far har

sagt att det tar 10.000 år för en människa att komma den sträckan, alltså till nästa stjärna. Så gamla blir ni inte, att ni kan resa den sträckan!"

"10.000 år? Ånej - men ett par dagar, eller ett par veckor, hinner man ju ganska långt på! Dorian såg mild ut när han tittade på mig. Jag tittade på honom. Han hade inga smycken, ingen klocka. Det kunde ju hända att han kom så långt ifrån, fast det svindlade i mitt huvud; jag började begripa mindre och mindre. "Vill ni se hur er jord ser ut från litet avstånd?" frågade han. Lasse såg förtjust ut. "O, sa jag. Det är vacker! Blått hav, som glittrar i solen, och små vita ullmoln, som svävar omkring."

Jorden i nytt ljus

Gorth skrattade litet och gick fram till en skärm. Han rörde vid något, som satt över den, och den blev plötsligt alldeles ljus. Men så slog den om och blev svart, och mitt i det svarta syntes något besynnerligt. "Va i helsicke är det?" frågade Lasse. Det var någonting runt, grått och litet oformligt. Det lyste rött i ena kanten, och snett till vänster svävade ovanför det oformliga något, som liknade gasväv. Runt omkring, ungefär på mitten, svävade ytterligare något, och jag utbrast: "Det är ju Saturnus - den har en ring om magen!" - "Nej, inte är det så. Det är jorden, belyst av ett särskilt ljus."

Jag kände mig förnärmad över, att någon karikerat vår vackra planet, skönheten bland himlakroppar, på detta sätt.

Nej, jag såg att det inte var Saturnus. Saturnus ringar är tunna och vida, men här var det liksom gasbindor, breda och tjocka, ett par lager och en svans, som hängde ner på ena sidan, som blöjan på en barnunge.

Vad i herrans namn var detta?? Hslvt förolämpad vände jag mig till Dorian, som intresserad tittade på bilden. "Vad är det?" frågade jag. "Energi", svarade han. Gorth nickade. "Var är vattnet?" frågade jag förlägen. "Under molnen". "Hur kom ni att intressera er för just denna planet?" frågade Lasse och satte händerna i sidorna. "Vill du höra hur den låter?" frågade Gorth och rörde vid en knapp. Ett inferniskt smattrande och tjutande, fräsande och spottande hördes. "Den sänder det här ljudet ut i rymden. Det ökade och blev värre och värre. Vad det är? Radiovågor. Ni låter värre än halva universum! Här får ni höra hur det låter." Ett ljud som av stora hav i storm fyllde rummet. Men ljudet var på något sätt vackert. Det stod i kontrast mot den omvirade klumpedunsens läten. Lasse skakade på huvudet. "Det är en omöjlighet, så kan det inte låta!" "Jo, det låter så! Men nu är vi mycket nära er jord och mycket långt från universum i övrigt. Därför blir det så här."

Jag letade efter något på bilden, som fattades. "Månen - den är på andra sidan", sa Dorian. (Å - förb... människa!!! Låt bli att svara innan jag hinner fråga!)

Kosmisk strålning — från energigruva

"Dorian, vad är kosmisk strålning?" Jag kände mig stolt över att kunna fråga en sådan stor fråga.

"Frigjord energi."

??????? "Kommer den inte från solen?" Jag var fortfarande stolt.

"Den kommer både från solen och från alla andra solar. Men mest kommer den från kärnan."

??????? "Vilken kärna?"

"Kärnan i vår tillblivelse. I mitten av alla stjärnorna finns en energigruva."

??????? "Jag begriper ingenting. Jag fattar ingenting."

Dorian lät skärmen långsamt slockna. Jag betraktade sorgset den fula, grå massan på skärmen. "Vad äter ni?" frågade jag.

"Allting, som växer på marken, under marken och i luften. Vi äter inte kött, därför att vi inte dödar någon varelse, inte ens för att äta den. Vi anser, att allt som fått liv, går och rör sig fritt, gläds över att få vara till - och varför skulle vi då inte låta dem få göra det?"

Jag gick och funderade över något, som jag försökte forma i ord och frågor. Lasse förekom mig: "Är det inte något mera ni vill veta, eftersom vi fått komma till er och se allt detta?" frågade han.

Världen i kris

"Jo, det är rätt. Vi vet, att er värld nu kommit in i ett skede, som är kritiskt för dess utveckling. Ni har kommit in på ett område, som ni inte behärskar." Gorth lät allvarlig, men lugn och vänlig. "Du menar atombomben?" (Kunde just tro det, tänkte jag).

"Ja. Inte bara atombomben, utan hela upptäckten och mycket annat, som ni inte förstår er på - ännu är bäst att säga. Vet ni om att nu utarmar er stackars planet? Ni piundrar den på allt, som den behöver för att kunna ge er vad ni i framtiden behöver! Ni plockar ut idag, vad era egna efterkommande behöver! Vi som utvecklats på ett helt annat sätt, ser det från ett annat håll. Vi ville gärna visa er, hur ni ska handha era tillgångar, men vi vet inte vilken väg vi ska gå."

"Jaha, och så vänder ni er till oss, vi båda stackare, som inte ens vet, vilket som är bäst för oss själva. Ni borde nog vända er till lärdare människor än oss!"

"Vi hegär inte att ni ska bestämma för en hel värld, vad som ska göras. Det vore omänskligt, men

ni har i alla fall någon sorts syn på den tillvaro, ni lever i. Vi vill gärna veta den."

Problem

"Det är ett problem," sa Lasse. "Och hur det problemet ska lösas, är det ingen som vet. Men om människorna kunde få bort tankarna på krig och krig och förintelse, så vore nog mycket hjälpt."

"Jag tror inte", sa jag. "att någon skulle kunna påverka mänskligheten som den är just nu. Tänk på, om någon av er skulle resa till presidenten i Amerika och säga: Jag kommer från Mars och vill lära er sköta er jord. Vad skulle då hända?"

"Vad som skulle hända?" frågade Dorian. "Jo, ett totalt misslyckande. Om jag sökte upp honom och började tala, skulle jag inte bli trodd. Jag skulle få fiender, där jag behövde vänner. Jag skulle kanske kunna påverka några människor, men inte alla, och de jag inte kunde påverka, skulle vända sig mot mig. Mer skada än nytta skulle bli följden för alla."

"Om det kom flera av oss, till olika länder hos er, skulle paniken blossa upp, och ni skulle tala om invasion från oss. Människor gör mer i rädsla och skräck än i klart förnuft, strider och dödande skulle återigen bli följden."

"Om människorna kunde komma i kontakt med er på något annat plan", sa jag, "om vi kunde mötas i något gemensamt intresse, tror ni då inte att det skulle kunna gå?"

"Jo, men vilket intresse?"

"Kan inte människorna få upp ögonen på något sätt?" frågade jag vidare.

"Jo, kanske - det kanske finns en lösning. Men vi kan inte påverka människorna, utan att dessa vill bli påverkade."

"Men om människorna intresserade sig litet mer för världen ovanför deras huvuden?"

Gorth och Dorian stod absolut stilla och verkade tänka djupt. Hur djupt? "Kanske - där ligger kanske lösningen närmare än du tror."

Slut på besöket

Jag började känna på mig att vårt besök hos dem led mot sitt slut. Jag såg att Lasse började längta ut till sin normala tillvaro igen, och till min stora sorg förstod jag, att jag måste lämna den trivsamma tillvaron.

Våra vänner följde oss till den dörr, som vi kommit in genom, och när den gled upp, såg jag att himlen började bli röd. Vi hade pratat hela natten! Det hade slutat regna och himlen var klar. Blåsten hade bedarrat. Med fast hand hjälpte Dorian oss ut och ner på marken. Jag såg mig omkring. Det lyste under mastodonten och den svävade några decimeter ovan marken. Vad i herrans namn stod den på??? Ingenting!

Då vi gått några steg, vände jag mig om och vinkade åt de båda, som stod kvar vid sitt fartyg. De höjde händerna och vinkade tillbaka. Jag kände mig sorgsen och tom. Jag ville inte tillbaka till världen men jag måste tydligen. Jag hade trivts så bra.

Lasse verkade nöjd och när vi kom tillbaka till bilen, ruskade han på sig och sa: "Det var som ...!" Det verkade, som om han just då kom underfund med, vad han egentligen varit med om.

Ett ljussken började sprida sig över oss och vår bil. "Nu går solen upp", tänkte jag, och det började snurra i huvudet. Det snurrade mer och mer och blev till stora virvlar. Jag får inte glömma bort... tänkte jag. Jag får inte glömma deras namn, för då glömmer jag alltsammans. Jag har så svårt för namn... jag får inte.

Jag satte mig käpprak upp i sängen. Det var långfredagsmorgon. Lasse sov oskuldens sömn i sin säng med håret på ända, och nosen nerborrad i kudden, filten uppdragen jäms med öronen.

"Lasse" sa jag och ruskade honom. "Lasse, vakna!"

"Snork... Åhum... Va? Va ä de om? Är du vaken? Jasså! Kaffe!"

"Lasse - jag har drömt - å du kan tro, hör på här..." och så började jag berätta, utan punkt eller komma med en sömnig, omörnad make, som skeptiskt lyssnade på den vansinniga historien.

"Va sa du att han sa, den där killen, sa han 800.000 volt - inte watt??? Jasså, volt. Jasså, ja det var inte lite det. Ja, du kan då drömma. Va hette han? Hihi, det var ännu roligare."

En ny dröm!

Långt senare hade jag en ny dröm, där jag träffade precis samma figurer igen.

Jag vet att jag sover - men kan inte vakna. Efteråt minns jag allt.

I denna dröm frågade de, om jag ville se en annan "civilisation". Jo - det kunde ju vara roligt.

"Då måste du sova ett tag," sade till mig.

Men jag sover ju redan och drömmer - inte kan jag väl sova nu igen?

"Jo - därför att det du nu är måste slås sönder och sedan sättas ihop igen. Du måste gå genom det tomma rummet."

Jag begrep ingenting, men blev tillsagd ligga på en smal brits, över vilken man fällde ner ett genomskinligt lock. Jag greps av panik, men uppmärksammades på, att det fanns förbindelse mellan oss alla, trots locket.

"Om du pratar med din man, så förstår han säkert. Du sover - men ditt medvetande är här. Detta måste omvandlas till sitt motsatta för att sedan fogas ihop igen bakom det tomma rummet."

Jag somnade - vaknade och tyckte att jag bara blundat. De andra höll redan på att titta ut och jag såg ett ökenlandskap med berg och sand. Jag undrade, på vilken del av jorden vi hamnat - steg ut och fann, att ingen maskin fanns. Vi stod tillsammans med folk i färggranna kläder. Det var inte mycket människor och alla verkade vänliga. Himlen var som lervälling, vinder var varm och tycktes laddad på ett sätt, som kan kännas innan ett ordentligt åskväder.

Underliga färger

Vi fick åka från bergslandskapet genom luften i en liten "toffel" och såg ett lummigt landskap. Men träden var blågröna, gräset var blågrönt och jag tyckte inte om färgen. Jag såg fält som skördades från luften med helikopterliknande redskap och undrade var tusan jag var. Ingen stad, bara ett slags villabebyggelse, med stora vita terrassformat byggda hus. Där fanns många träd som blommade med blommor som jag inte sett och med frukt som jag inte förstod.

Vi fick besöka Dorians hem. Husen hade inga fönsterrutor. Man använde sig av ett slags "luftsluss", som gjorde att ett "glas" av uppvärmd luft bildades på kvällen, då temperaturen sjönk. Man kunde sticka handen rätt igenom det, men det var effektivt både mot regn och blåst.

"Fåglarna bryter inte nacken", skrattade de.

Vi fick mat. Ett lågt bord dukades med frukter, roliga saker gjorda i former av vad jag förmodar var vegetabilier - svamp, nötter och något som liknade luktärter låg i en stor hög. De var spröda och tjocka och smakade svagt aromatiskt och svalt. Dom förälskade jag mig i och minns dom med saknad. Fruktsaft, och jag tänkte, kan man leva på sådant? Jag älskar stora köttbitar och hade en hel gris och en halv ko i frysen.

Jag såg en konstig tavla, det var bara en ram med en matt platta i. Det var deras telefon. Rätt som det var pep den och en figur stod livs levande i den och ville prata med någon i huset. Sedan pep den igen och gubben försvann.

Jag såg uppe i bergen underliga lutande spjalstaket. Man talade om att de uppfångade energi. Man tog tilvara allt och vårdade sig om allt. Vattnet i bäckarna var gnistrande rent och vegetationen frisk. Det fanns djur och folk städade efter dem och skötte dem - men man åt dem inte ... Det fanns ingen hets och inget jäkt ... vad tusan jobbade de med?

Inga pengar

Dorian talade om att man inga pengar hade. Man hade aldrig haft sådana och tänkte inte skaffa sig

heller. Vi grälade friskt om detta. Jag tyckte att pengar var en sporre till verksamhet - ett blodomlopp. Dorian tyckte tvärt om... våldsamma diskussioner.

De berättade att Tellus var lyckligare lottad än deras planet, därför att de fått kämpa med alla djuren mot oväder och katastrofer. De hade rätt och slätt fått bygga sin fasta mark med händerna. Man lärde sig tämja elektricitet och tog tillvara t.o.m. blixten och regnet.

Dorians och mina diskussioner var våldsamma, han var en god slagskämpe på det området.

Vad skulle du göra om du blev vald till Förenta Staternas president?, frågade jag och trodde att han skulle komma med goda råd... men han svarade:

"Omedelbart avgå! Jag kan inte tänka mig att leda ett folk vars mentalitet är mig väsensskild - efter lagar som är mig fullkomligt obegripliga."

Jag funderade... var detta verkligen en dröm? Jag hade inte väntat mig det svaret.

Fler solar

Vi satt ute och vinden svepte omkring mig varm och laddad. Dorian berättade att de hade flera solar ovan molnen, men bara en blev synlig. Då den dök upp, kom alltid oväder med åska och häftiga regn. Vi fick uppleva ett. Aldrig har jag varit så rädd - trots att de talade om att de ledde blixten och tog vara på den, för att de behövde den. Jag var matt efteråt.

Vi blev lämnade tillbaka på samma sätt som vi kom... Bomp! Jag vaknade och satte mig upp i sängen och sa till min man: "Nu har jag drömt igen" och berättade. Han flinade förläget och sade:

"Dom där jäklarna berättar ju om det vi gör på vårt jobb. Jag arbetar med koaxialkabel där man sänder telefonsamtal via radiovågor i en kabel. Men vi har ett system under utveckling som heter PCM där man just hackar sönder samtalen till elektriska impulser och sänder dem via ett medium och sedan sätter ihop dem i andra änden i en liknande möjlighet."

Efter denna senare dröm hände något underligt. När jag gick till lunchen på mitt arbete för att äta älsklingsrätten ris med frikadeller och curry, blev det tvärstopp. Jag kunde inte ens gå upp i matsalen och skulle aldrig mer sätta min fot där. Jag fick gå på "Gröna Linjen" och äta grönt.

Efter maten på det främmande stället och Dorians och mina gräl om "ÄTA DÖDSFRUKTAN" från angestfyllda djurs kött, vände det sig i magen och jag blev vegetarian på en natt.

Att drömmar kan ge sådana intryck och följder - det är underligt.

Ten Sannebrant

Engelsk växtfysiolog

Vänder upp och ner på Darwin?

STOCKHOLM (SkD). Har han hittat nyckeln till en av tillvarons stora, olösta gåtor?

Kan hans "arkitektritning" få oss att ana den ofattbara mekanism som styrs av vad vi kallar Slumpen, Odet, Gud, Allah o s v. En mekanism som han menar formar människor, djur och växter både fysiskt och psykiskt?

Den engelske växtfysiologen Rupert Sheldrake är osäker på sin "ritning". Han har utmanat hela den etablerade vetenskapen och det finns prissummor till de forskare, som via experiment kan visa att hans ritning är felaktig.

Rupert Sheldrake har i ord och bild beskrivit sin hypotes i en bok, som nu finns på svenska: "Mot en nylivsvetenskap".

Boken har väckt världen rabalder inom den etablerade forskningen.

- Har Sheldrake rätt, har vi i alla år haft fel. Antingen är Sheldrake en ny Einstein - en given nobelpristagare - eller också bör hans bok brännas på bål, menar forskare, som tagit del av hans tankar.

Själv svarar Sheldrake, utan någon Nobelprisluck i ögonen:

- Ni är prisvärda, om ni genom experiment visar, att jag har fel. Jag har själv inte kunnat det, trots alla mina försök.

Osynliga samband

Rupert Sheldrakes skiss anknyter till den så kallade helhetssyn, som börjar växa fram inom en rad olika områden, t ex alternativ medicin, hjärnforskning, psykiatri, psykologi, pedagogik, teologi. Den utgår från att människan inte bara är vad vi kan se, höra, känna, lukta och smaka på. Utan en del i något större.

Att vi inte märker detta beror på att vi, åtminstone i vår materiella värld specialiserat oss på att studera människan i hjärta och trott och så en allt förklarande helhetsbild genom att lägga ihop alla bitarna - som i

ett pussel.

Helhetssynen hävdar, att det finns osynliga samband mellan pusselbitarna. Samband som anses ha varit kända av de vise i östern i Årtusenden.

Väst ser inte skogen för bara träd. Helheten är något mer än summan av delarna.

Vad finns i TV:n?

Sheldrake jämför med en TV-apparat:

Väst bär sig åt som om man trodde, att TV-programmen på bildskärmen var avbilder av små, små figurer inuti apparaten.

Och så söker man med alla tänkbara hjälpmedel få syn på dessa. Man vill inte lyssna på dem, som påstår att det finns osynliga vågor i luften, och att programmen kommer kanske så långt ifrån som från månen, där människor är på besök.

Man kan inte tänka tanken att vår hjärna fungerar som en mottagare. Och att vi via olika våglängder kan få in program från skilda håll. Både gamla inspelade filmer och direktsändningar.

Ändå stirrar vi fascinerade på TV-apparater varje kväll. Har TV förblindat oss?

Reparatör behövs

Om en TV-apparat går sönder så vet vi, att vi behöver skicka efter en reparatör. Annars frå vi inga bilder.

Reparatören kan se var felet finns och sätta dit en reservdel. Det är t ex vad våra skickliga kirurger gör.

Men det tragiska är, att reparatören i det här fallet är bergfast övertygad om figurerna på rutan tillverkas inne i apparatens vindlingar.

De som vill veta mera om Sheldrake kanske kan slå på TV-apparaten i kväll, fredag. Det ryktas om att Aktuellt ska ha ett inslag.

Om ni inte tror vad han säger, så visa att han har fel.

Ni får pris, om ni kan hitta honom inne i er TV-mottagare. Och även om TV-Aktuellt inte sänder något inslag. Hav tåmot.

Ni kan säkert få ett stort, fint Nobelpris, om ni hittar Aktuellt redaktionen i er apparat.

HANS BRATTBERG

Mannen med teorin att människorna härstammar från aporna. Charles Darwin hade fel enligt en engelsk växtfysiolog. Här ett nidsporträtt av Darwin.

Darwin hade fel?

En nytänkare som vänder upp och ner på Darwin? En ny Einstein? Eller en galen forskare, vars böcker borde brännas på bål?

En engelsk växtfysiolog, Rupert Sheldrake har en ny hypotes om alla levande organisms utveckling och beteende, inklusive människans.

En ny förklaring om människans utveckling och beteende har en engelsk växtfysiolog kommit fram till. Han kan komma att vända upp och ner på Darwins alla teorier.

Överfysiska dimensioner

UFO-fenomen rapporteras ofta beskriva beteendemönster som kan betecknas som omöjliga mot bakgrund av kända naturlagar. Föremål har uppnått oerhörda hastigheter på något ögonblick och utan att man uppfattat någon acceleration. Ofta beskrivs också tvärvinkliga kursändringar till synes utan fartminskning. Nattetid lyser de; ibland på ett pulserande sätt och ofta mycket intensivt. Övergång från en färg till en annan tillhör också de slag av iakttagelser som förekommer regelbundet. Förändring av form och storlek har också observerats. Ibland har objekt förefallit på ett egendomligt sätt genomskinliga. De kan vidare ha dykt upp från "ingenstans" (materialisation) för att åter igen bli allt mindre urskiljbara och kanske helt försvinna (dematerialisation). I de flesta fall har de uppträtt helt ljudlöst, medan en del rapporter talar om väsande, sprakande och ibland t.o.m. bullrande ljud.

De varelser som observerats i samband med en UFO-händelse, oftast i samband med en landad farkost, förtjänar också ett kort omnämnande. Vanligen har mänskliga likheter varit påfallande, även om form och storlek som helhet och i enskilda detaljer skiftat. Det förefaller dock inte som om det skulle röra sig om en ensidig typ av varelser av rapporter att döma. I en del fall har de beskrivits i termer av skönhet och utstrålning som något slags gudalikhande uppenbarelser. Men i enskilda fall talas det också om groteska varelser; ibland om "organismer" helt utan mänskliga likheter. Vid närobservationer i samband med landade farkoster har varelser ibland rört sig såsom i viktlost tillstånd. Människor som uppgivit att de haft kontakt med rymdvarelser har talat om telepatiska erfarenheter, dvs. direkt kommunikation utan användning av tal- och hörselorgan.

En uttömmande katalog över märkliga detaljer låter sig inte göras i detta sammanhang. Den som söker vidare i dokument och litteratur kommer dock inte att undgå sådana exempel. Tillsammans förekommer de i så stor utsträckning, att det för många anses tyda på att ett UFO är något mer än enbart en farkost från en tekniskt högt utvecklad civilisation - en besökare från rymden som hälsar på ungefär på samma sätt som vi själva börjat utforska främmande himlakroppar. De farkoster och varelser som visat sig skulle inte vara bundna av de fysiska begränsningar som normalt gäller för oss. Överensstämmelsen med fenomen inom det parapsykologiska området har ofta betonats. Många anser därför att likartade mekanismer och energiformer skulle vara inblandade. Därav har också följt en orientering mot den gängse parapsykologin och till s.k. "ockulta" fenomen som ett sätt att öka förståelsen av UFO.

Det bör dock noteras, att detta är ett kontroversiellt kapitel. En del ufologer vill helt bortse från dessa möjligheter, medan det finns andra som vill renodla UFO-fenomen till att vara "ockulta manifestationer". Denna tvist bör i sig själv tolkas som så, att den sidan av problemet också beaktas vid en total studie av UFO-problemet. Information om fenomen av det slag som här har antytts är fortfarande till stora delar ofullständigt dokumenterad och systematiserad. Det föreligger ändå skäl att överväga den, inte minst med tanke på att sådan information med likartat innehåll återkommer från skilda delar av världen. Även om det alltså föreligger osäkerhetsfaktorer är det svårt att helt bortse från de parapsykologiska fenomenens relevans i anslutning till UFO-fenomenen.

När det gäller UFO är situationen annorlunda. Det är ett område där forskningen ännu befinner sig i sin början. Att ämnet inte heller är accepterat gör inte saken lättare. Man kan inte i förväg förutse var och när ett UFO-fenomen kommer att uppträda. Kunniga och tränade observatörer med kameror och annan teknisk utrustning kan alltså inte vara på plats.

UFO-fenomen gör intryck av att uppträda spontant på skilda platser och observeras i allmänhet av en slump. För observatören är det vanligen en mycket oväntad och okänd situation. Ofta blir det en upplevelse som är skrämmande eller på annat sätt engagerande. Det rör sig alltså om helt vanliga människor som i de flesta fall är ovana vid att göra observationer och beskrivningar av vad de upplevt. Mätinstrument för UFO-observationer är således i allmänhet människor som av en slump får uppleva något oväntat och sällsamt. Som sådana kan de vara av skiftande kvalitet. En viss mängd bluff, fantasi och feltolkningar kan aldrig uteslutas.

Den UFO-forskning som bedrivs gäller därför till stor del att i efterhand söka fastställa trovärdighet och exakthet beträffande observatörens uppgifter och att i övrigt söka så många bekräftande fakta som möjligt om händelsen som sådan och om enskilda detaljer. Detta gör UFO-problemet ganska otympligt att bearbeta. Ytterligare ett problem är, att UFO inte på ett naturligt sätt kan inordnas i någon känd vetenskap. Frågan hänger inte på ett naturligt sätt samman med aktuella teorier och problem inom någon speciell vetenskapsgren. Alla sådana metodologiska problem, kan vara några orsaker till att vetenskapen tvekar inför problemet. Det oförklarliga kan bli ett hot i stället för en utmaning. Ofta blir det därför något som man inte vill ta riktigt på allvar.

"UFO är något som sätter myror i huvudet på observatören." Detta är den definition på UFO som framförts av en vetenskapsman. Enligt denna definition skulle svaret på UFO-frågan finnas hos den som ser fenomenen, dvs. i form av misstolkningar, hallucinationer osv. Det är helt uppenbart att detta är en mycket grov och orättvis generalisering. Betydligt allvarigare är den misskreditering som på detta sätt riktas mot tusentals vittnen till UFO-fenomen. Åtskilliga av dessa måste även av oberoende bedömare anses som mycket pålitliga och kunniga.

I likhet med vad som sker i varje livssituation föreligger inre psykiska processer även vid UFO-observationer. Detta måste man ta hänsyn till. Perceptionsprocessen - de mekanismer varigenom vi uppfångar och tolkar sinnesintryck - är komplex och fungerar olika från individ till individ. Man måste vara klar över att den information som man får kan vara förvrängd i ett eller annat avseende. Händelsen blir därför inte mindre intressant. Betydelsen av möjliga feltolkningar måste vägas olika beroende på samtliga omständigheter i fallet.

Möte med det OKÄNDA

En undersökning gjord av Allers visar att en del av svenska folket haft så övernaturliga upplevelser. Tex sanndrömmar, varsel, möten med dödas andar. Om du upplevt något du gärna vill berätta om, skriv till oss. Adressen är Allers, 25185 Helsingborg. Märk kuvertet "Möte med det okända".

Ett kvinno- skri ekade och spökbåten upplöstes i dimman

Jag var 18 år, och på mitt andra år på sjön. Jag och en kamrat hade blivit akterseglade i Bordeaux i Frankrike. Vi var unga båda två, och tog det som ett spännande avbrott.

Efter en tid försökte vi att få ny hyra. Sent på kvällen kom vi ut på en pir, som vi aldrig sett eller besökt förut. Vi tyckte båda, att det var en aning kusligt att gå där.

Vi tittade på varandra och en underlig kyla kändes i hela kroppen. Nej, nu går vi tillbaka", sade min kamrat. "Det känns som på en gammal kyrkogård", och jag höll med honom.

Vi gick samma väg tillbaka, och då låg där plötsligt ett tremastat segelfartyg vid kajen.

Mycket gammal

Vi gick fram mot fartyget, och i gaslyktornas sken såg vi att hon var mycket gammal. "Hon har kanonportar", viskade min kompis.

Plötsligt stod en man vid relingen och betraktade oss. "Vill ni ha hyra ombord", sa mannen med en egendomlig engelsk dialekt. Han fortsatte: "Jag är kapten ombord och vi behöver två man innan vi seglar. Ni ser ut att passa, kom ombord så får vi talas vid. Fartyget är från Hebriderna och vi ska gå dit i natt, och sedan går vi till Norge."

Vi gick upp för landgången, den verkade nästan oppruttet och kved och knakade, men den höll. Kaptenen sträckte fram en hand till hälsning. Det var som att ta döden i hand, iskall och benig. Det var mörkt på däck så vi kunde inte urskilja hans ansikte. "Ni ser ut att frysa", sa han. Gå in i kabyssen så får ni något att värma er med, kom sedan till min hytt, så får vi talas vid.

Byssan var lite upplyst, så vi gick dit och bankade på. Dörren öppnades av en ung flicka, som bad oss stiga in. Hon hette Evelyn och var dotter till kaptenen.

Köksknivar och yxa

Hon var mycket vacker, men ansiktet var onormalt blekt, och det var svårt att bilda sig en uppfattning om hur hon egentligen såg ut. Vi tittade oss omkring och maken till köksutrustning hade vi aldrig sett.

Plötsligt såg vi köksknivar och en yxa, och vi tittade på varandra, ty dessa saker kände vi igen från ett museibesök en gång, och de var enligt vad vi kom ihåg från 1600-1700-talen. Evelyn räckte oss var sitt tennstop med någonting som verkade lika kallt som allting annat denna underliga natt. När flickan vände sig om tömde vi kvickt våra bågare i ett lerfat, som stod bakom oss.

"När ni nu druckit fartygets skål är ni member of crew och i natt måste ni följa med fartyget, antingen ni vill eller ej", sa flickan.

"Men vi har ju inte mönstrat på ännu", sade vi.

"Det behövs inte. Kaptenen bestämmer om vilka som ska gå med oss i natt", svarade hon. "Kom nu!"

Vi gick bakom henne akterut.

"Hur gammalt är fartyget, och vad för sorts skepp är det egentligen", frågade jag flickan.

"Nu när ni druckit fartygets skål får jag tala om det. Hon är byggd 1738 här i Bordeaux".

"1738", sade vi båda med en mun. "Men då finns hon inte mer".

"Nej", sade flickan. "Det är många år sedan vi seglade från denna hamn första gången. Men vi återvänder vårt hundra år för att mönstra två nya i besättningen."

Upplöstes i dimman

Vi var ombord på ett spökskepp! Skeppet hade förlit med man och allt på den första resan uppe vid Hebriderna.

Vi hade kommit fram till kaptenens dörr och Evelyn knackade på. "Kom in", hördes hans röst. Vi befann oss mitt för landgången, och just när kaptenen öppnade sin dörr tog vi båda ett långt språng upp på landgången och rusade i land.

Det hördes ett kvinnoskri som skar genom mörk och ben och ett fruktansvärt dån och brak när landgången försvann i intet. Fartyget hade plötsligt alla segel satta och upplöstes i dimman när det lämnade kajen.

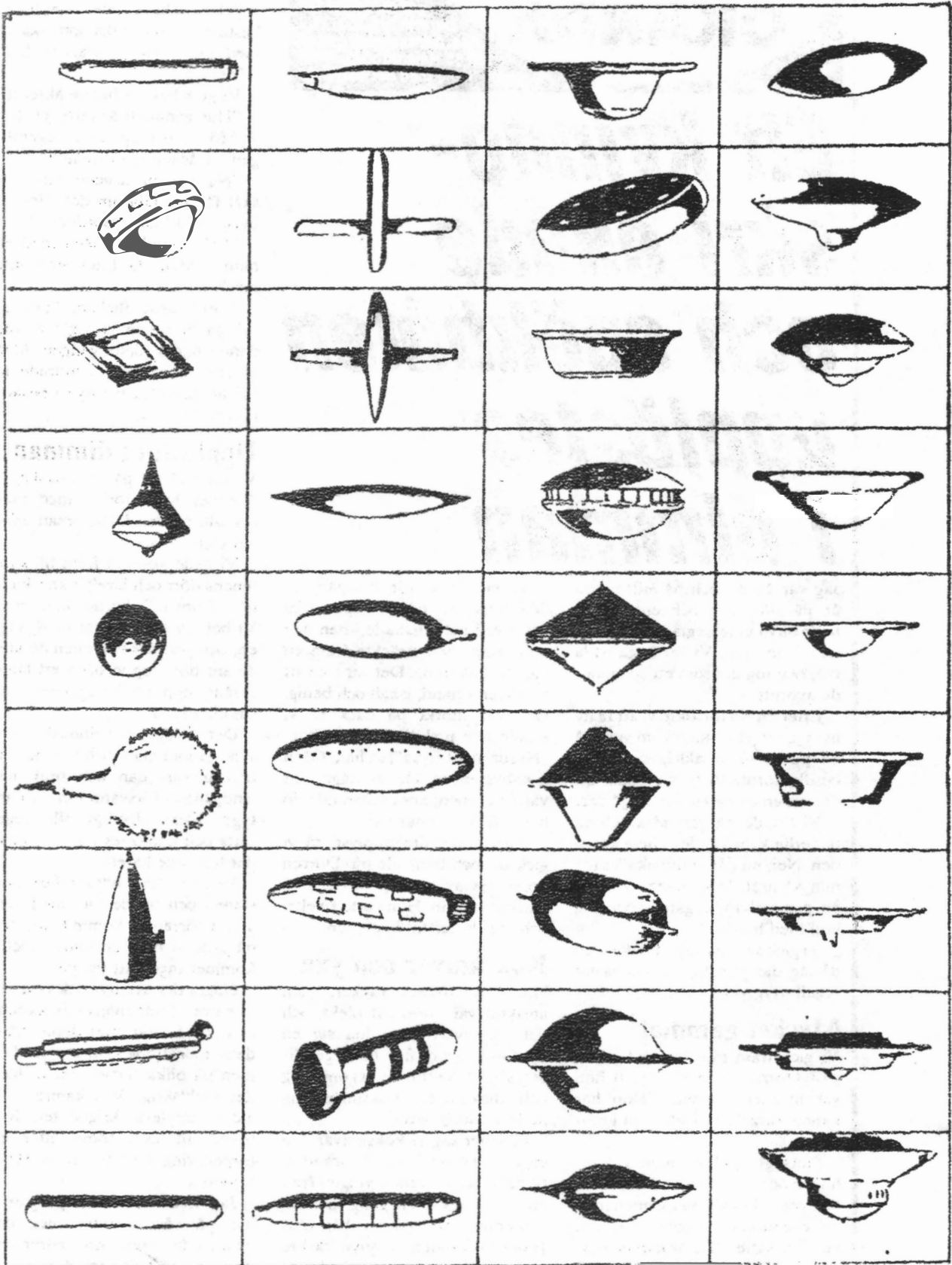
Vi gick med högsta fart mot staden och talade inte med varandra förrän vi kommit dit, och då sade vi med en mun: "Detta kommer ingen att tro på".

Några fler äventyr fick vi aldrig uppleva tillsammans min kamrat och jag. En tid efter denna händelse mönstrade vi ut samma dag, men på olika fartyg. Sedan blev det världskrig. Min kamrat fick aldrig uppleva krigsslutet, han sover sin sista sömn efter en torpedering i närheten av Hebriderna.

Jag själv tänker nu på gamla dar på vårt äventyr med det okända fartyget, och undrar om dess kapten och hans dotter kan ha något samband med min kamrats död i unga år. För varför torpederades annars hans båt just vid Hebriderna.

Klippanbo

Alla UFO ser inte ut som "tetat". Det har iakttagits en mängd olika typer. Här visas en del av dessa.

Kvinna undersöktes ombord på UFO!

Ur "U F O" nr: 5, 1977.

En amerikansk kvinna berättar här hur hon blev undersökt ombord på ett UFO. Händelsen inträffade den 26 augusti 1975 i närheten av Fargo, North Dakota i USA.

Namnen på huvudvittnena har fingerats på grund av känsligheten i detta fall samt därför att vederbörande inte vill figureras i massmedia.

Fru S.L. från Fargo har under hypnos berättat följande: Den 26 augusti 1975 blev hon samt två andra personer tillfångatagna av en UFO-besättning. Vid 15.30-tiden var fru S.L. på väg från Fargo tillsammans med sin dotter Jackie och dennas pojkvän Terry. Efter en vänstersväng på väg 94 mellan städerna inträffade följande händelse.

De var på väg mot Bismark och befann sig på en plats 70 kilometer väster om Fargo, då de hörde "ett väldigt dån". Det beskrivs av fru S.L., som högre än åskan men ungefär samma muller. Hon fortsätter:

- Plötsligt öppnade sig himlen och åtta eller tio lysande föremål svävande ner från skyn. Det var orangelysande runda bollar.

- När vi fattat att det var en hel kö med lysande föremål framför oss, svängde vi bilen och ställde oss längs med dem och jag vevade ner fönstret.

- Jag sade: "ser ni vad jag ser?" De andra svarade ja och Jackie sade: "Kör, vi måste tala om det här för någon", och hennes pojkvän sade: "Vi sticker fort som fan härifrån, dom där stannar ju inte!"

- Senare, klockan 17.00, var vi framme i Tower City, ca 70 kilometer från Fargo.

- När vi anlände dit, visste jag inte var vi var och inte heller hur mycket klockan var. Först senare förstod vi, att vi fått någon sorts blackout.

När trion nådde Bismark klockan 20.00 noterade fru S.L. att hon hade en onaturligt kraftig menstruation, trots att det inte var den naturliga tidpunkten för hennes mens.

Emellertid försattes fru S.L. under hypnos av dr Leo Sprinkle vid Wyomings universitet. Under hypnosen berättade hon, att hon blev förd ombord på ett UFO. Hon kläddes av helt naken och utsattes sedan för en grundlig medicinsk undersökning av en varelse med "elastiska bandage" runt huvudet.

Enligt United Press International liknade varelsens kropp brun vinyl och fru S.L. beskriver varelsen i stort sett, som en mumieliknande figur och säger:

- Till och med våra skallar öppnades och alla delar av hjärnan undersöktes. Vi dissekerades som grisar!

Dr Sprinkle förklarar ordvalet på följande sätt:

- Hon säger, att det kändes, som om hon var en gris som dissekerades. Det är en beskrivning, som vi har fått från andra människor, som hävdar, att de har undersökts på liknande sätt. Det är en sorts känsla av likgiltighet, kanske samarbetsvillighet eller

vanmakt. Det verkar som om de inte har tagit någon skada av dessa ingående undersökningar. Det är iskalla vetenskapsmän i dessa UFO:n, som utför sitt arbete väl.

Fru S.L. berättade under hypnosen, att något slags knivliknande eller nålliknande instrument kördes upp i näsan vid undersökningen. Hon säger vidare, att hennes näsa flera gånger under undersökningen torkades med någonting. Hon påstod också, att hon tidigare hade besvärats av en hålighets vid näsroten, som sedan dess helt försvunnit.

Det förekom också en undersökning av fru S.L.'s underlivsorgan. Ett klart ljus lyste på hennes ansikte från en plats ovanför hennes huvud. Hon berättar också, att vid undersökningen tryckte varelsen ofta på några knappar på ett panelbord.

Fru S.L.'s 15-åriga dotter Jackie hypnotiserades också, men tydligen hade hon inte förts ombord på UFO:t. Hon säger, att det kändes, som om hon hade blivit placerad till vänster om bilen ute på ett fält. Hon verkar att totalt ha förlorat kontakten med de övriga två under händelsen.

Dotterns pojkvän vägrar medge, att han var närvarande vid själva undersökningen. Emellertid säger fru S.L., att också han hade förts ombord.

Det finns ytterligare två huvudvittnen till de lysande föremålen den 26 augusti. De ringde till flygbasen i Grand Forks för att rapportera sina iakttagelser. Ett meddelande rörande den aktuella observationen inkom också till North Dakotas polishögkvarter.

Jerry Clark, en av forskarna i fallet, uppfattar vittnena på följande sätt:

- Med anledning av att jag är personligen intresserad, så har jag sammanförts med vittnena. Det man först fäster sig vid, är deras uppriktighet. Jag menar, att de verkligen tror på det de berättar. Jag tror, att de har upplevt någonting, som de inte kan förklara. För den skull tror jag därför inte på rena fantasier, man jag kan säga, att det är en väldigt underlig berättelse. Så underlig, att jag aldrig tidigare påträffat något liknande.

Professor J. Allen Hynek deltog också i utredningen. En TV-station i Chicago (WLS-TV) betalade Hyneks utlägg till Fargo, som omkostnader för en del av det program de gjorde om UFO-fenomen. Hyneks kommentar till fallet var följande:

- Hon (fru S.L.) verkar leva med en hemsk upplevelse. Jag anser, att hon tror sig ha blivit förd ombord på ett UFO. Med andra ord, så tror jag att hon inte ljuger.

Slutligen säger huvudvittnet fru S.L.:

- Jag har inte fantiserat ihop denna händelse. Om jag hade velat bli kändis hade jag antagligen betett mig på något annat vis.

Källa: Skylook

Söder om staden Jimenez i ett område omgivet av delstaterna Chihuahua, Durango och Coahila, på 23 grader, 40 minuter nord och 103 grader, 45 minuter väst, ligger en av Mexicos mest förbluffande gåtor — Tystnadens zon.

I det 22 kilometer långa området, uppträder en hel rad märkliga fenomen: det är omöjligt att sända och ta emot radiovågor, irrande ljus visar sig nattetid, meteoriter anländer från rymden som om de varit styrda av en intelligens, och fantastiska mutationer drabbar floran och faunan.

I gryningen den 11 juli 1970, avfyra- des en Athenaraket utrustad med kärnstridspets, från en atombas i Utah, USA. Den programmerade banan skulle föra raketerna över experimentfältet i White Sands, New Mexico, där den skulle landa en timme efter uppskjutningen.

Roboten anlände dock aldrig till slutmålet. En serie noggranna beräkningar visade, att den istället landet i ett område omedelbart norr om Gomez Placio i Durango, Mexico.

I veckor finkammade en amerikansk specialstyrka varenda kvadratkilometer av ökenområdet. Den 2 augusti hittades Athenaraketen i en krater nära byn Ceballos, och bärgades under stor sekretess.

Varför flög den mot, och föll ned i Tystnadens zon? Var det en oförutsedd felfunktion, eller var det "främmande inblandning" som fick den att störta i just detta mystiska område? Händelsen fick Wernher von Braun att resa till platsen, men vad han eventuellt fick fram har aldrig offentliggjorts av de amerikanska myndigheterna.

Mysterierna har pågått under mycket lång tid.

För åtta år sedan vistades en metallurg och ingenjör vid namn Harry Augustus de la Pena i området. Han genomförde tekniska undersökningar för att utröna förekomsten av olja, då hans radio tystnade medan han lyssnade på sändaren i Ceballos. Efter att ha kört en sträcka fungerade radion igen, som om ingenting hänt.

Plötsligt tystnade radion ute i öknen

Med anledning av radiomottagarens märkliga beteende, organiserade de la Pena en expedition till området. Bland vetenskapsmännen som deltog fanns doktor Luis Maceda, chef för den antropologiska avdelningen vid kulturcentret i La Laguna.

Utrustad med en mycket känslig radiomottagare, begav sig forskarna in i Tystnadens zon. På samma sträcka som

tidigare, tystnade mottagaren oförklarligt. De la Penas teori går ut på, att avbrotten i radiovågorna beror på en stor koncentration av magnetiskt järn i marken, som liksom skapar en magnetisk virvelström. Hans teori har dock aldrig kunnat bekräftas.

De märkliga djuren finns bara här

Andra undersökningar avslöjar, att vissa arter av fauna och flora i området, är helt annorlunda dem som finns i omgivande trakter. Dessa förvillande skillnader har inte heller kunnat förklaras.

Man har t ex konstaterat, att sköldpaddor i området av Ceballos har ett oregelbundet mönster av exakta trianglar på skölden, i motsats till det normala mönstret, som består av oregelbundna fem- och sexkanter.

Områdets tusenfotingar visar en purpurfärgad pigmentering, som är olikartad de normala och floran visar liknande mutationer. Forskarna har funnit att dessa abnormiteter är vanliga i området.

Efter experiment på University of California, har forskarna tvingats klassificera Ceballos sköldpaddor som en ny art. Nya experiment har resulterat i det otroliga: När de "nya arterna" från Ceballos anpassade sig till en miljö utanför Tystnadens zon, fick avkomman de normala och karaktäristiska teckningarna på skölden!

Mutationerna tros bero på en onormalt hög energinivå i området, men ingen kan enas om källan till den. Kommer energin från jordens inre eller utifrån rymden? De la Pena är av den uppfattningen, att den härrör från verkningar av kosmisk strålning.

I Tystnadens zon finns också vissa märkliga klippor, kolsvarta och skinnande. Lokalbefolkningen kallar dem guijolaer. Laboratorieprover visar, att guijolaerna innehåller åtskilliga metalliska mineraler. Man har också konstaterat att de kommit från rymden. Det finns dock märkligt nog inget stoft på dem och de är inte begravda eller nedborrade i marken, utan ligger ovanpå den.

Tystnadens zon har också en anmärkningsvärt hög meteorittäthet, vilket lett till förbluffande iakttagelser.

Den 8 februari 1969, föll en av meteoriterna ned i byn Allende. Den tillvaratogs av amerikanska forskare, som efter undersökningar fann att materialet är det äldsta som någonsin påträffats, eller som man vet existerar i universum.

En annan meteorit väckte också stor uppmärksamhet, då den hade ingraverade tecken på ovasidan. Tecken, som inte kunde ha uppstått på grund av naturliga eller tillfälliga orsaker.

Medan dessa undersökningar pågick, observerades en annan meteorit av amerikanska forskare vid Cape Kennedy. Meteoriten närmade sig hastigt jorden och var uppenbart på kollisionskurs med en Mariner rymdsond. Omedelbart före kollisionen vände emellertid meteoriten åt sidan för rymdsonden, och återupptog därefter sin kurs mot jorden.

Den gick i kretslopp runt vår planet och då den nådde området vid Tystnadens zon, landade den. Men var det verkligen en meteorit, eller var det ett föremål kontrollerat av intelligenser?

Nattetid kan bländande ljus iakttas i Tystnadens zon. De ser ut som kraftiga bilstrålkastare, men rör sig hastigt upp och ner, och far sedan iväg över slätten.

De gamla i området säger, att dessa ljus är den övernaturliga uppenbarelsen av "den smyckade vagnen". Legenderna om denna har förts vidare genom generationerna. Den handlar om en diligens från kolonialtiden, som förband alla samhällen i området, enligt folktron kommer "den smyckade vagnen" tillbaka från det okända, för att hemsöka området där den brukade färdas.

Här landar rymdens utforskare av jorden

De la Penas teori om dessa ljus går ut på, att området för miljoner år sedan var ett hav och senare en sjö (Myran). Det är därför möjligt, att där finns höga koncentrationer av svavel och fosfor, som i förbindelse med den höga koncentrationen av magnetism, reagerar och producerar ljusfenomenen.

En amerikansk forskare doktor Richard Downs från NASA, har en ännu mera fascinerande teori.

Han tror, att de märkliga fenomenen beror på att jordens rotation alstrar elektriska virvelströmmar och magnetiska malströmmar i vissa områden på vårt klot. Ett sådant område finns mellan den 26 och 28 breddgraden. Tystnadens zon ligger i anslutning till dessa breddgrader.

Vid jordens rotation verkar malströmmen som en vakuumpump, som fångar in himlaföremål i sin närhet. Malströmmens inre skulle kunna verka som en tunnel, som ger fritt tillträde för de kosmiska strålarna, som anses vara orsaken till de förbluffande mutationerna i Tystnadens zon.

Seriösa forskare anser nu på fullt allvar, att området vid Ceballos kan vara en ankomstplats för farkoster från rymden. De många olikfärgade ljusen som setts flyga omkring i området, härrör kanske från rymdfarkoster, som stiger ned genom den magnetiska tunneln, enligt en teori.

Myndigheterna tiger

● — Artikeln i Arbetet är ett av tusentals bevis för UFO-aktiviteterna mot jorden. Militärer och politiker världen över känner till sanningen men väljer att tiga, säger major Colman S von Keviczky, amerikansk UFO-expert.

UFO-expert om Arbetets artikel

□ Av
SVANTE FREDRIKSSON
MALMÖ: Major Colman S von Keviczky, amerikansk UFO-expert, granskar under några sekunder Arbetets artikel om ett UFO-larm i Glumslöv.

— Se där, ännu ett av tusentals bevis för utomjordiska aktiviteter. Myndigheter och militär världen över vet vad det handlar om, men de väljer att tiga inför sina folk.

— Det måste bli en ändring på detta!

Gästföreläsare

Major vonKeviczky, en färgstark gråhårsman med militärt förflutet i Ungern, spänner ögonen i reportern för att förvissa sig om att varje ord skrivs ned i anteckningsblocket.

von Keviczky var gästföreläsare hos Malmö interplanetariska sällskap i går kväll. En tillställning som hölls i en lånad källarlokal på Lorensborg.

— UFO-problematiken måste nå ut till alla. Det handlar om hela vår existens, förklarade den celebre gästen och lät åhörarna vänta länge och väl för att den närvarande pressen skulle få sitt.

UFO-sällskap

von Keviczky är grundare av organisationen Icufo, ett verkligt seriöst och vetenskapligt UFO-sällskap att döma av de dokument som ledaren presenterar. vonKeviczky hävdar att supermakterna rustar mot utomjordiska anfall i lika hög grad som för terrorbalansens skull.

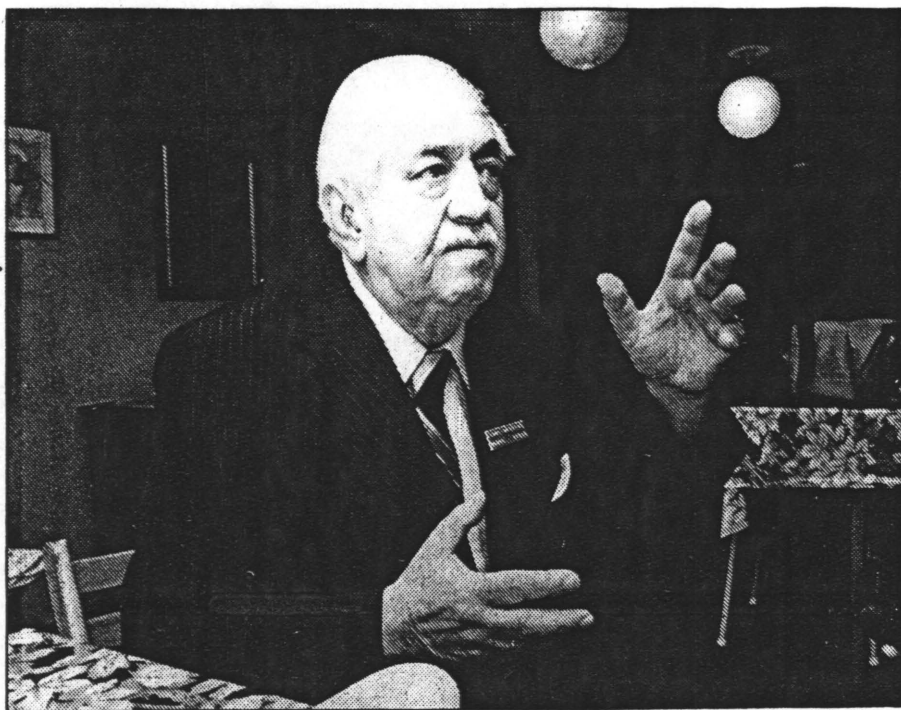
— Det finns otaliga bevis för att militären i olika länder skjutit mot flygande föremål. Ett färskt exempel är en attack i Köln den 25 juli i somras. Tidningarna skrev om skjutningen och militären dementerade.

— Aktioner av det här slaget är en ren provokation mot andra solsystem och hotar jordens existens, menar vonKeviczky.

Via kontakter i FN försöker han få slut på den "militära aggressionen mot UFO". Detta kan få det positiva med sig att utomjordiska krafter sätter stopp för det annalkande atomkriget, menar von Keviczky.

Forts.

— Människorna måste få veta vad militären och politikererna vet, säger von Keviczky när han synar UFO-rapporten i torsdagens Arbetet. Där förekom en skiss av ett flygande föremål som Siv och Mikael Warendalk sade sig ha sett från sin balkong i onsdags.

● — Aggressionen mot andra solsystem hotar jordens existens, menar major von Keviczky. Foto: KRISTER MALMSTRÖM

USA-majoren som vet allt om flygande tefat — Jordens existens är hotad

■ — UFO-rapporten i Arbetet är bara ett av tusentals bevis för de utomjordiska aktiviteterna mot jorden. Militären världen över har order att skjuta mot alla UFOs samtidigt som man försöker miss-tänkliggöra alla som engagerar sig i frågan.

Major Colman S von Keviczky, amerikansk UFO-expert, var på malmöbesök i går. Han passade då på att kommentera vittnesmålet om ett flygande föremål i Glumslöv som Arbetet berättade om i torsdags.

STOLEN AV METALL SMÄLTE NÄR HAN SATT PÅ DEN!

Ur Allers nr. 39, 1983.

Man minns vilken uppståndelse det var när Uri Geller böjde knivar och gafflar. Det är bara barnleken mot vad det brasilianska psykiska fenomenet Thomaz kan utföra.

Han kan förvandla ett helt vanligt mynt till en underbar medaljong utan att myntet ens lämnar ägarens hand. Och han kan plötsligt försvinna framför förbluffade vittnens ögon för att sekunden därpå uppenbara sig tio mil därifrån.

Mannen med den otroliga psykiska förmågan är 37-åriga Thomaz Goutinho och från hela världen reser forskare och vetenskapsmän till hans hem i Brasilien för att bevittna hans märkliga krafter. Dr Lee Pulos, psykisk forskare vid Cambridge universitet i England, var en av dem som

besökte Thomaz, som till vardags är apotekare. När de åt middag tillsammans fick han till sin bestörtning se Thomaz gå rakt igenom salladsbordet utan att en sak rubbades. Och när de satt till bords på metallstolar smälte efter några minuter sitsen på Thomaz stol som om det varit smör. Den brasilianske psykiatern Moacyr Uchoa berättar:

— Vid ett tillfälle var Thomaz och hälsade på mig i mitt hem i Sao Paolo. Jag inbjöd honom att följa med till mitt lantställe tio mil utanför staden. Vi körde iväg, men när vi kört en liten stund sa

Thomaz att han glömt cigaretter. Jag stannade vid en bensinstation och såg honom gå in i serveringen, men sedan kom han inte ut igen. Den förbluffade expediten vid tobaksdiskens talade om att han klivit in genom dörren och så bara försvunnit.

Jag ringde min hustru och talade om att vår gäst var försvunnen. "Visst inte", svarade hon. "Han kom hit alldeles nyss." Han hade helt enkelt på telepatisk väg förflyttat sig de tio milen.

Parapsykologiske forskaren Claudio Caparelli har vid tre olika tillfällen bevittnat hur Thomaz fått ett kristusporträtt att blöda. Vid ett av tillfällena lyckades han tom fotografera fenomenet.

Vetenskapsmän och forskare som kommit i kontakt med Thomaz är eniga om att han är helt unik. Det finns många människor med överpsykisk förmåga. En del kan böja metallföremål, andra är clairvoyanta och mycket annat, men Thomaz kan allt.

Vid tre tillfällen har en forskare bevittnat hur Thomaz fått ett kristusporträtt att blöda. Vid ett av tillfällena kunde han tom fotografera det.

SOM BLOTT MINA ÖGON SE

- Det är bara ett fåtal djurarter som kan se färger på samma sätt som människan - de flesta djurarter upplever tillvaron som ett svartvitt foto. Oénis Lindbohm, känd för sina minnen ur tidigare liv, utvecklar här en liten dubbelbottnad historia baserad på tanken att ingen jordisk livsform skulle fått färgseende.

De förstår inte. De har aldrig förstått vad jag menar och de kommer heller aldrig att göra det. Hur skulle de kunna? Jag har en egenskap, som de saknar. De vet inte något om detta, som jag upplever: de saknar rentav ord för detta. Och det dröjde ju många år innan jag fattade vad det var de saknade - hur skulle de då kunna förstå vad det är jag äger? Deras egenskaper är egenskaper som jag också har, men dessutom har jag ytterligare en egenskap. Jag kan, liksom alla andra människor, se svart och vitt och alla gråtoner. Men jag ser mer än så: Där de fortfarande ser gråtoner ser jag något lysande, underbart, skönt. Men det finns inget ord i något jordiskt språk för det jag ser.

När de ser regnbågen spänna sin bro i skyn så ser de sju varianter av grått, men jag ser sju... ja, vad skall jag kalla de sagolikt sköna sju? När de ser på en ros och på rosens stängel så ser de bara två nyanser av grått. För dem är världen en rik skala av grå nyanser, alltifrån vitaste vitt till svartaste svart. Och det jag talar om - ja, det fattar de inte och de anser att om jag inte har fel på ögonen så har jag fel på hjärnan... eller ljuger jag för att göra mig märkvärdig.

Så snart jag lärt mig tala (och jag var bara aderton månader gammal när jag kunde göra mig förstådd) ville jag veta vad det kallades, som skilde rosen från bladverket och himlen från dem båda - men de vuxna förstod inte något alls. De lärde mig att det fanns olika nyanser av ljus och mörker, men ibland såg de exakt samma grå nyans hos två ting, som för mig skilde sig på ett annat sätt. Rosens nyans (vad annat ord?) är ju som en trumpetstöt, ett skrik av jubel, i förhållande till gräsmattans nyans och över alltsammans spänner himlen sin underbara kupol av en tredje nyans.

De vuxna i min omgivning blev oroade över mina obegripliga frågor och till slut tystnade de ner mig med hot om stryk. Det var då min långa tystnad började - avbruten någon enstaka gång av frågor eller förslag, som missförstods helt och hållet. Som den första gången jag såg tulpanodlingar. Jag tyckte att man skulle skilja nyanserna litet bättre.

- De där tre tulpanerna hör ju inte hemma bland de övriga i den här blomstersängen. Men ingen förstod:

- De är kanske aningens aning ljusare eller mörkare än de övriga, men det syns knappt.

- Syns knappt? Upprepade jag. Den där har ju en ton som påminner om smör, litet fylligare bara. Då stirrade de på mig:

- Som smör? Vad pratar du om egentligen?

- De andra, sa jag, har blodets nyans, litet ljusare bara.

- Är du riktigt klok, du? frågade de och jag teg eftersom det var det enda kloka.

Toner - ja, det är något som de kan skilja på när det gäller ljud, men inte ljus. De kan ställa fram en harpa, en gitarr, en fiol och ett piano. "Nu tar vi alla i c-dur", säger de och sedan spelar de.

Men även om alla fyra instrumenten spelar i c-dur och har samma c, samma h, samma f och så vidare, så är ju karaktären hos de fyra in-

strumenten olika. Harpans h är inte samma som pianots. Karaktären — varje instrument har sin särskilda karaktär.

Himlens karaktär skiljer sig från rosens karaktär. Det finns många nyanser av himlakaraktär och många nyanser av rosakaraktär. Ibland ser människor exakt samma grå nyans hos två föremål, där det ena för mig har himlens karaktär och det andra har rosens. Men var finna ord för detta?

- Han är inte riktigt klok! Det är något fel på honom!
- Åhnej, men han vill göra sig till!
- Ett rejält slag på truten, sen slutar han nog att konstruera!
- Jamen herregud, han kanske inte råår för det, han kan ju ha något fel på ögonen. Han kanske är invalidiserad!

Invalidiserad? De dårarna! Jag ser en skönhet, för vilken det inte finns ord i språket — och de uppfattar mig som mindre valid, som en krympling, en människa med brist. Jag har ingen brist. I stället, tvärtom, har jag något utöver det vanliga.

Men jag lärde mig tåga och växte upp och blev vuxen under ständig tystnad om undret, som bara jag kunde se. Jag gifte mig och satte barn till världen. Ingen fick veta något om min sjukliga avvikelse från det normala. Inte mina vänner, inte min hustru och inte mina barn. Jag lät mig absorberas av vanligheten och blev en normal människa.

Men jag avskyr tanken att min kunskap skall dö ut med mig och därför skriver jag ned detta, i hopp att det någon gång, någonstans, skall finnas någon som fattar och förstår. Jag skriver och i fönstret bredvid mig står två blommor, som i min hustrus ögon är två nyanser av grått. Hon sitter i en stol en bit från mig och sysslar med att virka en duk och min lilla treåriga dotter står här bredvid och tittar på medan jag skriver — och stör mig då och då med sina små dumma barnafrågor.

- Pappa, varför luktar blommor olika?
- Därför att de är olika.
- Men de där två i fönstret luktar olika.
- Det är för att de är olika.
- Nähä, för det är de inte, för mamma säger att de är lika.

Jag tittar åt sidan, på blommorna. Ja, de har kanske samma grå nyans, men olika karaktär. Och min dotters ljusa röst pladdrar obekymrat om kosmiska mysterier:

- Men den ena har samma nyans som smör och den andra samma nyans som tegelväggen därborta — pappa, varför är det så?

Och i den stunden öppnas himlens portar och änglars kör bruser mot mig. Jag är inte längre ensam. Och jag vänder mig bävande mot min lilla dotter och förstår att jag måste lära henne den konst som jag själv så dyrköpt skaffat mig: Tigandets konst.

- Barn lilla, säger jag andlöst. Nu skall pappa och du gå ut och gå och prata om smör och tegel...

Och min hustru virkar oavbrutet, oavbrutet i sin trygga värld.

NYA DIMENSIONER I UNIVERSUM

av

Poul Manne Fredriksen

Vi lever i en värld där begreppen upp och ner (den första och andra dimensionen) kombineras med en tredje dimension som ger rummet djup, och som tillsammans med ännu högre dimensioner kanske tillåter närvaron av parallella världar och en ända högre verklighet.

J.G Bennett (eng. vetenskapsman och filosof) framför i ett av sina verk, teorin om att människan är evighetsblind. Detta skall enligt Bennett uppfattas på det sättet att det inte enbart är våra sinnesorgans uppfattningsområde som är starkt begränsade. Vi fattas ytterligare sinnesorgan som kan få oss att uppfatta de dimensioner som speglar det tidlösa och eviga.

Våra sinnesorgan ger oss en starkt begränsad bild av vår omgivning och det är utan tvivel därför som vi uppfattar oss själv och vårt lilla klot samt universum som tredimensionellt. Men från den biologiska forskningen vet vi att vissa djur (bl.a flera insekter) kan iakttä färger som ligger utanför den del av färgspectrumet som människan kan se. Vi känner även till att flera djur (bl.a delfiner och marvin) kan få fram ljud som de använder när de kommunicerar med varandra, men som vi inte kan uppfatta.

Våra fysiker har med hjälp av olika tekniska apparater (bl.a elektron och foton mikroskop) iakttagit och påvisat olika fenomen såsom elektroniska och molykolära rörelser samt olika strålningsfenomen, som förr i tiden betraktades somrena teorier. Dessa rörelser och ljusfenomen kunde endast bevisas med komplicerade matematiska beräkningar. Men nu kan vi iakttä den ostrukturella uppbyggnaden från skolbänken. Då vi ser skärmbilden från elektronmikroskopet ser vi ett spökaktigt microkosmos och blir då medvetna om vår egen begränsning samtidigt som vi tvingas erkänna våra särpräglade möjligheter att på teknisk väg lära känna våra sinnesorgans räckvidd och få dem att omfatta fenomen som för några få år sedan ansågs som fantasier. Därmed har vi kommit igång med att realisera skaparens krav om att vi ska bli herre över vår lilla blå planet.

Med hjälp av alla fenomen som avslöjats av dessa tekniska apparater börjar vi nu automatiskt filosofifera. Våra tankar finner nya banor och vi tvingas erkänna att det osynliga kan göras synligt. Det omöjliga kan möjliggöras. Vi börjar närma oss det som bara för några få år sedan var totalt ofattbart. För den lilla tredimensionella människan, och vårt liv har fått perspektiv och innehåll.

Allt de som forskarna förut beröfvade oss med, sin jordbundna tankegång ser vi nu stiga upp ur askan som fågel Fenix. Vi kommer härmed fram till vår tids största upptäckter. Återupptäckten av det mänskliga psyket, men denna gång vilar begreppet själ på vetenskaplig grund.

En fjärde dimension

Vi ser rummet utvidga sig i bokstavlig mening. Vi iakttar cellernas tillväxt och förökning. Vi finner i vårt eget familjemönster en parallell till detta förhållande, och förstår då vi ser lillebror utvecklas till en vuxen människa. Nu kan vi också förstå att vårt tidsbegrepp är knutigt till denna utvecklings dimension. Tiden speglar sig i begreppet tid och rum och det är den, som vi betecknar som den fjärde dimensionen (Ospensky's omtalar denna dimension på ett liknande sätt i boken Tertium Organum).

I ovanstående exempel uppfattar vi tiden som en avståndsdimension, avståndet i tid från lillebrorstadiet till vuxen, men vi har ändå känslan av att fjärde dimensionen är något mer: något djupare och mer komplicerat! I verkligheten är det verkningarna av en bakvänt liggande tidlös orsak (densamma som övetskriftens betydelse: Den icke fysiska - eller den mentala tiden).

Kanske också en femte dimension

Helt för egen räkning har jag tillåtit mig dela upp denna tidsdimension i två dimensioner - den fjärde och femte dimensionen. Den fjärde dimensionen är en enligt min teori identisk med växtdimensionen (en utvidgning av rummet, där organismen växer i tidsflödet). Den femte dimensionen speglar sig i begreppet förökning eller formering - kanske bättre uttryckt: Skapelse - kanske allra bäst känt som sexdriften. Det är utan tvivel en biologisk faktor som knyter sig till begreppet liv. Livet är en kontinuerlig skapelse från ett outtömligt produktivt flöde. Kanske är denna biologiska faktor helt identisk med den märkliga enerigform, som Wilhelm Reich omtalar som "Orgonet" eller "orgonenergi". Pierre Theihards "Stuff of the Universe" kan väl också hänföras till samma orsakskraft, ur vilken livet väller ut i ett otal former.

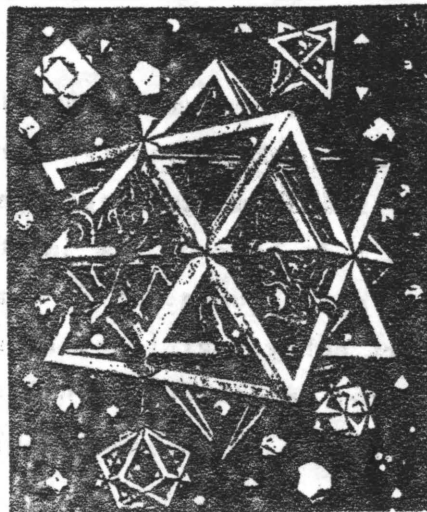
Både den formeringsdimension och den nyligen omtalade växtdimensionen knyter mig till samma bakomliggande orsaksdimension, och därmed sker en ytterligare utvidgning av vår begreppsvärld så att vi får för-

ställe för fler dimensioner. Detta förstår vi bättre om vi studerar Bennetts, Gurdjieffs, Ouspenskys och Gustav Strömbergs filosofi om de högre dimensionerna och den värld som sinnesorganen inte kan uppfatta, och som enligt Strömbergs mening är identisk med det icke fysiska rummet. Detta kan inte mätas med måttstäck - säger Strömberg - och den icke fysiska tiden kan heller inte registreras på någon klocka. Därigenom blir boreppen som avstånd, riktning och kanske också den kronologiska sifferordningen annorlunda. Dessa är säger Strömberg, kvalitativa och mentala begrepp och får hållas avskilt från kvantitativa och fysiska begrepp med samma namn. Vi erkänner den icke fysiska tiden eller den mentala tiden som en reflex där insikten om Bennetts evighetsdimension. Genom att undersöka denna särpräglade reflex i vårt medvetande kan vi vänta oss att vi kommer att erfara något fundamentalt och betydelsefullt om reflexens orsak. Strömberg påpekar att man inte enbart ska filosofera över den mentala tiden, utan man skall också göra exakta undersökningar av såväl parapsykologiska, fysiska och biologiska fenomen.

Det är kloka ord Gustav Strömberg framställer här, när han reflekterar över Bennetts evighetsdimension som han kombinerar - eller jämför - med sina egna tankar om de icke fysiska begreppen.

En ny begreppavärld

I sina filosofiska teorier använder sig Strömberg av två speciella uttryck, som bägge har anknytning till den omtalade tidsdimensionen, "Tiden går och Tidens Gång" (kanske själva tidsbegreppets kärna). Dessa uttryck håller Strömberg åtskilda från varandra i sin begreppsvärld. Han reflekterar vidare över begreppen "utveckling och förändring". Det är inte identiska begrepp enligt Strömberg "utveckling har en avsikt och är förbunden med tanken om ett mål" som antingen är bevisat eller obevisat.

"Förändring" utan en sådan målriktning och utan en bakomliggande styrning kan detta betraktas som ett kaotiskt tillstånd, emedan målmedveten förändring kan betraktas som utveckling och leder till ordning och ofta till upprätthållandet av speciella funktioner. På detta sätt tangerar vi kosmo-fysikerns bevis för en "livets matematik" baserad på logik, ordning och harmoni. Kosmofysikern talar om ofantliga energiformer, som väller fram, en styrande princip i ett evigt kretslöpp, matematiskt utformat, och med en -en begränsad - fri vilja till att själv få välja och vraka. I denna naturvetenskap, som har sin utgångspunkt i själavetenskapen (andevetenskapen) arbetar man med en matematisk principforskning och med begrepp om själ och mentala krafter. Med stor tur passerar den tekniska vetenskapen in och genom matematiska beräkningar försöker man samla ett knippe av hittills motstridiga begrepp till klara och välgrundade principer.

Målinriktad och avsiktlig styrning

I tanken om ett målsikte, identiskt med den omtalade avsiktliga styrningen, är mina personliga erfarenheter det samma som Strömbergs. Jag fascineras av kosmofysikerns nya begreppsvärld, och det är just dessa tankar jag har givit uttryck för i detta följande:

*Styrende kræfter fra
 Altets dyb
 indre impulser i alt -
 i verdener, som fødes,
 og i stjernen, som falder.
 Jeg ser dem -
 selv i det mindste kryb,
 og i krystallernes skønhed
 aner jeg,
 at en ufattelig storhed
 omslutter mig
 og jeg ser
 med øjne, som græder,
 og øjne, som ler,
 i alt på Jord
 »Den Eviges spor«.*

I Strömbergs ord om ett målsikte identiskt med den omtalade avsiktsstyrningen och i kosmofysikerns tankar om en orsakstyrning speglar sig tankar från min egen begreppsvärld, vilket först och främst utkristalliseras i de begrepp som jag har kallat orsaksdimensionen, eller den sjätte dimensionen. Det är först och främst i mitt arbete med den elementära embryologi (fosterlära) på folkskoleplanet, som jag har kommit på spåret om att det förhåller sig på detta vis och som tydliggjorts av fenomenet "organisationskraftfält". Existensen av sådana organ-

isationsfält är bevisat av embryologen Hans Spemann. Dessa organisationskraftfält, självbestämmande krafter från vilka en styrande kraft, möjligtvis på kemisk väg, organiserar uppbyggnaden och utformningen av de olika organen, så att de får den form och präglning som varje art skall ha med hänsyn till en individuell särpräglning (fritt val). Dessa fält styr utvecklingen av fostret på dess väg från zygot (befruktat ägg) till fullbordad individ. I en av folkskolans läroböcker omtalas en rad försök, som är gjort med ett paddfoster och dess utformning av ögonlinsen. Det framgår av dessa ytterst intressanta försök att man har lyckats transplanterat väv, där det omtalade organisationskraftfältet finns med i, till fostrets bukvägg. Och minsann utformas det inte en ögonlina på paddfostrets mage. Men också andra fenomen, biologiska som fysiska påminner oss om existensen av gåtfulla kraftcenter som pekar i riktning mot en styrande orsak. Detta gäller för ex. de hormonprocesser och de sk. budskapskärnayrorna -RNL- och de gäller de minerallogiska kristalliseringsprocesserna. Detsamma ser vi i den förunderliga utformningen av de fulländade snökristallerna, som Claes Aarsleff redogjort för i sin artikel "Det skapande universum" (Det ukendte dec. -81)

Vittne till skapelsen

Om man studerar de färgstarka gnistrande processer när en smält saltmonekyl utkristalliserar sig känner man att man är vittne till något som är i riktning åt skapelseprocessen. Det gnistrar och blinkar under mikroskopets linser (De bästa verkningarna uppnår man när man leder koncentrerat, polariserat ljus genom objektet). I ett sådant ögonblick blir man villig att acceptera teologin, den doktrin som hävdar, att världen styres av en mening och som menar att syftet eller ändamålet bestämmer förloppet över allt i naturen.

Verkningar får orsak

I det fysiskbiologiska spelet har magnetiska impulser och reaktioner, matematiskt utformade processer. Man känner att det är frågan om en bölja av intelligens och erfarenheter som har sin existens i de område som dr. Phil Poul Goos betecknar som sann verklighet eller det mentala evighetsområdet. Här ifrån styrs processerna genom den sk. orsaksdimensionen på ett sätt, så att man då känner, att verkningarna kommer före orsaken. Vi skyftar det fantastiska begreppet kosmisk vilja. Att detta speciella fenomen skulle förekomma (vilket det enligt min

mening gör) som en bøljan av intelligens och erfarenheter i det om-
talade evighetsområdet, förutsätter i verkligheten att den styrande
orsaksdimensionen reflekterar i en motgående sjunde dimension eller
en resunans, som troligtvis i verkligheten är inandningsprocessen i
dengammalhinduistiska föreställningen om Brahmas andedräkt. I epilogen
i min lyriska behandling av de sju dimensionerna har jag uttryckt
detta således: Som indisk saga säger, när Brahma andas ut, då föds
allt på Brahmas bud. Så föddes stjärnorna, jorden och alla väsen,
Så föddes väder och vind. När Brahma åter andas in så slutar alla väsens
dagar och allt vänder tillbaka, och alla dyrt köpta erfarenheter tar
Brahma i förvaring.

Att det verkligen är tal om en sjunde dimension eller rättare sagt
en resunans, bestyrkes i hög grad av Gustav Strömbergs uttalande:
-Evighetsområdet är inte en statisk värld där ingenting sker. Men
där finns också en slags utvecklingsplata i detta område som i
verkligheten är en våg diskarnerade kosmiska erfarenheter. Här talar
också Strömberg om ett universellt kosmiskt sinne i vilket det mänsk-
liga sinnet har sin rot, och som ^{är} potentiell kontakt med. Med ut-
gångspunkt från denna tanke säger Strömberg: Kan vi gå ett steg
vidare och förutsätta att alla sinne på samma medvetande plan är
i potentiell förbindelse med varandra, direkt eller indirekt.

På grundval av en sådan teori blir en hel rad parapsykologiska
fenomen fullt förståeliga och då blir det också lättare att acceptera dem.

Shirley MacLaine, världsberömd amerikansk filmstjärna, som då och då besöker Sture Johanssons seanser: – Jag har aldrig varit med om något liknande! skriver hon i sin bok.

Shirley MacLaine berättar om mötet med Sture

– Jag har aldrig varit med om något liknande...

Det skriver Shirley MacLaine själv om Sture Johansson från Nyskoga. I sin bok "Ut på yttersta kanten", som kommer på svenska den 19 september, berättar hon om ett möte med det svenska mediet. Sture fungerar i sin tur som kanal åt andevarelse Ambres. Mötet kom att skaka om Shirley MacLaine ordentligt.

När vi kommer in i handlingen har Shirley för en tid lämnat sin omskrivne älskare Gerry och besöker Sture Johansson för att delta i en seans. Citaten är ur boken:

"Här var alltså en svensk snickare, som plötsligt upptäckte att en anderöst talade genom honom och som då avstod från sin normala tillvaro för att hjälpa människor genom att ställa sig till förfogande som instrument för andevarelse meddelanden".

Shirley undrar om det inte var något liknande som hände med Moses, Abraham och andra profeter i Bibeln? Sture och Turid anser att världen närmar sig en katastrof och vill få människorna att slå in på en annan väg, berättar Shirleys följeslagare till seansen:

"Jag kan fatta mera positiva, mera kärleksfulla beslut när jag vet mer om meningen med livet", tillägger hennes vän.

Så börjar det som Sture själv inte vill kalla en seans. Lamporna släcks och ett stearinljus tänds. Sture sitter tyst och alla mediterar.

"Efter ungefär en kvart gick en lätt darrning genom hans kropp... som om en elektrisk ström hade släppts på inom honom. Turid tog hans hand, nästan som om hon jordade honom genom sitt grepp".

Det är sedan förändringen kommer:

"Stures rygg blev plötsligt styv och rak som en pinne. Han öppnade ögonen. Se'n rörde han huvudet framåt och böjde det åt sidan. Hela kroppen skakade, och när skakningen upphörde sa han något med guttural röst på svenska. Rösten liknade inte alls den röst jag hört när jag föreställdes för honom".

Shirley MacLaine noterar att människorna i rummet inte tycks intresserade av hur det hela går till. De vill delta i Ambres undervisning, bara. Hon förstår dem.

"Jag var övertygad om att Sture inte hade någonting att göra med den. Han var bara ett slags telefonledning för andeväsendet. I själva verket kunde jag "känna" personligheten, humorn, den ålderdomliga rytmen hos denna varelse som kallades Ambres".

Ambres gestikulerar, skrattar, haltar omkring och ritar på ett ritblock.

"Han ställde frågor till gruppen som om han var lärare i ett klassrum. Gruppen var hänförd och ivrig, och ibland förbryllad över något han sagt så att han tålmodigt fick förklara det igen. Några gånger kritiserade han någon person som tydligen inte läst på läxan".

Vad Ambres/Sture säger? Han beskriver hur Guds tanke tagit form och skapat, hur världar fötts och sedan universum. Och universum inom universum.

Allt slutar med en bön och med att Ambres tackar Gud för det tillfälle han fått att tjäna.

"Sture darrade. Den elektriska laddning som kallades Ambres tycktes lämna hans kropp. Turid stack snabbt vattenglaslet i sin mans händer. Sture tömde det. Han återvände långsamt till sitt vanliga jag och reste sig".

Efteråt går Shirley MacLaine fram till Sture Johansson. Han ser trött men lugn ut, ögonen är fuktiga och vänliga. Sture skulle vilja tala med Ambres själv någon gång, säger han. Se'n går han för att vila, innan nästa grupp kommer.